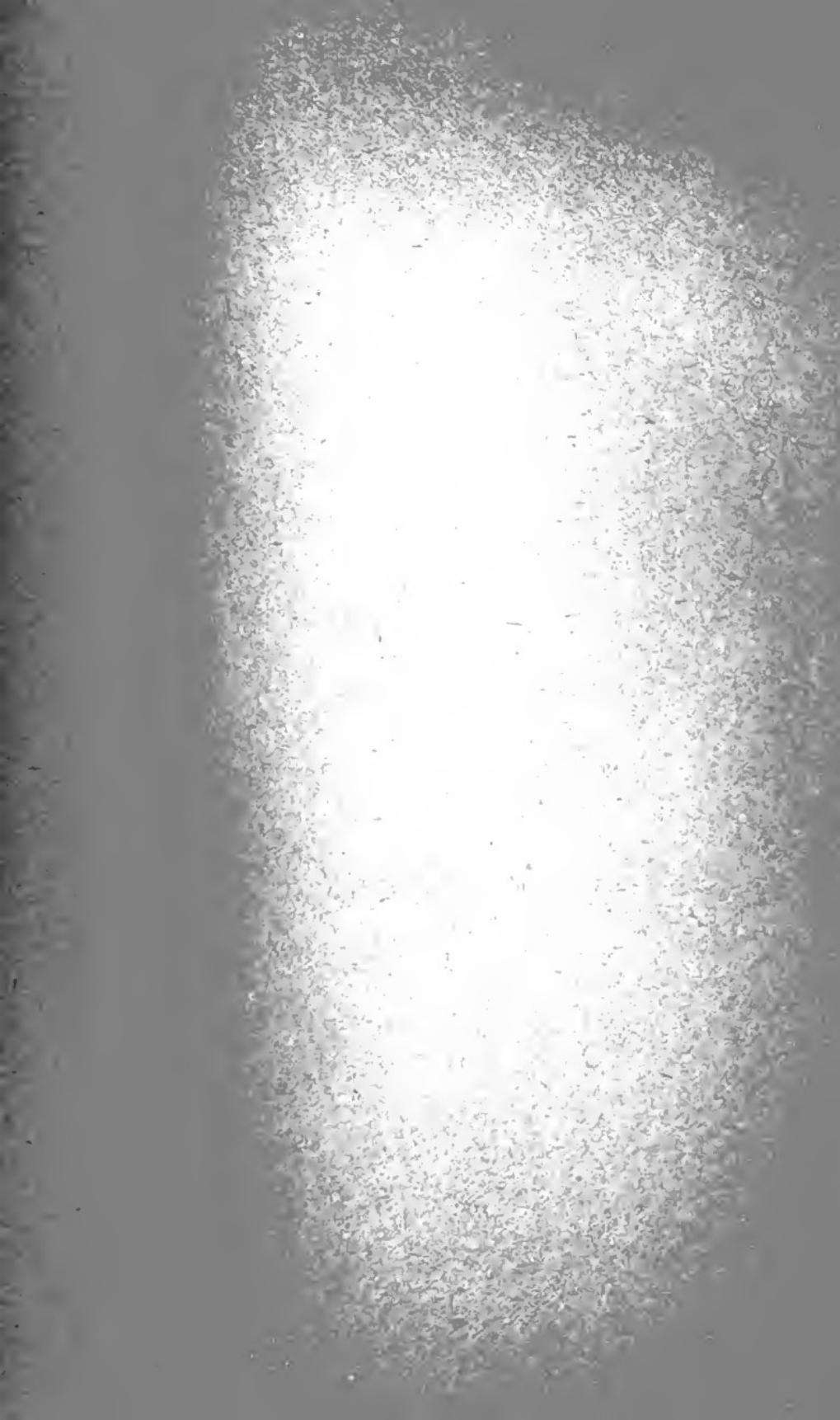

ADAM DAN
SOMMERLÖV

UCSB LIBRARY
X-72698

SOMMERLÖV.

Digitized by the Internet Archive
in 2007 with funding from
Microsoft Corporation

ADAM DAN.

SOMMERLÖV.

SANGE OG VERS.

1903.

DANSK BOGHANDELS FORLAG,
CEDAR FALLS, IOWA.

„DANNEVIRKE“S TRYKKERI, CEDAR FALLS, IA.

Danske i Amerika
tilegnet
med Tak for Hjærterum i over tredive Aar.

*Det er kun Sommerlov, — ikke Blomster, rige
paa Duft og straalende Farver — kun Græs fra Mar-
ken, det, „der staar i Dag og i Morgen kastes i Ov-
nen“. En og anden har været saa venlig at bede mig
redde nogle Straa og Blade. De vilde gemme dem som
Minder om lyse Sommerdage og om en af „de Fugle
smaa, som tale“, en, som i over 30 Aar har kaldt det
sit Livs Lykke at have faaet Lov til Modersmaalet at
tale og synde, saa godt han kunde, for sit Folk i
Vesterled.*

*Det er kun tarvelige Blade og Straa her bydes. De
har i alt Fald den Fordel, at de bedre end de skore, fine
Blomster taaler baade at blive taget haandfast paa, at
gemmes og — glemmes.*

Boston, Mass.

Adam Dan.

Hilsen til Moder.
(1880.)

Saa langt, saa langt rækker Tanken frem,
til gamle Mo'r og mit Barndomshjem!
Jeg sér de Enge ved Søens Bred
og Bøgeskoven paa Klinten med,
og Hjærtet svulmer, og Ojet blinker, —
paa Stolen sidder du jo og vinker!
Jeg sender, Moder, min Hilsen frem,
den gælder dig og mit Barndomshjem.

O, jeg gad lege endnu en Gang,
hvor mellem Blomster som Barn jeg sprang!
O, jeg gad sidde, hvor tit jeg sad,
i Skovens Skygge, bag Busk og Blad!
Og jeg gad vandre ved Søen ene
og samle Skaller og Perlestene!
Jeg sender, Moder, min Hilsen frem,
den gælder dig og mit Barndomshjem.

O, jeg gad kysse dig paa din Mund
 og sidde hos dig en Aftenstund,
 naar Soen sagte mod Klinten slaar,
 og Sommertaagen paa Engen staar,
 og Frører kvække i Mosekæret,
 men Kirken lyser i Stjærneskæret!
 Jeg sender, Moder, min Hilsen frem,
 den gælder dig og mit Barndomshjem.

Imellem os er det dybe Hav,
 men over Dybet dog Bro os gav
 den Gud, som styrer hver Stjærnes Vej,
 men mindste Skabning dog glemmer ej;
 og over Broen de fremad skride,
 de stille Bønner ved Mindets Side!
 Jeg, sender Moder, min Hilsen frem,
 den gælder dig og mit Barndomshjem.

Naar Hjærtet ængstes for Tidens Kaar,
 naar Sukket stiger for svundne Vaar,
 og Stormen truer og suser barsk, —
 jeg vorder atter saa sjælekarsk,
 hver Gang jeg hen over Broen træder
 Og moder Mindet i Barneklaeder!
 Jeg sender, Moder, min Hilsen frem,
 den gælder dig og mit Barndomshjem.

Fuldtit jeg vandrer ad kendte Vej,
 den ældes aldrig, den glenimes ej!
 Og naar jeg sidder i Børnelag,
 i Skumringstiden om Vinterdag,

da drysser Mindet sit Guld i Stuen
 til Barnejubel i Arneluen!
 Jeg sender, Moder, min Hilsen frem,
 den gælder dig og mit Barndomshjem.

Gud signe dig i din Aftenstund!
 Jeg trykker Kys paa din gamle Mund!
 Jeg løfter op mine kære smaa,
 at de maa mindes og skonne paa,
 de fjærnt bag Havet, i Danmark, have
 en „Bedstemoder“, vor Herres Gave!
 Vi sender alle vor Hilsen frem,
 den gælder dig og det kære Hjem!

Fortröstning.

Jeg løfter mit Haab om den sejrende Vaar,
 hvor hen jeg end gaar,
 og smiler ad Tvvlerens Klage!
 Lad Nordlyset brænde saa klart, som det kan,
 lad Iskongen binde det snelagte Land, —
 med Lys vender Vaaren tilbage!

Paa Natravnens Skrig vil jeg ej give Agt.
 Den faar ikke Magt
 at fængsle mit Sind og min Tanke!
 Nej, Lærken, der jubler, og Blomsterne smaa,
 og Barnet, der leger — *dem* kan jeg forstaa,
 og alle de Solstraaler blanke!

Og ligger der Isbaand om Hjærterne tit,
— det gør der om mit —
jeg sætter mig hen ej at græde!
Igennem den dansende, drivende Sne
jeg tusinde spirende Frøkorn kan se,
der gemme paa Sommerens Glæde!

Ja, synes end Tiden saa knugende mørk
og gold som en Ork,
Jeg falder dog ikke i Stave!
Jeg tror paa Fornyelsens herlige Dag,
der rødmer bag tusinde blodige Slag
og fødes paa Heltenes Grave.

Jeg tro'r paa den evige, kærlige Gud,
fra hvem vi gik ud,
til hvem vi skal vende tilbage!
Jeg tro'r, at Guds Himmel skal blive saa fuld,
at Djævelen ærgrer sig sort under Muld,
men ingen vil høre hans Klage.

En Graavejrsdag.

Der lyder som en Klage
fra det synkende Løv,
det er den gamle Sage
om det dødsdomte Stov;
selv hvert et Græsstraa sukker

i den raakolde Vind,
og Rosen staar med Taarer
paa den blegnende Kind.

Se, Stormens vilde Jæger
paa den drivende Sky!
Hans hæse Hunde hyle,
alle Solstraaler fly!
Paa Ruden trommer Regnen
i kedsommelig Takt,
og trist og tæt har Taagen
over Landet sig strakt.

I Regn og Rusk og Søle,
under stor Paraply,
man gaar og brummer gnaven
i den mudrede By;
man nyser og man fryser
og har Anfald af Gigt,
og endda skal man plages
med et Efteraarsdigt!

Naar Digterne har Vaaren
og vel Sommeren med,
saa burde Efteraaret
vi beholde i Fred:
men, uha! de Poeter
er en hjærteløs Slægt,
hos dem har mine Klager
ej den fjerneste Vægt.

De sige, de kan høre,
at i Stormenes Brag
er gemt et Livsens Frøkorn
til Fornyelsens Dag
med Solkys og med Sange
i den undrende Skov,
der jubler, mens den løves:
mine Blomster kun sov!

At derfor bør vi frydes
ved den hæslige Regn;
ti Livet fra Naturen
tager varslende Tegn:
i Graavejr, under Stormen,
vokser Livsmod og Kraft,
selv fra de klamme Taager
strømmer styrkende Saft.

Vort Jordeliv maa have
baade Regnskyl og Blæst;
tit gaar det gennem Taager
til en straalende Fest;
det er ej Livets Lykke,
at vi faa' hvad som helst,
men gennem Storm og Taage
at faa Livshaabet frelst.

— Det siger nu Poeten,
og maaské har han Ret;
vor Klode er i Grunden
dog en køn lille Plet!

Og bli'r det stundom Graavejr,
vil jeg huske derpaa:
at hele Vaarens Ynde
ligger svøbt i det graa.

Spindelvævet.

(Af „Solglimit“.)

Jeg sidder ved Kirkegaardsdiget
og sér paa den gyngende Bro,
de tindrende, dugsprængte Traade,
som ingen Kunstmæver kan sno.

I Solbad sig Traadene vugge
ved Sommerens legende Vind,
som funklende Krondiamanter
saa straaler det luftige Spind.

Men dybest i Krogen derinde,
der sidder den lurende Drot,
hans Sølvspind er dræbende Lænker,
et Fængsel hans gyngende Slot.

Du vogte Dig, dansende Flue,
du komme det ikke for nær!
For dig er det Fængsel og Graven,
trods alt dets bedarende Skær.

— Jeg sidder ved Kirkegaardsdiget
og stirrer paa Tidernes Spind,

de tusinde kunstige Traade,
der bæve i strygende Vind.

Jeg tænker paa Fristelsens Sølvspind,
der pyntes med Livsglædens Navn,
hvis tindrende Traade vil tage
den dansende Ungdom i Favn.

Jeg tænker paa Guldkalvens Alter,
hvor iskoldt er Hjærte og Sind
hos Mammon-Tilbedelsens Slaver
i glimrende Edderkop-Spind.

Jeg tænker paa Selvklogskabs Traade,
paa Mandevids daarende Spind,
der kvæler den barnlige Troskyld
i Ynglingens drømmende Sind.

— O Herre, min Gud! skal da Livet
det rigeste, som du mig gav,
med Fængsel og Undergang ende,
og er da det sidste — en Grav?

Skal selv mine reneste Længsler,
min Drøm og mit dybeste Savn
af Edderkop-Traadene fanges
og dræbes i Rædslernes Favn?

Nej, lyder det mægtigt fra Himlen,
som tusinde Malmtungers Røst,
selv ikke den ringeste Skabning
skal savne Forløsningens Trøst!

Lad spinde den Edderkop sorte
sit glimrende, daarende Spind!
Guds Kærligheds favnende Arme
os bære i Paradis ind.

— Jeg sidder paa Kirkegaardsdiget
Og sér paa den gyngende Bro:
paa Herrens forbarmende Naade
fortrøstningsfuld bygger min Tro.

Det festlige Skær.

I Dag mit Hjælte holder Fest,
og der er Vin paa Bordet,
der sidder kun en enlig Gæst,
der smilende har Ordet;
det som i Æventyret gaar:
hver Gang hanaabner Munden,
jeg Guld og Ædelstene faar, —
den Rigdom er som funden!

Jeg lytter tavs og stille·glad
til *Mindets* bløde Tale,
der kvæger, renser som et Bad,
hvor Bækken gaar i Dale,
der varmer, som en Sommervind,
med Blomsterdufte mættet,
mens højt op over Fjældetind
mit Øje kåkt er rettet.

Men naar saa Festen er forbi,
 og der igen skal kævles,
 og Prosalivets Pjalteri
 skal op og op kun trævles,
 der bliver dog et stille Skær
 af Festens Glans tilbage,
 og *det* er, hvad der opad bær
 i Vrøvlets golde Dage.

Og tyst jeg gaar, til næste Gang
 jeg Festens Dug maa brede,
 og Livet atter bliver Sang
 og Skønhed, værd at frede;
 jeg agter ikke Dværges Raab
 og ej Filistres Latter,
 men løfster frejdig, glad mit Haab
 og véd: det dages atter!

Det lyse Smil.

Hun smilte saa lyst,
 saa trygt og saa tyst,
 hun gav mig sit dyreste Eje,
 og ud over Vidder og Veje
 laa Lykken i tindrende Sol.

Hun smilte saa lyst,
 i Stuen var tyst,
 men Englene vare derinde,

og der var et Livshaab at vinde,
det stod der, saa solfyldt og rankt.

Hun smilte saa lyst,
saa trygt og saa tyst,
hun gav mig vort dyreste Eje,
saa fo'r hun ad ukendte Veje
til Landet, hvor Sol ej gaar ned.

End smiler hun lyst; —
naar al Ting er tyst,
og Blomsterne vente paa Duggen,
hun sætter sig stille ved Vuggen
og kysser sit slumrende Barn.

Saa smiler det lyst;
i Stuen er tyst;
ti der er en Engel derinde,
jeg sér, der er noget at vinde,
Som end er et Livsvirke værd.

Den gamle Vagabond.

Fuld' tit, naar de unge med munter Sang
om Kærlighed kvæder,
det er, som en Stræng i mit Hjærte sprang
og sagtelig græder;
med Taarer jeg ser paa det lystige Lag
og mindes min Livslykkes flygtige Dag.

Jeg mindes mit Hjem i den stille Krog
bag skovklædte Høje,
jeg husker mig selv som en lille Pog
i lysstribet Troje,
med spillende Ojne og vandkæmmet Haar
til Kirke hver Søndag med Moder jeg gaar.

Jeg husker saa grant, da jeg rejste ud
fra Hjemmet, det kære,
og Moder bad fromt til den gode Gud,
om hos mig at være,
da laa jeg med Taarer op til hendes Bryst
og sagde: jeg vorder din Alderdoms Trøst!

Saa kom der en Tid, som jeg glemme vil;
ti Minderne smærte;
jeg satte min Tro og min Glæde til
og tabte mit Hjælte;
min Moder og hende, jeg tog i min Favn,
jeg voldte kun Skænsel og Taarer og Savn!

Men nu er jeg hjemlös, gammel og graa,
og Ryggen er böjet,
og heller man ser min Hæl end min Taa,
i Pjalter er Tojet;
tit bliver jeg bitter og ond ved at se,
hvor mange der synge og lege og le!

Det er dog saa tungt, at staa saa forladt
af Lykke og Glæde,

at selv om man fandt mig som død en Nat,
 — ej én vilde græde!
 Til Lazarus Hundene kom i hans Ve,
 men — Hundene halse, saa snart de mig se!

En Gang.

En Gang vil Verdens Herlighed
 forsvinde for mit Oje,
 og med en fattig Haandfuld Muld
 jeg maa mig lade nøje.

En Gang, hvor sært at tænke paa!
 er jeg ej mér hernede,
 og snart endog min Grav er glemt,
 og ingen vil den frede!

En Gang skal, hvad jeg stred og vandt
 paa Livets dybe Stromme,
 ej kendes mer end Morgendug
 og Sommernattens Drømme.

Og dog, — hvad jeg i Kærlighed
 har tænkt og talt og øvet,
 det hører evigt Livet til
 og kan ej dø med Støvet.

En Gang jeg favne skal, hvad mig
 paa Jorden kært var blevet;
 ti tabt er ej det mindste, som
 i Sandhed skønt blevet.

Dagen kommer.

Det er ej Dag, — men det er Morgenrøde,
til Graven ned sig skynde maa de døde,
og snart paa Bjærgets Tind vil Solen drysse
sit rige Guld og Skovens Toppe kysse,
og Fuglen med Dugperler paa sin Vinge
vil syngende sig op mod Himlen svinge, —
saa er det Dag!

Det er ej Dag, — jeg véd det nok, men ikke
jeg derfor går med Frygt i Sind og Blikke;
ti der skal Tid, før Dagen den kan fødes,
før Herrens Lys med Hjærterne kan mødes;
men det vil ske i en lyksalig Time,
og da vil alle Himlens Klokker kime:
nu bli'r det Dag!

Det er ej Dag, — men Tid at blive vaagen
og være med at tænde Blus i Taagen,
og det er Tid at løse Sjælens Længsler
og løbe Storm mod Mørkets skumle Fængsler,
til Daad paa Livets dybe, stærke Strømme
forvandle vore bedste Ungdomsdrømme,
saa bli'r det Dag!

Det er ej Dag, — men skal vi derfor klage?
og tør vi Morgenrødens Varsler vrage?
Men ser du Nat og Død kun alle Vegne,
og staar du glemt, forladt af dine egne,

og møder Judas dig i Urtehaven, —
klyng dig til *ham*, som sprængte selve Graven,
saa bli'r det Dag!

Det er ej Dag, — jeg ved det, men den kommer
med Solens varme Kys til Markens Blommer!
Jeg ser et Paaske-Jærntegn i hver Morgen
og i hver livsglad Sejer over Sorgen
og i hvert knæt Haab, som kækt sig rejser
og, Død til Trods, sin Sejersfane hejser, —
det varsler Dag!

Det er ej Dag, — men Dag det snart skal blive
for alt, hvad Gud et evigt Liv kan give;
og som den stiger, vokse vil vor Glæde,
den, som kan bøje sig til dem, der græde;
naar Brødre hvile sødt i Brødres Arme,
da straaler rigt med Kærlighedens Varme
Allivets Dag!

Det største.
(Af „Solglimit“.)

At leve er et Skønheds-Digt,
Men glem ej, at det hedder Pligt,
og at du derfor kun tør nyde,
for at du al Tid mer kan yde.

Lad intet være dig for smaat,
naar bare det er rént og godt;

sæt højt dit Maal, søger Livets Kærne,
og bind din Vogn kun til en Stjærne.

At blive stor er Barnets Drøm
og lyser over Livets Strøm;
men bliv ej stor ved haardt at træde
paa andre Hjærters Fred og Glæde.

Den Storhed, du ved Synd opnaa'r,
vil give dig dit Banesaar,
og Hjærtet, du letsindig saarer,
ej læges ved et Hav af Taarer.

Ti intet er i Sandhed stort,
som ej i Kærlighed bli'r gjort,
og intet skaber større Glæde,
end det, at trøste dem, der græde.

Læg derfor kun dit eget selv
i Kærlighedens varme Elv;
hvo sig for andre hélt hengiver,
Blandt Kæmper dog den største bliver.

Tro.
(Af „Solglimt“.)

Tro paa Livet og vær dig selv,
strid dig gennem den brede Elv!
Og paa dens dybe Strømme
bindfri med Daad dine Drømme.

Tro paa Lyset og fremad hig,
hver Gang det kalder, opad stig,
til paa de højeste Tinder
Selve dets Væld du finder.

Tro paa Glæden og grib den kæk,
Rosen blusser i Tjørnehæk;
bliver du modløs og bange,
nyn paa din Børndoms Sange.

Tro paa Sandhed, med den i Pagt
over dit Liv er Solguld lagt,
alle dens mægtige Tanker
blive til bærende Planker.

Tro paa Kærlighed, hvor du staar,
den, som over al Verden naa'r,
den, som kender ej Grænser
og ikke Døden ænsør.

Tro paa Gud og hans Naades Ord,
tro, han er god, som han er stor,
at i sin Favn han samler
alt det, som efter ham famler.

Rigt Liv.
(Af „Solglint“.)

Det Liv har altid størst Betydning,
hvor der er mest af Kamp og Brydning;
ej det, at leve mange Dage,
men leve *rigt*, er værd en Sage.

At leve rigt, det er, naar Aanden
i Pagt med Hjærtet er og Haanden,
naar selv det mindste, jævne Virke
bli'r stort og helligt som en Kirke.

I alle Syner, alle Kræfter,
det Aanden er, jeg spørger efter;
er den af Sandhed? vil den give,
hvad der kan holde Folk i Live?

Hvor Sandheds Aand ej staar for Styret,
dér bli'r det vildt, dér raader Dyret;
og hvor ej Hjærtets Ret erkendes,
dér op og ned paa al Ting vendes.

Men hvad vi elske, maa vi værge,
ej rolig lade Fjenden hærge,
og Kamp imellem Lys og Mørke
gi'r Livet Rejsning, Værd og Styrke.

Ti rigest Liv er det, hvis Bølger
gaa højt, fordi det Sandhed følger,
fordi det tro sit Kald vil blive,
og hélt dertil sig hen vil give.

Al Livets Lov er op at stige
og elske det vidunderlige
og bryde alle snævre Skranker
og alle smaa Filistertanker.

Vor største Fare derfor bliver,
naar jævnt med Strømmen Livet driver;

de bedste Blade i vor Sage
blev altid til i Kampens Dage.

Bliv ikke ræd, naar Kræfter brydes,
naar bare Livets Lov adlydes;
skælv ej, naar nye Tanker stige,
naar kun de elske Lysets Rige.

Dit Liv var rigt, hvis du kan sige
ved Porten til de dodes Rige:
mit Navn blev ej blandt Stjærner skrevet,
men, Gud ske Lov! jeg har dog levet.

Sandt Alvor.
(Af „Solglimit“.)

Er Livet kun en Skygge,
vi stirre paa med Frygt?
Tør Hjærtet aldrig banke
i Glæde, frit og trygt?
Skal *det* kun kaldes Alvor,
at vrage Sol og Sang,
og gaa imellem Grave
Mistrøstighedens Gang?

Maa jeg ej Rosen plukke,
fordi den visner brat?
Maa Dagen ej mig fryde,
fordi det bliver Nat?

Og maa jeg ikke juble,
naar Himlen er saa blaa,
fordi maaské i Morgen
der kun er Skyer graa?

Maa Livet ej jeg elske,
dets bølgestærke Hav?
Skal Tanken al Tid kredse
omkring den aabne Grav?
Hvorfor ej Lykken fange,
om ogsaa den er skør?
Er intet andet Sandhed
end det: at al Ting dør?

Skal jeg i hver en Kvinde
en Dalila kun sé,
og høre Spottefuglen
igennem al Ting le?
Skal jeg i alt det gode
kun ane Skalkeskul
og mene om al Skønhed,
at den er tom og hul?

Saa bort med dette Alvor,
der lænker Sjæl og Sind,
der gør mit Hjærte vissent
og kalder Frygten ind!
Nej, ud, hvor Livet svulmer,
hvor Solen Skinner varm,
hvor røde Roser blusse
ved Pigens kyske Barm.

Ej med fortørnet Mine
 jeg sér de unges Lag,
 og gruer ej for Natten,
 saa længe det er Dag;
 men kaster Frygt og Mismod
 i Dybets dunkle Strom
 og prover paa at løfte
 min Samtids bedste Drøm.

Lad saa de alvorstunge
 spaa Skuffelser og Savn
 og raabe: Livet ender
 i Dødens kolde Favn!
 For mig er det dog ikke
 en Vandring, tung og trang,
 men Flugt op over Fjælde
 til Stjærnerne med Sang.

Mo'rs Hænder.
 (Af „Solglimit“.)

De søde, velsignede Hænder,
 ej hvide, ej heller smaa!
 Og dog de ejer en Skønhed,
 som *jeg* kun kan ret forstaa;
 jeg tit saa' Hænder, som kunde
 fortryllet et Kunstnerblik;
 men disse rystende, gamle
 min hele Kærlighed fik.

De søde, velsignede Hænder,
taalmodige blev de ved,
fra Morgen til Aften silde
at bære i Kærlighed;
saa langt jeg husker tilbage,
de for mine Øjne staa;
og al Tid, hvad der saa svigted,
dem kunde jeg stole paa!

De søde, velsignede Hænder
har foldet sig tit til Bon,
naar Dagen var tung og bitter,
og naar den var lys og skøn;
og Moders trofaste Bønner
blev skærmende Englevagt,
som klare, bedende Øjne
de drog med Kærligheds Magt.

De søde, velsignede Hænder
blir svagere Dag for Dag,
de ofred Ungdommens Kræfter
i Livesdagens mange Slag;
snart lægge de sig til Hvile,
for aldrig at trættes mér,
jeg kysser demt ømt og varligt,
saa ofte jeg paa dem sér.

De, søde, velsignede Hænder,
ej hvide, ej heller smaa!
de ejer en egen Skønhed,
som Moders ene kan faa;

de søde, velsignede Hænder
 skal huskes i mange Led,
 med Tak for det Kærligheds-Arbejd',
 de lagde i Slægten ned.

Han og hun.
 (Af „Solglimit“.)

Han var Havet, stort og mægtigt,
 hun var Bækken, skjult og stille;
 han var Fjældet, svøbt i Skyer,
 hun var Højen rund og lille.

Han var Løven, født til Hersker,
 hun var Lammet, let at fange:
 han var Ørnen, kæk og dristig,
 hun var Duen, bly og bange.

Han var Egen, rank og rodfast,
 hun var Ranken, skør tillige:
 han var Kæmpen, stærk og krigsvant,
 hun var kun en lille Pige.

Men i Sorgens tunge Dage,
 under Modgangs Bølgekast,
 var det *ham*, der snart sank sammen,
 var det *hende*, som stod fast.

Ja, da han, forsagt og modlös,
gav det hele op med Gru,
satte hun sig kæk ved Roret, —
lys hun sidder der endnu.

Frydefuldt at leve.

Naari Skovensomheden, hvor Alferne mon bo,
I sagte gaar ad Stien, der er som skabt for to,
og Nøddebusken kysser helt kælent hendes Kind,
forført vist af en lille, letfærdig Aftenvind, —

da bær dig ad som Busken!

Saa synger det foroven,

saa synger det i Skoven:

Trala-lala-lala!

O, hvor det dog er frydefuldt at leve!

— at leve!

Og ligger du paa Marken i Skyggen af et Træ,
der sikkert og til *hende* er baade Plads og Læ,
men Solen er en Gavtyv, og Ildkys den en Flok
igennem Løvet drysser paa hendes brune Lok, —

da bær dig ad som Solen!

Saa synger det foroven,

saa synger det i Skoven:

Trala-lala-lala!

O, hvor det dog er frydefuldt at leve!

— at leve!

Og vanderer du ved Søen med *hende* ved din Arm
og sér, hvor Himlen hviler ved Bølgens kyske Barm,
mens al Naturen smiler i stille Aftenfred
og drømmer sødt, at Livet er bare Kærlighed, —

drøm kun, som alt omkring jer!

Saa synger det foroven,

saa synger det i Skoven:

Trala-lala-lala!

O, hvor det dog er frydefuldt at leve!
— at leve!

En dejlig, dugfrisk Morgen der lyder Klokkeklang,
og alle de smaa Fugle ledsage den med Sang,
saa fører du til Kirke din egen lille Brud,
og kæk og glad og frejdig du sér i Verden ud; —

hvor dejlig er ung Elskov!

Saa synger det foroven,

saa synger det i Skoven:

Trala-lala-lala!

O, hvor det dog er frydefuldt at leve!
— at leve!

Men Tidens Karm vil rulle og mange Lys gaa ud,
i Hjemmet er *hun* Lyset, din Ungdoms favre Brud:
og stærk du hende favner som i din første Vaar,
du synes, det er næsten, som om det var i Gaar! —

O, det er Livets Lykke!

Saa synger det foroven,

saa synger det i Skoven:

Trala-lala-lala!

O, hvor det dog er frydefuldt at leve!
— at leve!

„Bære Blus i Taagen“.

(Af „Maleren“.)

Bære Blus i Taagen,
ud, hvor den ligger frostkold
over varme Hjørter,
sløvende selv de bedste!
Blus, som varsler Sol og Sommer!

Bære Blus i Taagen,
ud, hvor der strides haardest,
hvor de kæmpende staa
uden at haabe noget,
lytte kun til Dødens Fodtrin.

Bære Blus i Taagen!
Ild paa Altrene tænde,
dér hvor Vugger gynge
i det helligste Tømpel,
Jorden kender: Barnehjemmet!

Bære Blus i Taagen!
Hjælpe famlende Sjæle
til at finde Haanden,
den, som gavmild vil mætte
alles Livstrang, alles Lystrang.

Bære Blus i Taagen,
svar paa de store Spørgsmaal,
de, som mylre i Hjærtet
og, lig undrende Øjne,
sé paa den brogede Verden!

Bære Blus i Taagen,
hvor den i Kirken hænger,
og i Folkets Tingsal,
nøde hver dagsky Natfugl
til at søge andet Bosted.

Bære Blus i Taagen,
hvor paa de nøgne Strandे
Vrag i Sandet bleges, —
hvor dog én eller anden
spejder efter Lys og Rejsning!

Bære Blus i Taagen,
ud, hvor Sorgen har gravet
dybe, mørke Furer,
hvor i Twivlene vokse:
dértill lad os Livet vie!

Morgen-Spörgsmaal.

Dagen, som died ved
Evigheds gavmilde Bryst,
kører paa Solvogn
ned til vor Klode med Haab og med Trøst.

Men'naar i Skumringen
Skyen' staar blussende rød,
Dagen sig' lægger
stille til Hvile i Evigheds Skød.

Hvad vil du virke, før
Natten faar sadlet sin Hest? —
Hvad er dit Livsmaal?
Hvad har dit Hjærte? hvad huer dig bedst?

Husk, at hvad Dagen bli'r
brugt til, du møder paa ny!
Ikke den mindste
Gerning og Tanke til Glemsel kan fly!

Vil du det højeste
sætte som Maal for din Aand?
Vil du for Sandhed
løfte din Fane, din Røst og din Haand?

Vil du med Kærlighed
byde de trætte din Arm?
rejse de faldne,
bjærge de bange, de smaa ved din Barm?

Vil du som Korsfarer
mandelig kæmpe dig frem?
værge Guds Altre i
Menneskehjørter og Menneskehjem?

O, lad din Morgendrøm,
hvis den er lyskær og sand,
vokse til Daad og
sætte en Blomst i Erindringens Land!

— Her er den rødmende,
solklare Dag nu igen, —
sig, skal den fare
bort, som saa mange for denne fo'r hen?

Fyldt kun med tankelost
Pjat eller Trældom og Slid,
selvskabte Sorger,
smaalige Trætter og hjærteløs Strid?

Husk, at den aldrig vil
komme tilbage igen,
og før du véd det,
farer som Dagen dit Jordeliv hen'

Ved Aftentid.

Nu lægger jeg træt mit Hoved ned
stille paa Pude,
og beder til Gud om Nattefred
for mig og hver Sjæl, som græder i Natten derude!

Se, hen over Skov og Mark i Kvæld
Taagerne glide, —
naar en Gang de gaa igennem min Sjæl,
jeg beder dig, Gud, i Taagen staa du ved min Side!

Nu hviler vor Jord ved Nattens Bryst,
glemmer sin Møje;
o, gør i min Sjæl det trygt og tyst!
Hør Hytternes Bon: nu signe os Gud i det høje!

Jeg beder dig, Gud, naar Sol gaar ned,
hvad jeg har øvet,
det dække du mildt med Kærlighed,
og allermest det, hvis jeg har et Hjælte bedrøvet!

Urolige Sjæl, naar sidste Gang
stille du hviler,
o, kender du da den Aftensang,
der gør, at du trygt i Døden og Dødsriget smiler?

Dag og Nat.

Dagen i gyldne Klæder
gaar ind ad den aabne Dør,
paa Tærsklen møder han Natten
med dunkelt, flagrende Slør.

Natten gaar over Bjerge
i straalende Stjærnekarm,
der lege tusinde Drømme
ved hendes bølgende Barm.

Natten sin Kaabe breder
ud over den trætte Jord,
om Barnevuggen hun væver
det fineste Drømmeflor.

Den, der ved Dag maa stride,
den, som staar ene, forladt,
vil hilse Nymaanens Sølvhorn:
velkommen, venlige Nat!

Liv og Död.

Det er ej Död, vi savne, —
 ak, der er nok af Grave,
 og nok af brudte Stave,
 og nok af slukte Bavne!
 Nej, det er Liv, hvor efter
 alt tørster, sukker, higer,
 et Liv, der vokser, stiger,
 trods Dödens Kæmpekræfter!

Det Hærværk, Lys at slukke
 og plumre Barnets Glæde,
 paa Hjærtet koldt at træde
 og haane kun dets Sukke, —
 det er, hvad Döden øver,
 den plyndrer, lægger øde,
 og alle Roser røde
 ej Sjælesmærten døver.

Men vi vil Livet værge,
 hvor frit og kækt det svulmer,
 og hvor som Gnist det ulmer,
 vi vil det kærligt bjærge;
 vi bære Blus i Taagen;
 den Sjæl, der bange blegner
 og under Tyngslen segner,
 vi kysser karsk og vaagen.

Ja, det er Kærligheden,
 og ikke Lyn og Torden,

som igenføder Jorden
og skaber Sjælefreden!
Vi tro paa Livets Rige,
ej Døden i sin Hule
sin Fattigdom kan skjule,
naar Solens Straaler stige!

Paa hver en Grav, der lukker
for Haab og rige Drømme,
for Længslers rene Strømme,
mens Haabet sygt kun sukker,
har Paaske-Englen kysset,
bortvæltet Kæmpestenen,
og Løv fra Palmegrenen
paa Sorgens Veje drysset.

Og er det Solens Varme,
som øver Vaarens Under
og læger Vintrens Vunder
med stærke Straælearme,
saa er det og Guds Naade,
der Dødens Nat bortjager,
i Hjærterne gentager
hin store Vaarens Gaade.

Ved Pinsetid.

Bryd frem af Jorden, Blomsterflok,
nu har I da vist sovet nok,

forlængst har Lærken, glad i Sind,
det lyse Foraar sunget ind;
og vi har Pinsedag i Morgen.

Syng højt i Vaarens Morgenskær,
du frie, glade Fuglehær:
er Livet stedt i Vinternød,
det sejrer altid over Død;
og vi har Pinsedag i Morgen.

Kom, Børn, i Solen ud og leg,
slaa Lejr omkring den gamle Eg:
vor Herre har klædt Skoven paa,
den venter kun paa Jer, I smaa;
og vi har Pinsedag i Morgen.

Kom hid, I unge, træd en Dans
og bind den første Blomsterkrans:
I sér nok Stien hist sig sno,
hvor der er lige Plads til to!
Men vi har Pinsedag i Morgen.

Paa Bakketoppen Kirken staar,
saa lys og hvid i nyfødt Vaar,
fra Taarnet lyder Klokkeklang,
o, kom og hold din Kirkegang;
ti vi har Pinsedag i Morgen.

Hør, baade Himmel, Hav og Jord
er som et mægtigt Sangerkor!

O Hellig Aand, vær du vor Gæst
 og sign vor lyse Sommerfest!
 Velsign vor Pinsedag i Morgen!

Frejdighed.

Du kalder Verden trist og graa,
 og tung og mørk du stirrer paa,
 hvad den af grufuld rummer;
 du hører tusind Taarer Klang,
 en rædselbunden Sørgesang
 om Livets Nød og Kummer.

Saa klager du. Men er det sandt?
 er Sorg og Nød *alt*, hvad vi fandt
 her under Stjærnehvælvet?
 Gik al Ting ned ad -- bare ned?
 Har aldrig du i Kærlighed
 med Haab og Længsel skælvet.

Hvorfor dog gaa paa Skyggejagt,
 naar Gud har over Verden lagt
 en Skønhed uden Mage!
 Hvorfor dog sidde tvær og tung?
 Nej, jeg vil være karsk og ung,
 har ikke Tid at klage!

Livslykken er slet ingen Drøm;
 gaar Farten ud paa striden Strøm,
 jeg vil i Angst ej vige!

Min Lykkes Tempel vil jeg naa,
Prinsessen er endnu at faa,
dertil det halve Rige!

Du faar mig ikke sat i Bur,
nej, jeg gaar ud i Guds Natur
med Sol og Stjerner blanke:
lad Munken gaa sin Klostergang,
til Skønhed vier jeg min Sang,
til Frejdighed min Tanke!

Og siger du: men husk dog paa,
at alt vil visne og forgaa
og synke hen i Doden! —
Jeg sér dog ingen Undergang
og kvæder lige fro min Sang
om Dag bag Aftenrøden.

Jeg véd, at intet Liv forgaar,
at i hver Død er gemt en Vaar,
og dérom vil jeg kvæde,
og om den Gud, som ej har skabt
sin Verden til at gaa fortapt,
men til en evig Glæde.

Saa prøver jeg, saa godt jeg kan,
at drysse Sol ud over Land,
hvor der er Savn og Længsel;
jeg synger, hvad jeg tro'r og véd:
vort Jordeliv er Kærlighed
og intet skummelt Fængsel.

Livsgerning.

(Af „Maleren“.)

Tag din Gerning dér,
 hvor du bare sér,
 der er Menneskesjæle, som lide,
 der er Tanker, som ængsteligt stride;
 er der mægtige Bølger at kløve,
 det er ene for Modet at prøve.

Læg dit hele Sind
 i din Gerning ind,
 ræk din Haand til de mange, som græde,
 lær at kende Forsagelsens Glæde!
 Hver en Kraft, du til Arbejdet giver,
 for dig selv til en Styrkedrik bliver.

Slaar ej Ævnen til,
 og det skorte vil
 paa Forstaaelse, selv hos de bedste,
 og vil Mismod og Tungsind dig gæste,
 maal dog aldrig den Gerning, du yder,
 efter Æren og Lønnen, du nyder!

Til Opmuntring.

Oprindelig skrevet i 1866; her noget ændret.

Er Livet kun en tung, fortvivlet Kamp,
 hvori den svage altid bukker under?
 Hvor Troskabsløfter vejer kun som Damp,

hvor sløvt man ser selv paa de største Vunder?
Hvor ingen rores af sin Næstes Nod,
og Maalet ene er — den sorte Død?

Er Livet Aandens Flugt mod Evighed? —
Ja vist, men ej en Flugt med lukket Øje!
Sig ej, at Verden kommer dig ej ved,
at du kun ser mod Evighedens Hoje!
Dem naar du aldrig, hvis din Pligt du sveg
i Hovmod, Slovhed eller pjanket Leg.

Vort Jordliv er, hvad selv vi gor det til:
det staar til os at fylde det med Smærte,
forvandle til et Skrig dets Tonespil
og øde Templet i vort eget Hjælte;
men ogsaa til at gøre det saa rigt
og mere skønt end noget Elskovsdigt.

Kæmp ærlig for, hvad du som Sandhed tro'r,
men spild ej Tiden med en hastemt Klage:
at der er ingen Sandhed mer paa Jord,
fordi ej straks man højt vil for dig flage;
i Kamp og Stormbrus gik hver Sandheds Vej,
den fik først ja igennem tusind nej.

Husk paa, du selv skal gøre Livet lyst,
og ikke vente, andre skal det gøre!
Tag Hverdagspligten op, helst ganske tyst,
og laan det mindste Suk et venligt Ore;
lad ikke Døgnets Nipsting fange dig,
men sig, jeg maa til Arbejd skynde mig!

Men kan du ikke til det store naa',
 bliv ikke modlos, lad ej Haabet fare!
 Men prov at finde Glæden i det smaa,
 og frem for alt din Sjæl du sund bevare!
 Grib aldrig efter det, som synes let,
 men gør, hvad der er sandt og rént og ret!

Var ikke det, der haanligt blev kaldt smaat,
 dog til det største tids den skjulte Kilde?
 og er ej størst, hvad der er fint og godt,
 med Glansen af det rene, barnemilde?
 Om smaat det kaldes, eller nævnes stort,
 hvad gør det, naar det gode kun bli'r gjort!

Lev, saa du ej skal rødme for dig selv!
 Løn ej med Bifaldssmil det raa og plumpe,
 og lær af Stjærnerne paa Himlens Hvælv,
 at vandre støt og aldrig at forsumpe!
 Saa faar dit Jordliv Indhold og Værdi,
 og det, at leve, bliver Poesi!

En Gaade.
 (Af „Maleren“.)

Ikke kan jeg det forklare,
 ikke kan jeg det forstaa,
 hvorfor Fuglen bort skal fare,
 hvorfor Blomsten visne maa!

Hvorfor Nattens dunkle Skygger
Svøber Dagen i sit Slør,
hvorfor alt, hvad Slægten bygger,
synker sukkende og do'r!

Hvorfor hver en sangfyldt Sommer
segner træt i Vintrens Favn,
hvorfor altid Smærten kommer
med sit taaredøbte Savn!

Hvorfor sødest Smil maa fryse
for de stærke Stormes Magt,
hvorfor lønligt jeg maa gyse,
om end synes uforsagt.

Hvorfor Haabets Stjærne slukkes,
just naar højest er mit Mod,
hvorfor Glædens Porte lukkes,
Sorgen lænker Haand og Fod!

Hvorfor Livets lyse Drømme
slaas til Vrag paa nøgne Strand,
hvorfor dybe, stride Strømme
skiller mig fra Fredens Land!

Altid maa jeg derom spørge,
lytter, længes efter Svar!
Altid maa jeg lønlig sorge,
til den Gaade vorder klar!

Dog jeg tror, den Time kommer,
da forklaret al Ting staar,
og i Evighedens Sommer
intet Liv, kun Død forgaard.

,,Bjærges skal Barnet“.
(Af „Maleren“.)

Bjærges skal Barnet!
Varligt, varligt
tag ham ved Haanden,
kys paa hans trætte,
graadtunge Oje!
Varligt, varligt!

Bjærges skal Barnet!
Stille, stille
skal du ham vugge
trygt ved dit Hjærte,
indtil han slumrer
stille, stille!

Bjærges skal Barnet!
Kærligt, kærligt
kald ad det bedste
dybt i hans Hjærte!
Vi' ham til Livet
kærligt, kærligt!

Den forelskede.

De sige, jeg skal tænke dybt og længe,
 før jeg bestemmer mig og gør mit Valg;
 hvor kan jeg tænke, naar jeg kun kan elske?
 Og Kærlighed er dog ej Køb og Salg!

Aa, det at sidde stille, regne efter,
 og Sagen ret fra alle Sider sé
 og tage den ret praktisk og fornuftig! —
 Fornuftig! — nej, jeg tro'r, at jeg maa le!

Jeg vil ej granske, gruble og sondere,
 naar al Ting i mig kun er bare Sang;
 nej, jeg vil elske, elske — intet andet,
 saa tænker, grubler jeg en anden Gang.

Min Lykketrang det hélt og fuldt kan møde,
 for mig er Kærligheden Livets Lyst;
 maaské der er langt større Herligheder,
 men jeg har nok, naar den bo'r i mit Bryst!

Den barnlige Tro.

(Af „Sejrende Kræfter“.)

I det lønlige Dyb, hvor der aldrig er Ro-
 der, hvor Tankerne gro
 for i Lyset at bo,
 der hviler i Stilhed den barnlige Tro.

I det travlsomme Liv, hvor der sjælden er Ro,
der hvor Tornene gro,
og hvor Sorgerne bo,
der styres vi bedst af den barnlige Tro.

Ved den duggede Grav, hvor de døde faa' Ro,
dér, hvor Skyggerne gro,
og hvor Taarerne bo,
der sejre vi kun ved den barnlige Tro.

I den himmelske Borg, hvor der evig er Ro,
dér, hvor Glæderne gro,
og hvor Englene bo,
der spørges der kun om den barnlige Tro.

Skoven fortæller.

I Maj, da jeg stod klædt som Brud
i Kjolen lysegrøn,
da kom fra Byen de her ud
og sagde, jeg var kon.

Da sendte Solen mig sit Kys,
og Fuglen sang saa glad,
og Himlen smilte Lys i Lys
med Nattens Stjærnerad.

Her Barnet kom fra Gadens Stov
og højt i Jubel sprang:

„Aa nej, hvor dejligt er dit Løv,
du kære Skov!“ det sang.

Saa mangen stille Aftenstund
de elskende jeg saa’
med Kind mod Kind og Mund paa Mund
herude trygt at staa.

I Maaneskin Poeten gik
og digted til min Pris,
fortalte med forelsket Blik,
her var hans Paradis.

Til tusind Blomster gav jeg Ly,
de nikked til mig sødt,
de stod saa trygt for Sol og Sky,
og Græsset var saa blødt.

Men Vaaren gik og Somren med,
selv Fuglen nys fløj bort,
min Ungdoms rige Herlighed
fløj med, — den var kun kort?

Nu Solen sjælden har et Kys
tilovers mér for mig,
og Himlen er ej nær saa lys,
selv Stjærnen gemmer sig.

Og al min Blomster-Dejligthed
har Frosten aandet paa,

jeg drysser sagte Løvet ned
paa deres Grave smaa.

Poeten gaar ej mér her ud,
har mig ej mere kær,
han Snue faar af al den Slud
og bliver tor og tvær.

De elskende forlængst er gift,
og snart der ventes smaa,
og af og til der er en Rift
i deres Himmel blaa.

Men skal end baade Frost og Sne
mig knuge i sin Favn,
jeg ved, igen vil Vaaren lø
bag alle Vintersavn.

Mit gule Løv jeg lægger glad
paa Jordens nøgne Bryst,
jeg ved, at selv mit mindste Blad
staar op i Ungdomslyst.

At under Løvet, lunt og blødt,
sig Livet folder ud,
at næste Vaarsol mig genfødt
igen vil sé som Brud.

Savnet.

Skulde jeg ønske dig bort, mit Savn,
med dit alvorlige Oje?

Skulde jeg vende mig fra din Favn,
lade med Døgnet mig nøje?

Skulde jeg ønske, du aldrig kom,
kaldte mig stille til Siden,
viste mig, Lykken er hul og tom,
naar den kan nøjes med Tiden?

Nej, du skal være min fuldtro Ven,
paa hvem jeg helt ud kan lide!

Og du skal være min Følgesvend,
jeg er saa tryg ved din Side:
midt i min Glæde hos mig du bo,
ej for min Glæde at sløre,
men for ad Længslernes lyse Bro
højere op mig at føre.

Savn, som et altid rindende Væld
du i mit Hjærte skal flyde,
minde mig om min Evighedsgæld,
Livet er ej kun „at nyde“;
én Gang, jeg véd det, vil som en Sky
du for mit Oje hensvinde,
naar i Opstandelsens Morgengry
Længsel og Savn bliver Minde.

Hjemlængsel.
(California 1882.)

O løft mig op, i Bjærge blaa,
at jeg kan naa
at se et Glimt af Fædrelandet
bag ved Vandet,
med Fa'r og Mo'r og alt det andet!

O bær mig ud, I Bølger blaa,
som sagte slaa,
at jeg kan naa de kendte Strandे
og faa lande
i Hjemmet bag de dybe Vande.

O tag mig med, du lette Fugl,
som fra dit Skjul
med Lovsang-Toner højt dig hæver
og bortsæver, —
mit Hjælte og sin Vinge kræver!

O stands en Stund, rødmusset Sky,
jeg med vil fly
til skovklædt Klint ved Danniarks Sunde,
hvor de blunde,
de Minder smaa med Fuglemunde.

O Herre Gud! o, mag det saa,
at jeg dog maa,
mens disse matte Lys end brænde,
didhen vende,
hvor jeg mit Barndomshjem kan kende!

,,Hvor er der et Land som Danmark?“

Hvor er der et Land som Danmark,
hvor al Ting runder sig blodt,
hvor Æblet og Barnets Kinder
med Rosen kappes i rødt?
Hvor er der saa gyldne Agre,
slig jublende Lærkesang?
Hvor ejer vel Elskovs Tale
en blødere Hjærteklang?

Hvor er der et Land som Danmark,
hvor alt er saa jævnt og mildt,
hvor ingen trodsige Fjælte
sig taarne mod Himlen vildt?
Hvor staar saa prægtige Bøge,
som ned til den danske Fjord?
Og kender du rigere Skovbund,
end hvor Skovmærkerne gro'r?

Hvor er der et Land som Danmark,
med slig en Helligdagsfred,
hvor hele Naturen synes
at hviske om Kærlighed?
Hvor Kvinden ikke os blænder
med glødende Skønhedspragt,
men staar med Kærmindens Ynde
ved Barneminderne Vagt.

Hvor er der et Land som Danmark!
Hvor bo'r man saa lunt og trygt?

Og hvor har Saga sig større
og stolttere Højsal bygt?
Hvor vajer en renere Flagdug
med store Minder i Gem?
Kun faa er de høje Borge,
men mange de lyse Hjem!

Hvor er der et Land som Danmark,
hvo har vel haardere lidt?
Men gennem Slaget har Folket
til videre Syn sig stridt!
Jeg synger af hele mit Hjærte,
skønt vidt jeg i Verden fo':
hvor er der et Land som Danmark,
min egen, velsignede Mo'r!

Hvorledes er der i Danmark?
(Sønnen, født i Amerika, spørger; Faderen svarer.)

Hvorledes er der i Danmark?
— Et Land, hvor, for Foden at bjærge, der slides,
men hvor man om Guldet ej rives og bides;
et Land, hvor til Sang og til Leg man har Stunder,
og derfor i Livskampen faa bukker under,
 hvor dybt der maa pløjes,
 med lidt man maa nøjes,
men hvor til det lille Tilfredsheden føjes:
se, saaledes er der i Danmark!

Hvorledes er der i Danmark?

— Dér møder *det lyse* du nede og oppe,
i Pigernes Blik og i Bøgenes Toppe;
og lys er den jævne, tiohjærtige Tale,
og lyse er Marker og Høje og Dale;
de blaanende Sunde
som Solpletter blunde
og svøbe sig kælent om Enge og Lunde:
se, saaledes er der i Danmark!

Hvorledes er der i Danmark?

— Et Land uden Fjælte med trodsige Tinder,
med retskafne Mænd og med flittige Kvinder:
ej Floderne svulme til rivende Strømme,
kun legende Bække, hvor Aakander drømme:
i Skovskjulets Ynde
Smaakilderne skynde
sig sammen med Droslerne højt at forkynde:
at saaledes er der i Danmark!

Hvorledes er der i Danmark?

— Et Land uden øde, tungsindige Vidder,
i Engen gaar Storken saa strunk som en Ridder,
og selv paa den stille, alvorlige Hede
den livsglade Lærke har bygget sin Rede:
indsmigrende søde,
betagende bløde,
dig skovgemte Nattergal-Toner vil møde:
se, saaledes er der i Danmark!

Hvorledes er der i Danmark?

— Et Land, hvor ej nogen paa Rænker vil skønne,
hvor Kongen er tryg i den fattigste Rønne,
som Nordlysblink flammer dets Minder og Sage
med herlige Helte og daadrige Dage!

Derfor, lad os ære
det Navn, som vi bære,
og stolt af vor Moder, vor Ungdom yi lære:
at saaledes er der i Danmark!

Sællænderen, Fynboen og Jyden.

Der sad tre Venner ved breden Bord,
og mens de Krusene tömte,
med Blus paa Kinden og store Ord
enhver sin Hjemstavn beromte.

De sammen sad i det fjærne Vest,
hvor mangt og meget maa prøves,
men Mindet sad som den fjerde Gæst
om Hjemmet, hvor Bøgen løves.

Vildt Sneen ude paa Prærien føg,
de talte med højrøstet Stemme,
af stumpedø Piber de vældigt røg
og syntes de vare derhjemme.

„Hos os vi Konge og Rigsdag har;
ti er det jo klart som Dagen“,

saa mælte en skikkelig Sællandsfa'r,
„at Sælland er Hovedsagen.

„Og hvem har som vi et Oresund!
Man over til Sverrig kiger!
Og kønnere end vor Bøgelund
er kun de sællandske Piger!“.

En væver Fynbo nu højt udbro'd:
„Nej, Fyen er Danmarks Have:
ti hvor er Humlen vel mere sod
og Mundtøjet mér i Lave?

„Om vi har Skønhed? — jo, paa det Lav!
men ikke mere jeg siger;
I véd, jeg er nede fra Svendborg av',
og dér, kan I tro, vi har Piger!“

„Ho, ho!“ lo Jyden nu tor og bred,
„dog Jylland er det, der batter!
Det andet er jo, som alle véd,
ej mere end et Par Klatter.

„Maaské er Jyden lidt sejg og sén,
han ligner i mangt sin Hede!
Fra Danevirke til Skagens Grén
han staar paa Vagt for vor Rede!“

Der blev lidt stille, til paa en Gang
de alle en Sang istemte:

det var hélt sært, ved den gamle Sang
hver af dem „sit eget“ glemte:

„Der er et yndigt Land
det staar med brede Bøge,
nær salten Østerstrand;
det bugter sig i Bakke, Dal,
dets Navn er gamle Danmark,
og det er Frejas Sal“.

Der sad de Venner ved breden Bord,
forlængst var Krusene tømte,—
med Blus paa Kinden, men uden Ord
om Fædrelandet de drømte.

Kom med.

Det er ikke sandt, naar de sige, vort Sprog
det har ingen Fremtid i Vente!
De sagde det ej, hvis de kendte det Guld,
de kan i dets Skatkammer hente!
Men kom, lad os flokkes om Fædrenes Flag
med Tro paa den signede, sejrende Dag!

Det er ikke sandt, at vi skal kaste bort,
hvad Gud os har givet som danske!
Vi kan og vi vil i Amerika bo,
foruden os selv at forvanske!
Saa kom, lad os flokkes om Fædrenes Flag
med Tro paa den signede, sejrende Dæg!

Men kaste vi bort, hvad fra Hjemmet vi fik,
hvad kan vi Amerika byde?

Saa har vi til Fremtidens mægtigste Folk
 jo intet, slet intet at yde?

Nej, kom, lad os flokkes om Fædrenes Flag
 med Tro paa den signede, sejrende Dag!

Og sig ikke gnaven: lad mig være fri;
 ti hvad kan det hele vel nyte!

Kom med, du skal se, det gi'r Udsigt og Mod,
 her er ingen Bjerge at flytte!

Nej, kom, lad os flokkes om Fædrenes Flag
 og tro paa den signede, sejrende Dag!

Se, dér er til hver af os Arbejdet lagt:
 sig ej, at det lidet kun vejer,
 at tjene det frieste Land paa vor Jord
 med alt, hvad som danske vi ejer!

Derfor lad os flokkes om Fædrenes Flag
 med Tro paa den signede, sejrende Dag!

Og dertil jeg kald'r dig, lystige Svend,
 og dig, som har kæmpet i Bruset!

Og dertil jeg kalder dig, Pigelil skøn,
 og dig, der er „Livet i Huset“!

Ja, kom, lad os flokkes om Fædrenes Flag
 med Tro paa den signede, sejrende Dag!

Lad ikke det hele i Løjer gaa op,
 vi skal ikke Dansetrin træde,
 at snakke og pjanke det værger ej Liv,

det skaber ej blivende Glæde;
nej, kom, lad os flokkes om Fædrenes Flag
med Tro paa den signede, sejrende Dag!

Ja, tro mig, det er dog saa frydefuld stort
og værd alt det bedste, vi ejer,
at hjælpe sit Folk til at finde sig selv
og hjælpe det gode til Sejer;
saa lad os da flokkes om Fædrenes Flag
med Tro paa den signede, sejrende Dag!

Mit Folk i Amerika.

(Af „Solglimit“.)

O, mit Folk! om du kunde det sé,
at de fremmede ad dig kun lé,
naar du dit eget
troløst har sveget,
og fra din Gerning Aanden er veget,
Talen er klanglös og tom!

Der er ingen, som agter den Mand,
der kan laste sit Fædreneland;
den, som ej hædre
vil sine Fædre,
tro'r, at han tækkes andre des bedre,
ynkes dog kun som en Nar.

Den, som tro'r, man vil kalde ham „smart“,
naar han kan skifte Ham i en Fart,
sikkert skal finde,
Glansen vil svinde,
tynd bliver Æren, som han vil vinde
ved at forlade sit Folk.

Nej, du vinder til Lykken ej frem
ved at spotte dit Sprog og dit Hjem;
Hjærtet vil klage:
giv mig tilbage
det, som du turde letsindig vrage,
før bliver ej du dig selv!

Og paa den, som foragter sin Mo'r,
er der ingen, som synderlig tro'r,
hvad han end siger,
Tanken dog stiger:
den, som sin Moder haaner og sviger,
sviger i andet vel og!

Du skal agte det Land, hvor du bo'r,
netop ved, at du agter din Mo'r!
Fremmede Skikke
dømme du ikke,
men af dit eget Bæger du drikke,
rakt dig af Moderens Haand!

Under Stjærner og Striber vi bo,
vi vil tjene det ærligt og tro!

Frem vil vi stævne,
som vi kan ævne,
frem mod det største, Aanden kan nævne,
Hjærtet kan tage i Favn!

Det skal sés, paa en Fremtid vi tro'r
for vort Folk paa Amerikas Jord!

Kom lad os være
med til at bære
Stén til det Tempel, hvor med vi ære
Landet, vi kaared til Hjem.

Og det Tempel er Hjemkærlighed;
lad os lægge den Grundtanke ned,
at vi maa samle
os om det gamle,
hvis ej det ny, vi bygge, skal ramle!
Mindet er Fremtidens Mo'r.

Hjemkomst.

Hvor underligt, igen at staa
paa kendte Sted og tænke paa,
at her det var, hvor Moders Favn
gav Bod for mine Barnesavn,
at her jeg hørte første Gang
den Røst, der sødest for mig klang;
forlængst den tav, men Mindet her
med milde Øjne paa mig sér!

Hvor tit til denne Bakketop
jeg dog som Dreng har kravlet op,
deroppe Verden blev saa stor,
og Vinden frisk forbi mig fo'r;
dér ligge Skoven, hvor jeg gik
og mange søde Jordbær fik,
og fik en Sommer-Aftenstund
det forste Kys af højdes Mund!

Ved Skoven er den samme Eng,
der går den samme Hyrdedreng;
ak nej! — den Dreng, jeg kendte, går
hist ovre, han har hvide Haar!
Se, Solen smiler, dyb og blaa,
som da jeg sidst dernede laa
og skrev mit første Elskovsdigt,
og alt var lyst og skønt og rigt!

Dér er den muntre, klare Bæk,
og Mosen hist — min Barndoms Skræk;
sé, lys i Solen Kirken staar,
saa rank, trods mange hundred Aar, —
og denne gamle, lave Gaard,
hvor Hyld og Humle Taget naa'r,
den var mit Hjem, derfra jeg gik
i Verden ud med frejdigt Blik.

Her er saa fredeligt og tyst
paa denne venlig bløde Kyst,
jeg synes næsten, al Ting staar,
som rejste jeg herfra i Gaar;

selv Storkereden sér jeg hist,
bestemt som da jeg saa' den sidst;
da stod jeg i min *forste* Vaar,
nu stærkt det ned ad Bakke gaar!

Til fjærne Lande bort jeg drog,
tog fremmed Skik og fremmed Sprog
og glemte i den stærke Strøm
kun alt for tidt min Barndoms Drøm!
Et vildt, uroligt Liv det blev,
paa Æventyr omkring jeg drev;
men under Døgnets travle Jagt
stod Barnemindet trofast Vagt.

Saa skød der op et mægtigt Savn,
det slynged sig om *Hjemmets* Navn,
jeg maatte se den kendte Strand,
mit eget gamle Fædreland!
Nu staar jeg her med dugget Blik,
men faar en Livsens Styrkedrik
og nyder Glæden dyb og stor,
som kun irene Minder bo'r.

Nu er jeg gammel , træt og graa,
og snart vil Aft'nens falde paa,
men Gud har været mig fulgod,
tilvisse mér, end jeg forstod;
han fra min Barndoms Morgenskær
til denne Time var mig nær,
jeg knæler paa min Fædrejord
og beder tyst et Facervor!

Nybyggerens Sang.

„Den græder ej for Guld,
 som aldrig Guld mon eje“,
 som kun i Stov og Muld
 gik ad de flade Veje. —
 saa græder den og ej
 for Savn af Kirkeglæde,
 som ej paa Kirkevej
 har havt sin Lyst at træde.

Vi tog fra Hjemmet med
 en Skat af rige Minder,
 og tit, naar Sol gaar ned,
 hos dem vi Lysning finder;
 de løfte højt vor Sind
 som lyse Lærketoner:
 og kysse blødt vor Kind
 som Pust fra Skovens Kroner.

I Vestens rige Land
 med sine Folkestromme,
 med Guld paa hviden Strand
 og stolte Fremtids-Dromme,
 staar mangt et Arnested
 af danske Hænder bygget,
 i stille Præri'-Fred,
 af Storskov overskygget.

Vel Haanden barket blev
 og Ryggen krum og bojet,

og haardfort Arbejd skrev
 sit faste Træk i Øjet,
 før Hjemmet, kont og lyst,
 stod mellem gyldne Vange;
 og endnu svobes tyst
 i Vemod vore Sange.

Vi savner Klokkens Klang
 midt i vor Sondags-Stilhed,
 vi savner Kirkegang
 med al dens Fred og Mildhed,
 vi savner vort Gudshus,
 hvor paa den danske Tunge
 igennem Døgnets Brus
 vi bede kan og sjunge.

Vi lægge trygt vort Savn
 og vore Haab og Drømme
 i Hjærtebonnens Favn,
 og ej i Glemsels Strømme;
 saa vokser Viljen frem,
 der mere vil end græde,
 og snart vort Kirkehjem
 vi hilse højt med Glæde.

Naar da en Salmesang
 derinde fra skal lyde
 ud over Mark og Vang,
 med Taarer vi os fryde;

mens Klokken ringer Fred,
Guds Fred ved Solbjærgstide,
vil Savnet knæle ned
med Smil ved Længslens Side.

Den unge Nybyggers Sang.

Der er en Pige, saa lys som Dagen,
det hele „Country“ har ikke Magen!
Og hun har Øjne saa sommerblanke,
de tog min Drøm og min hele Tanke.

Men jeg vil synge og jeg vil danse,
og næppe kan jeg mit Arbejd sanse;
ti hun har hvisket mig i mit Ore,
at hun vil mig og kun mig tilhøre!

At hun til Vaaren vil til mig flytte
og dele med mig min Præri’hytte:
hvor jeg skal plante og saa’ og ploje
og drikke Solskin af hendes Oje!

Vi faa’ lidt Skovland — et dejligt Stykke!
Og hver Dag vokser vor unge Lykke
i Sol og Regn, som vor Herre sender,
han signer hendes og mine Hænder.

Saa vi en Tur hjem til Danmark tage,
og gamle Mo’r faa vi med tilbage,

og saa en Guldskat af rige Minder
en Børneskare med rode Kinder.

Vor Jord er bedst dog af alle Kloder,
naar gamle Mo'r bliver Bedstemoder!
Hurra for Gildet, der bli'r paa Farmen,
naar *hun* staar lys med en Glut paa Armen!

Samler eder sammen.
(1876)

Har vi Raad i dyre Tid
til at øde Liv?
Folkehaabet kræver:
kast hen al smaalig Kiv!
Slutter Kreds og staar fast, alle danske Mænd,
synger, danske Piger, Moders Sang igen!

Enes, alle Hjærter nu!
Viljer, store, smaa!
Kom, I spredte Kræfter!
til Maalet skal vi naa.

Selv om Maalet ligger fjærnt,
højt paa Fjældetop, —
varme Hjærter bane
døg kækt en Vej derop.

Men er Maalet ikke dog
blot et Sværmeri?
Er ej med det danske
det her til Lands forbi?

Vi er intet Sværmerlag,
ingen Oprørsflok!
Ikke saa fortroldet,
at vi „os selv er nok!“

Nej, hvad godt og sandt og skønt
her der vokser frem,
fylde skal og gyldne
de tusind danske Hjem.

Men det Liv, som Gud os gav,
leve vi dog helst!
Vi vil Aandens Skatte
fra Undergang sé frelst!

For vort Sprog og Fædres Arv
staa vi frem som Tolk,
vi er skilt fra Danmark,
ej fra det danske Folk!

Stjærneflaget skæmmes ej
ved vort Dannebrog!
Ham ej Fremgang følger,
der blues ved sit Sprog!

Ej til Graad og Jordefærd
for vort Folkehaab
kalde vi, men bære
det frem til Pinsedaab.

Kommer nu, hver Ungersvend!
 Kommer, Piger smaa!
 Kommer Mænd og Kvinder
 med Børn og Gubber graa!
 Slutter Kreds og staar fast med et frejdigt Sind,
 og til Folkets Rejsning vier eder ind!

Kald mig ad de unge.

Kald mig ad de unge
 med den stærke Tro,
 der til høje Stjærner
 bygge kækt en Bro,
 som ej kløgtigt skille
 Livets Daad og Drøm,
 men tør vove Farten
 selv mod Vind og Strøm!

Kald mig ad de unge
 med det lyse Haab,
 som ej Fanen sänke
 for det hæse Raab,
 Sværmens Raab, der lyder:
 Livet er kun Pjat,
 og det hele ender
 i den sorte Nat!

Kald mig ad de unge,
 som for Kærlighed

Livet selv tør vove,
sjungende derved!
Som for alt det skønne
Øje har og Sind:
Blomst og Fugl i Skove,
Pigens bløde Kind!

Kald mig ad de unge,
dem, som noget vil,
og som ej for Penge
Livet sætte til;
som vil mér end sove,
spise, drikke tæt,
som vil kaste Handsken
til alt raat og slet.

Kald mig ad de unge,
som i Vesterled
deres gamle Moder
kønt vil kendes ved;
som ej dumstolt vrage
Fædres Sæd og Sprog,
men ved Stjærneban'ret
plante Dannebrog.

Kom saa med, I unge,
som til Daad har Trang!
Kom i sluttet Række,
kom med Lys og Sang!

Samlet lad os værge
vore Fædres Arv,
samlet lad os tjene
Folkets Trang og Tarv!

Til mit Folk.
(Af „Solglimit“.)

O, kunde jeg give, mit Folk, dig en Sang,
som greb dig med Mindernes lokkende Klang!
og blev det min sidste, —
jeg vilde det friste,
naar bare den kaldte dig vaagen,
og blev dig et Blus gennem Taagen!

Da vilde jeg synge, til Øjet blev lyst,
og Hjærtet slog svulmende stort i dit Bryst,
til Kinderne brændte,
naar Tonerne tændte
Begejstringens Ild i dit Hjærte,
og Fædrenes Drapa du lærte.

Men lad mig dog male med glødende Ord,
vor kære, vor gamle, velsignede Mo'r,
med blaanende Sunde
og skyggende Lunde,
til lys for din Sjæl hun fremtræder,
imens du saa sagtelig græder.

Ej Troskab det er mod det Land, hvor du bo'r,
at vokse saa fast, at du glemmer din Mo'r!

Hvor Danebrog æres,
ej lavere bæres
det Flag, som har Stjærner og Striber,
nej, fastere om det du gribet.

Ja, naar du slaar Følge med fribaarne Mænd,
saa husk, du kom hid ej som trælbunden Svend;
i Danmark, det lille
og venlige, stille,
paa Voverne Friheden gynger
og højt over Agrene synger.

I Skov og paa Prærie byg dine Hjem,
og kæmp med de bedste dig videre freni:
dog det du kun ævner,
naar fremad du stævner
med Troskab mod Fædrenes Minde,
trods alle de fremmede Vinde.

Ja, værne du skal om din Fædreneaarv,
har ellers du Øje for Fremtidens Tarv,
kun da vil du være
i Stand til med Ære
at tjene det Land, du skal bygge
i Lincolns og Washingtons Skygge.

Ti mer skal du finde end Glemsel og Grav
herovre, mit Folk, bag det brusende Hav:

din Skærv skal du give
 til det, som skal blive
 det mægtigste Folk under Solen,
 fra Golfen og lige til Polen.

Brobygning.
 (Skrevet 1898.)

Nys fik vi Bud derhjemme fra:
 nu vil vi Broen fæste,
 med stolt Hurra
 vi kommer da
 derover til Amerika,
 — vi elsker jo vor Næste! —
 Vi bringer Kunst og Poesi
 og andet saadant Pilleri,
 som her vi gaar og vader i,
 vi blanke Dollars faar — til fælles bedste.

— Men bygger Kræmmerkløgt da Bro
 og ikke Hjærter varme,

 hvor lyskær Tro
 faar Lov at gro?

Til Liv at fostre skal der jo
 dog mér end stærke Arme!
 Og stærkest er, jeg sikkert tro'r,
 endnu det Kærlighedens Ord,
 hvori al Livsens Glæde bo'r,
 om nok saa mange Dværgesjæle larme.

Hvert Elskovsdigt, hver Vuggesang
 i Broen er en Planke;
 hver Længselstrang,
 naar Mindet klang
 og som en skovgemt Kilde sprang,
 er runde Buer b!anke;
 hver Stordaad, Saga melder om,
 hvert Ord fra Hjærtets Helligdom,
 som Dannebrog fra Himlen kom
 og bliver Broens Piller, stolte, ranke.

— Et Ord til dig, hvis Vugge stod
 paa Danmarks lyse Vange:
 glem ej din Rød,
 din Arv fuldgod,
 men ær din Moder, du forlod,
 gem hendes Sagn og Sange!
 Tro bare ej, det gælder om
 at dølge, fra hvad Plet du kom
 og gøre først til Gavns dig tom,
 før du kan Lykkens vimse Guldfugl fange.

Fuldmange tog den Elverdrik,
 hvor kunde de den tømme?
 saa Lyst de fik
 til fremmed Skik
 og rént fra Sans og Samling gik
 paa Glemsels dy'be Strømme!
 Saa Modersmaalet de forlod,
 før noget andet de forstod,
 og traadte haanlig under Fod
 hver Mindets Blomst med Længsler og med Drømme!

Men vi maa mér end ved et Sold
 en „Skaal for Danmark“ bringe;
 mod mangen Trold
 skal bygges Vold,
 mod Løgn og Blændværk løftes Skjold
 og Sandheds blanke Klinge;
 har kloge Folk end sagt saa tit,
 at man med Sandhed naar ej vidt,
 at Danskhed spillet har Fallit, —
 vi dog med Modersmaalets Klokker ringe!

Og spørger man, hvad nytter det?
 Her sker dog intet Under!

Er Taagen tæt,
 Humøret slet,
 jeg tro'r endda paa *Livets* Ret
 og véd, det gaar ej under.
 Hjemkærlighedens lyse Bro
 vi bygge vil med med frejdig Tro,
 og ud i Livet skal det gro,
 hvad der i Folkehjærtet dybest blunder.

Nybyggeren.
 (Af „Solglimit“.)

Jeg falder ofte saa sært i Tanker,
 og Savn og Længsel paa Hjærtet banker,
 og midt i Präriens Rosenflor
 jeg drømmer, at jeg i Danmark bo'r.

Der ligger Hjemmet, det lave, lille!
 Se, Mo'r i Haven gaar om saa stille!
 Paa Bænken, tæt op til Husets Mur,
 faar gamle Fa'r sig en Middagslur!

Hist ligger Kirken paa Bakkeskrænten,
 og dér er Stien, og dér er Stenten,
 hvor hun mig mødte med varme Kys,
 der blev mit Følge, saa glad og lys!

Se, Storken spejder fra Kirketaget,
 hør, Lærken jubler i Fuglelaget!
 Og Bøgeskoven i Brudedragt
 i Søen spejler sin Sommerpragt.

Hist ude Fjorden i Fjærnet blaaner,
 og ned mod Vandet Lyngbakken skraaner:
 i Skov og Eng staar en Blomsterhær,
 og Kornet bølger med gyldent Skær.

Mig al Ting kalder og venligt vinker,
 og i mit Øje en Tære blinker!
 Men jeg maa sætte min Plov i Jord,
 hvor med Guds Hjælp nu min Fremtid gro'r!

Og er det ikke de danske Vange,
 dog glad jeg synger de danske Sange:
 og er det ikke det samme Hjem,
 det samme Liv skal dog blomstre frem.

Ti ogsaa her skal et Hjem der bygges,
hvor over Livet der mildt skal skygges,
et Hjem, hvor Fædrenes Drøm og Daad
os gennemstraaler i Smil og Graad.

Ja, mellem Hjemmet paa Præri'jorden
og Fædrejemmet i gamle Norden
gaar Alfarvejen for Aandens Tog
med Stjærnebanner og Dannebrog.

Og vore Sange og vore Minder
skal leve hos os, mens Tiden rinder,
gi'r vi dem bare vor Kærlighed,
skal nok i Slægten de vare ved.

,,Ær din Fa'r og Mo'r!“

,,Ær din Fa'r og Mo'r!“

Er et helligt Ord;

hvor du dig i Verden vender,
Faders Ord og Moders Hænder,
være Værn omkring din Sjæl!

Ær dit Fædreland!

Tjen det, hvor du kan!

Ved dets Navn du dig ej skamme!
Lad dets Minder for dig flamme,
straalende med Stjærneskrift!

Ær dit Modersmaa!
 Af dets gyidne Skaal
 tag, hvad Aand og Hjerte kræver,
 sødt det smælter, højt det hæver,
 varmer som ved Moders Bryst!

Ær din Barnetro!
 Giv den Lov at gro!
 Salmen, du af Moder lærte,
 kvæge kan endnu dit Hjerte,
 naar din Lykkes Sol gaar ned!

Ær dit eget Folk
 og vær selv en Tolk
 for dets bedste Livsværdier,
 mens du glad dit Arbejd vier
 til dets Hæder, til dets Gavn!

Ær, hvad godt og sandt
 du i Verden fandt!
 Staa ej kold og sur og gnaven,
 kast dig heller ej paa Maven
 for hver nystøbt Tællepraas!

Ær hos hver en Sjæl,
 Konge eller Træl,
 Billedet af Gud, vor Skaber,
 det, som hélt ej nogen taber,
 det, som trodser Dødens Magt!

Ær dig selv, — vær fri!
 Bliv ej kun Kopi!
 Gælder saa dit Liv ej meget,
 naar det bare er dit eget,
 ager det i Stjærnekarm!

Sønderjylland.

(1882.)

Lillebæltets Bølger bruse mod den grønne Strand,
 bag ved ligger Slesvigs dyre, minderige Land,
 over rige Agre løfter Lærken sig med Sang,
 men i Løndom toner tusind Sukkes dybe Klang.

Her paa disse fagre Sletter Helteblodet flød,
 her ved disse stille Skove Kampens Torden lød,
 over disse runde Høje, blo 1- og taaredøbt,
 Sønderjyllands Saga svæver, men i Sorgen svøbt!

Over Landet skygger Vingen af den sorte Orn,
 og af Haanden, blod- og jærntung, knuges Landets
 Børn,
 Ret og Frihed søndertrædes under Magtens Fod,
 Hjærtets bedste Blomster rykkes haanlig op med
 Rod!

End sigaabner Søndag Morgen gamle Kirkes Dør,
 men de kendte Toner lyde dér ej mer som før!
 Ud imellem stille Grave Kirkefolket gaar,
 beder Gud om Haabets Rejsning under bange Kaar.

Derfor Sønderjyllands Roser blusse ej som før,
 derfor er hver Glæde hyllet i et Taareslør,
 derfor hænger Smilet ikke mer i Pigens Blik,
 hendes sidste, vemodtynet, Danmarks Kriger fik.

Derfor stiger Sukket dæmpet fra de tusind Hjem,
 Friheds-Haabets Kilder vælde i det skjulte frem,
 og en Dag, en solrig, vokse de til vældig Strøm,
 der til Sejers-Daad skal løfte Slesvigs Friheds-Drøm!

I Sønderjylland.
 (1895)

Kan det nytte? —
 Kan vi Grænsepælen flytte?
 Kan vi holde mer i Live
 Haabet, at *det* ét skal blive,
 som blev skilt ved Vold og Svig?

Kan det nytte? —
 Er det ikke bedst at bytte
 Sprog og Skik, og Nakken bøje,
 og i Tingene sig føje, —
 vi er dog de faa og smaa!

Kan det nytte? —
 Tør vi tro, at Gud vil lytte
 til vor Bøn og stille Klage?
 Er ej Loven for de svage
 den, at dø og slettes ud!

— Det kan nytte,
om ej Grænsen vi kan flytte!
Vi vort Haab i Arv kan give
til den Slægt, som stærk skal blive
til at krone det med Daad.

Det kan nytte!
Vise Verden, at ej bytte
kan vi Sprog og Fædres Sæder
for Kulturens magre Glæder
fra den store Kejserstat.

Det kan nytte,
trygt at tro, at Gud vil lytte
til os, naar vi kun begære,
at faa Lov til *det* at være,
som *han selv* os skabte til.

Vort ny Hjemland.

Du Land med grænseløse Sletter,
hvor stille, stjernerige Nætter
vor Tanke flytte langt tilbage
til Jordens første Barndomsdage.

Du Land med stolte, dybe Strømme,
med Skove, hvori Aander drømme,
med trodsig-vilde Snefjældtinder,
hvør Gyldenaaren lønligt rinder!

Amerika, dit Ry har Vinger,
og som en Morgenklokke ringer
dit Navn os op af daadlos Dvale
til kækt at handle, frit at tale.

Vi bo jo ikke her som Gæster,
men *Hjemmet* os til Landet fæster;
her, hvor vi vore Smaaborn gynge,
skal de en Gang vor Gravsgang synge.

Det siges, at vi her kun „taales“,
at *alt kun* efter Penge maales, —
det tro'r jeg ej; men vi bor mærke,
at *fremad komme kun de stærke!*

De stærke Viljer, stærke Kræfter
den nye Verden spørger efter;
den stærke Trang til Daad at øve
og modig hver en Stigning prøve.

Udlevede Evropa-trætte,
som Fod paa dette Land tør sætte
og alt med kritisk Blik betragte
og intet finde værd at agte:

Fordi de ej sig selv kan agte,
fordi de intet mer' kan magte,
fordi de kun forstaa at drive
og holde sig ved Løgn i Live: —

De gjorde bedre i at blive,
hvor det endnu er „fint“ at drive
paa Boulevarden, „rundt om Hesten“
mens ærlig Arbejd' skyes som Pesten!

Ti hvad man end kan faa at klage,
at mangt og meget staar tilbage;
én Ting er sikker: at man *nyder*
i Forhold til, som Gavn man *yder*.

Lad de forlorne Eksistenser
helst holde sig fra disse Grænser,
dem kan Amerika ej bruge,
og Undergangen vil dem sluge.

Amerika velkommen byder
enhver, der trofast Arbejd yder
til Friheds hoje Borg at bygge
i Stjærneflagets trygge Skygge.

Amerika.

Du store, rige, frie Land
med Guld i Bjærgets Favn,
med Frihedspalmen paa din Stiand
og Hjem for hver en ærlig Mand,
der glemmer Trældom, Nød og Savn
og jubler højt dit Navn.

Da Frihed hjemløs var paa Jord,
 med Solen vest den drog,
 og end i Dag den hos os bo'r,
 har vokset sig saa stærk og stor,
 at hver en Voldsmænd ned den slog,
 som stansede dens Tog!

Et Æventyr, vidunderligt,
 din unge Saga staar,
 saa mægtigt, stort, saa stærkt og rigt
 et Fremskridt, lig et Heltedigt,
 Amerika, kun du forinaar
 i faa og korte Aar!

Vi kom ej fra et iskoldt Fjeld,
 men fra en Moders Bryst,
 af rige Minders Kildevæld
 vi øse Kraft til Folkeheld,
 og Længslen stiger ofte tyst
 mod Danmarks kendte Kyst.

Vi kom ej fattige hertil,
 men med en Arv saa god,
 den sætte vi ej kaad paa Spil,
 men dermed vi vort Levned vil
 skal bære Frugt og skyde Rod
 som Træ ved Livets Flod.

Amerika, dig signe Gud
 med dine tusind Hjem!
 Din Fremtid rigt sig folde ud,

og kald med Friheds Kongebud
til Daad hver Folkevilje frem,
med Fortids Arv i Gem.

Stjærnebanneret.

Stjærner og Striber!
Herligt du vajer
over det frie,
mægtige Land!
Stjærnerne føre
venligt til Himlen
Hjærternes Tanker,
kalde til Fred.

Svulumende Striber,
mægtigt I vidne:
Frihed er Livet,
Frihed er Magt!
Kløfterne fyldes,
Murene falde,
alt, hvad der kunstigt
spalter et Folk.

Stjærner og Striber,
herlige Flagdug!
Rundt om i Verden
Frihedens Tegn!

Trodse du skal de
brusende Vinde,
og i din Skygge
Lykken skal gro.

Hilsen til Amerika.

Foran os ligger Landet,
Arbejdets Land,
hvor høj og lav er lige,
naar kun han er *en Mand*.
Der er Sol paa Amerikas Strande.

Glad hilse vi den rige,
gæstmilde Kyst;
en ung og kraftig Moder
med Haabet ved sit Bryst.
Der er Sol paa Amerikas Strande.

Vi hilse dig, der kaaret
blev til et Ly
for Friheds bedste Talsmænd, —
det blev dit største Ry.
Der er Sol paa Amerikas Strande.

Vi hilse dig, du kække,
solstærke Orn,
og takke dig for Hjemmet
til os og vore Børn.
Der er Sol paa Amerikas Strande.

Vi hilse dine store,
daadrige Mænd
med Navne, der vil straale,
mens Tider fare hen.

Der er Sol paa Amerikas Strande

Vi hilse dine Skjaldes
malmfulde Sang,
hvor Tonen endnu ejer
den første Ungdoms-Klang.
Der er Sol paa Amerikas Strande.

Vi hilse dig, du stjærne-
tindrende Flag,
der over alt indvier
den unge Friheds Dag.
Der er Sol paa Amerikas Strande.

Vi glemme ej det kære,
som vi forlod!
Nej, vi vil tit os dukke
i Mindets gyldne Flod!
Der er Sol paa Amerikas Strande.

Vi glemme aldrig Danmark,
Fædrenes Jord,
med Skov og rige Agre
mod Hav og Sund og Fjord.
Der er Sol paa de hjemlige Strande

Og vore Sagn og Sange
med os vi bær,
jeg næsten tro'r, de blive
nu mer end før os kær.
Der er Sol paa de hjemlige Strande.

— Ej som Evropatrætte
stævne vi hid:
vi ved, at Savnet venter,
vi ved, her kræves Flid.
Der er Sol paa Amerikas Strande.

Ej Guldet ligger paa den
alfare Vej
men Lykkens Guld kan vindes
af den, som svigter ej.
Der er Sol paa Amerikas Strande.

I Pagt med vore Minder
Foden kun frem,
med frejdigt Haab at bygge
vort eget lille Hjem.
Der er Sol paa Amerikas Strande.

Frejdig Tro.

Jeg tro'r paa en Folkefornyelsens Dag,
som den kommende Slægt vil faa sé;
ti Sandheden aldrig kan tabe sin Sag,
om end det maa gaa genne n tusind Slag,
gennem Vinterens fygende Sne.

Jeg tro'r, der er Kræfter i Folket endnu,
som kan træde med Aanden i Pagt;
jeg har ingen Tro til Fortærelsens Gru,
men véd, at mit Folk i dets inderste Hu,
vil sig boje for Sandhedens Magt.

Jeg sér, der er mørkt, der er Bulder og Brag,
det kan være saa knugen de tungt!
Men Troskab det gælder og Tro til sin Sag!
Jeg sér gennem Mulmet den gryende Dag,
Da mit Folk stander løftet og ungt!

Jeg vil ikke stirre mig sorgtung og træt
paa det aandløse, lave og raa,
men vælger min Udsigt, hvor lysklart og let
sig Livsmaalet løfter af Taagernes Net,
og hvor Himlen er smilende blaa.

De stærke Viljer.
(Af „Maleren“.)

Det var de skinnende Dage,
jeg vilde saa meget stort,
blandt Stjernerne skrive min Sage,
og dog fik saa lidt jeg gjort;
ti en Ting sjældent jeg vilde:
opofre mit eget jeg;
til Selvhengivelsens Kilde
fandt ikke mit Hjærté Vej.

Som varme, rullende Strømme
igennem mig Blodet jog,
og stærke, hidsende Dromme
de flagrende Tanker tog:
med hede, higende Blikke
jeg suged hver Skønhed ind
og ménte, det var at drikke
af Kilder paa Bjærgetind.

Først sént gennem Savn og Trængsel
begyndte jeg at forstaa
mit Hjærtes dybeste Længsel,
der bag ved al Vildskab laa;
jeg saa', der var mér at vinde
end Døgnets Leg og en Grav:
sig selv og sin Plads at finde
i Livsdagens voksende Krav.

Tit gyste jeg, skræmt af Bruset,
naar Livsdybets Bølger steg
og kasted mit Mod i Gruset,
mens Nattens Stormfugle skreg;
da saa jeg som ingen Sinde,
trods Lykkens vekslende Spil,
at over den højeste Tinde
er Vej, naar et Menneske vil.

Hvad Mennesker ærligt ville,
de ogsaa lykkeligt naa',
er Faren stor eller lille,
skal lidet kun agtes paa;

hvaad gör det, at Lykken brister
 i Stormenes vilde Jag,
 naar ikke min Sjæl jeg mister,
 og Hjærtet ej slaas i Vrag.

Det er kun de stærke Viljer,
 der sætte blivende Spor,
 mens Dalens ydmyge Liljer
 er Snefnug, der faldt i Fjor;
 mit Hjærte være en Bolig
 for Kræfternes Kildevæld,
 med Mildhed og Fred fortrolig
 som Skovsus i Sommerkvæld!

Uvægerlig lad mig folge
 det strængeste Livsenskrav,
 og aldrig Taagerne dølge
 Lyslandet bag Tidens Hav;
 hver sviende Smærte være
 en gavnlig, rensende Tugt,
 der lader mit Jordliv bære
 en sundere, rigere Frugt!

„Der er intet, som dö'r!“

Der er intet, som dö'r!
 Nej, leve skal alt,
 fra Stjernen til Bladet,
 der lydløst i Høstnatten faldt.

Der er intet, som do'r!
 Hver Sandhedens Drøm
 af Kærlighed vugges
 paa Lyshavets evige Strøm.

Der er intet, som do'r!
 Hvert Ord fra din Mund,
 det møder du atter
 i Regnskabets hellige Stund.

Der er intet, som do'r!
 Hver Taare, der randt,
 hver legende Solsmil,
 til Evighed Lønvejen fandt.

Der er intet, som do'r!
 Men mørk eller lys,
 hver Daad og hver Tanke
 dig hilser paa Evigheds Kyst.

Der er intet, som do'r!
 Alt, hvad som Guds Haand
 har formet, skal leve,
 befriet fra Tyngsel og Baand.

Der er intet, som do'r!
 Kun Døden skal dø,
 men alt i vort Jordliv
 er spirende Evigheds-Frø.

Ungdomsmod.

Jeg storme vil hvert skummelt Fængsel
der stanser Aanden paa sit Tog!
Jeg løse vil den bundne Længsel
og Sandhedsfunken, gemt i Bog!
Jeg føler Trang til stort at favne,
at trykke Verden til mit Bryst,
at tænde Haabets høje Bavne
paa hver en mørk og øde Kyst!

Mit Ungdomsmod, mit lyse Følge,
for nogen Pris jeg ofrer ej!
Det bærer mig paa Havets Bølge,
det bygger over Fjeldet Vej.
Med det jeg kækt ad Faren smiler,
og bejler frit til Ærens Krans,
bag Kampen Kongebruden hviler,
hvor Gimleborgen staar i Glans.

Jeg løfte vil min Arm til Værge
for dem, der sidder glemt, forladt,
og grue for de høje Bjærge
og for den sorte, kolde Nat!
Jeg kaster ud mig midt i Vrimlen,
hvor Livets mange Pulse slaa,
jeg tror, at Vejen op til Himlen
vil midt igennem Livet gaa.

Saa gammel vil jeg aldrig blive,
at jeg ej mere lever ungt,

at jeg ej Kræfter har at give
 til Rejsning for alt sygt og tungt!
 Saa klog jeg ønsker ej at være,
 at jeg til Troen kun har nej,
 min Fane skal den Indskrift bære:
 i Pagt med Gud ad Lysets Vej!

Jeg elsker det vidunderlige
 og tro'r, at Gud er Støvets Ven,
 til Kæmper for hans Navn og Rige
 jeg giver frydefuld mig hen!
 Til Liv at frelse, Bud at sende
 til dem, som Faders Favn forlød,
 til Haab at bjerge, Blus at tænde:
 jeg vier dig, mit Ungdomsmod!

Manuelitas Sang.
 (Af „Sejrende Kræfter“.)

De kom, — jeg skulde følge til Ungdomsleg og Lyst,
 hvor tindrede mit Øje, hvor bolgede mit Bryst!

Fra Sjerras høje Tinder steg ned en iskold Vind,
 men Blus og Roser tændte dog Glæden paa min Kind.

Til Mandolinens Toner og Kastagnetters Klang
 han i en stolt „bøleros“ i Stjærnelys mig svang.

O hellige Guds Moder! hvad det var for en Dans!
 Da fik min Længsel Vinger og mine Drømme Glans.

— De kom, — jeg skulde smykkes med Brudeslør
og Krans,
til Altret med *ham* træde i høje Kærters Glans.

Men over Sjerras Tinder de mørke Skyer hang,
det var, som sad der Taarer i Kirkeklokkens Klang.

Og i Orangelunden der gik et stille Sus,
men fra mit Hjærtes Bølger der steg et større Brus. —

— De kom, — jeg skulde sé *ham* før allersidste Gang,
de bar ham ud til Graven med Graad og Sørgesang.

Jeg kunde ikke græde, hos mig blev Øjet tørt,
med ham blev alle Taarer og Smil til Graven ført.

Og taareløs og haablos jeg saa' i Graven ned,
i Kisten ved hans Side laa al min Kærlighed.

I Kisten ved hans Side, dér er mit Hvilested,
dér gemmes al min Glæde, kun dér jeg fanger Fred.

Dale og stige.

(Af „Kilder i Dalen“.)

Stige højt — dig løfte over Vrimlen,
vinde Navn, der flyver op mod Himlen!
Det er Maalet for de stolte Drømme
under Farten paa de dybe Strømme.

Stige, til du naa'r de lyse Tinder,
 dér, hvor Aandens gyldne Kilde rinder,
 hvori Fuglen dypper sine Vinger,
 før den ind i Paradis sig svinger.

Stige, til du Kongebruden favner,
 og har vundet, hvad dit Hjærte savner,
 til det sidsæ Trolddomsbaand du bryder,
 og den store Frihedshymne lyder.

Stige, til de sidste Mure falde,
 til du *din* kan Livets Lykke kalde,
 til i dine Længslers Land du bygger
 og har sejret over alle Skygger.

O, jeg elsker denne Flugt i Sindet,
 det er *den*, som skaber Stordaads-Mindet!
 Maalet højt, saa højt, at det kan taale
 Evighedens stærke, fulde Straale!

— Dale dybt, før opad du kan stige,
 det er Loven her i Stovets Rige;
 vil blandt Stjærnerne du tage Sæde,
 maa du Dalens dunkle Veje træde.

Dale ned til Ydmyghedens Tempel,
 præges med Taalmodighedens Stempel,
 gennem Kampen stadig Vingen øve,
 og i Savnets Skygger Kraften prøve.

Det, som gyldne skal din Aftenrøde,
 maa for Ungdomsøjet herligt gløde,
 og kun ved at løfte kækt cit Værge,
 bygges Huset paa de faste Bjærge.

Dale dybt, det er saa svært at nemme,
 dét den kække vil saa gærne glemme,
 dog igennem Kørsets dybe Dale
 sno'r sig Vejen op til Himlens Sale.

Den lönlige Graad.
 (Af „Kilder i Dalen“.)

Der hulker et Barn i hvert Menneskebryst,
 men Verden det sjælden vil høre,
 den skammer sig halvt ved den grædende Røst
 og søger i Dognet sin fattige Trøst
 og laaner ej Barnet sit Øre.

Det græder i Løn for det fagreste Guld,
 det mindes de kronede Dage,
 da Himlen af tindrende Stjærner var fuld,
 og Helvedes Slange ej krøb over Muld,
 og Synden en uskrevne Sage.

Der sidder en Mø i det lukkede Fjeld,
 saa savnfuld hun Guldharpen rører;
 og lytter du blot i den skumrende Kvæld,
 af klagende Toner et gaadefuldt Væld
 med Gysen og Undren du hører.

Du kender det Barn, og du kender den Mø,
 du selv jo dem begge mon huse!
 der toner et Ord over stormrørte Sø,
 fra Himlen det lyder: du skal ikke dø,
 hvor mægtigt end Bølgerne bruse!

Og tager du mod det velsignede Ord,
 da tier den grædende lille,
 da falder der Lys over Livet paa Jord
 og ind i det Fjeld, hvor den graadfagre bo'r, —
 Befrielsens Sang vil hun spille.

Med Döden for Öje.

End har jeg ikke sagt det
 til mine Blomster smaa,
 jeg skal, naar Skoven falmer,
 med dem i Graven gaa.

Og Fuglen ved det ikke,
 at det er sidste Gang
 jeg sidder her i Solskin
 og lytter til dens Sang!

Og Havet aner intet,
 det ligger blankt og tyst,
 det kender ej de Bolger
 her inde i mit Bryst.

Selv *han*, som er mig kærest
af alle her paa Jord,
ej véd, at snart i Graven
hans lille Pige bo'r.

Kun Natten har jeg sagt det
og ved dens Bryst det gemt,
at snart jeg som en Skygge
forsvinder, vorder glemt!

Kun Stjærnerne de tavse,
har jeg betroet det til,
og til min lille Tue
de venligt smile vil.

Tilgiv mig, Gud, du kære!
Jeg har saa lidet Mod
og sér med skræmte Øjne
ned i den sorte Flod.

Dens skumle Bølger lukke
sig over alle Haab
og spotter Hjærtets Drømme,
dets Suk og Angestraab.

Din Himmel er vist dejlig,
bag ved al Gravens Gru:
men gid jeg maatte blive
paa Jordén lidt endnu!

Gøglerens Kvinde.

(Skrevet i Verona, Italien, 1869.)

Ude paa Torvet staar Goglerens Viv,
Mængden klapper og raaber,
tænkei, hun lever et fuglefrit Liv, —
Mængden tænker som Taaber.

Mængden kun sér paa den spraglede Dragt,
paa de florlette Klæder,
aner ej, bag ved den lurvede Pragt
Hjærtet sorrigfuldt græder.

Smilet er løjet og Glæden er tom:
naar hun kysser paa Finger,
synes hun tit, at en spottende Dom
gennem Bifaldet klinger.

,,Ryggen jeg vendte mit Fædreneland,
Hjemmet, fredlyst og stille,
kasted' mig hen til den fremmede Mand
og blev — Gøglerens Frille.

,,Moder, jeg løb fra din kærlige Favn,
Lykken vilde jeg friste!
bøde jeg maatte med Sorger og Savn,
har ej mere at miste!

,,Ungdom og Skønhed og Ære forsvandt
mellem visnede Kranse,
Lykken, jeg drømte, ret aldrig jeg fandt!
— — Hu — hej! Gøblerne danse!“

(Af „Alperoser“.)

Lystider.

(Af „Sylvia“.)

Dagen er lys, og Dagen er lang,
al Ting omkring mig er bare Sang!
Rundt om det bruser og klinger,
danser og leger og springer!

Vinden er frisk, og Solen er varm,
Haabet foran mig i Straalekarm
livsglad og jublende kører, —
og jeg ved nok, hvor det fører!

Skyen er let og sejler saa kæk,
smiler ad Blæsten: fej bare væk!
Men naar saa Solen den møder,
rødmer den, blusser og gløder.

Bølgen er tavs og Havet er blankt,
Skibet derude saa stolt og rankt!
Gyngende, vuggende Planker,
ligner I Ungdommens Tanker!

Livet er stort, og Livet er rigt,
aldrig forhen jeg anede sligt!
Ud mine fagreste Drømme
glider paa straalende Strømme!

Solguld foran og Solguld bagved,
al Ting omkring mig er Kærlighed!
Aa, hvor Guds Verden er yndig,
selv om den ogsaa er syndig!

Forvandlede Lystider.

(Af „Sylvia“.)

Dagen er lang, og Dagen er mørk,
al Ting omkring mig er bare Ørk!
Rundt om mig Dødninger danse,
lege med visnede Kranse.

Vinden er barsk, og Solen er slukt,
Lyset er nedbrændt og Døren lukt!
Livshaabets jublende Sange
Natten har taget til Fange!

Skyen er sort og hviler saa tungt,
knugende Livet, der er saa ungt!
Alle Smaastjærnerne blegne,
alle Smaablomsterne segne!

Bølgen gaar højt med knusende Slag,
Skibet derude er kun et Vrag,
drivende Stumper og Planker
som mine sorgslagne Tanker!

Livet er trangt og tykkes mig svært,
Gravene gemme, hvad jeg har kært,
nys mine fagreste Drømme
sank i de brusende Strømme!

Ligsyn foran og Ligsyn bagved!
Spottende Røster: far hen! far ned!
Aa, hvor dog Verden er øde!
Bare jeg laa mellem døde!

Sandhed og Kærlighed.

Sandhedens Gud! lad Sandhedens Dag
gyldne det fattigste Hyttetag!
Vårmende, glødende,
Hjærtetrang mødende,
tusinde straalende Lystanker fødende,
skride den frem!
Tindrende, sejrende,
mægtig henvejrende
lysrædde Genfærd, i Tusmørket lejrende,
nyskabe Jorden til Sandhedens Hjem!

Sandhedens Gud! o træd dine Spor,
Lysspor med Livsbud paa mørke Jord,
hvori de klagende,
stille forsagende,
mødes en Gang med det mægtigt betagende,
det, som ej dør!
Kamp med det gysende,
knugende, frysende!
men under Kampen opelskes et lysende
Livskuld af Blomster, naar Ishavet tør.

Sandheden gro'r, mens Daarene lé,
vokser i Vaarsol og Vintersne,
vokser til susende,
mægtigt frembrusende
Stormkast, det mørkeste Pavedom knusende!

Frihedens Brus!
 Kom som en syngende,
 Livet forygende
 Stormfugl paa lysdøbte Luftbolger gyngende!
 rens os fra Støvet i Kirke og Hus'

Kærligheds Gud! lad skon som en Brud
 Kærlighed vandre i Straaleskrud
 ind til de slidende
 savnfulde, stridende!
 Ned til de glemte, de tyngede, lidende,
 ned til de smaa!
 Kom som den smilende,
 længselsfuld ilende,
 gladest i Elskerens Favnetag hvilende!
 Bøj dig til dem, der ved Afgrunden staa!

Kærlighed, du, som Livet gör rigt,
 saa selv det rigeste Ungdomsdigt
 har ej det klingende,
 smærtebetvingende,
 ind i en salig Hengivelse bringende,
 som du det har!
 Glid som en svømmende
 Sangsvane, drømmende,
 hen over Livet, det bølgende, strømmende!
 Giv vo're Spørgsmaal det herligste Svar!

Stjærnerne.(Af „Alperoser“.)
(1870.)

Der sejle de hen i Dybet,
hvor aldrig en Bølge gaar,
som tusinde Lys-Naturer,
hver Straale til Jorden naa'r.

Saa underligt tyst og stille
de gaar deres stille Vej;
og Tider folge paa Tider,
men Sjærnen forandres ej.

Saa lille er selv den største
for Ojet en gylden Prik.
Uendelig stor den mindste,
og Lysglans fra Gud den fik.

— I kære, venlige Stjærner,
der smile til alle ned;
som I er Himlen den samme,
den samme er og Guds Fred.

Som I Gud lokker og vinker
os Syndere til sit Bryst;
som I hans Kærlighed straaler,
til Slægtens evige Trøst.

Men Slægten vil ej begribe
Guds Stjærners himmelske Sprog,
den læser med Blindheds Oje
Naturens hellige Bog.

Til hende.

(Af „Prærierosen“.)

Jeg sér i dine Blikkes
dejlige blaa
et Havdyb, hvori lege
Solskyer smaa.

Jeg ser paa dine Kinders
brændende Glod,
og — farveblind — mig tykkes,
Verden rosenrod.

Jeg sér din unge, runde,
svulmende Barm,
hvor tit du lod mig hvile,
blussende varm.

Jeg sér dig ind i Hjærtets
lønligste Vraa,
kun lyse, rene Tanker
bærer jeg paa.

Jeg lytter til din Stemmes
dragende Klang,
og alle mine Drømme
blive til Sang!

Jeg kommer, — lad os følges,
Livet er rigt!
Det vorde skal et dejligt
Kærligheds-Digt.

Savn.

(Af „Maleren“.)

Jeg kan ej synge som før med Lyst,
jeg kan ej Tonerne finde!

Det er, som om de forlod mit Bryst
og sank i Graven med hende!

— Med hende!

Jeg kan ej sige, hvad helst jeg vil,
jeg efter Ordet mon famle!

Det er, som Ordenes Straengespil
sig kun om hende kan samle!

— Om hende!

Jeg kan ej kæmpe som før med Haab,
at jeg skal Livslykken vinde;
ti Tvvlen spotter med hæse Raab,
mit Mod blev borte med hende!

— Med hende!

Jeg kan ej vandre som før saa trygt,
I Natten Vejene ende;
min Sjæl er saaret, mit Hjærtæ sygt
og bliver karsk først hos hende!

— Hos hende!

Lyksaligt Nytaar!

Tone: O, Kristelighed.

Lyksaligt Nytaar,
mens Dagene skifte med vekslende Kaar!
Vi byde „Guds Fred“ til de tyngede Sind,
til alle de trætte med Taarer paa Kind;
vi byde til Hvile hvert Menneskesavn
i Frelserens Favn.

Lyksaligt Nytaar,
med Haab, der vil fryde som Løvspring i Vaar!
Et Haab, der vil løfte det synkende Mod
og tænde Begejstringens Ild i vort Blod,
med Vækst for alt ædelt i Menneskebryst
til Englenes Lyst.

Lyksaligt Nytaar,
med Lægedom sand for hvert sviende Saar,
med Fremgang for alt, som til Lyset har Trang,
for Ordet med Sandheds og Kærligheds Klang,
for hver, der som Frihedens flammende Tolk
vil løfte sit Folk!

Lyksaligt Nytaar,
trods alt, hvad om Død og om Undergang spaar!
Lad Stormene fnyse, -- vi bo i det Hus,
som, bygget paa Klippen, ej synker i Grus,
hvor Glæden, hvis lønlige Væld er vor Tro,
har blivende Bo.

Lyksaligt Nytaar,
 med Kamp, indtil Sandheden sejrende staar!
 O, lad os med Nytaarets dæmrende Dag
 tæt flokkes om Korsherrens hellige Flag,
 vor Livsdrøm, trods Verdens forvirrede Larm,
 har Stjærner til Karm.

Lyksaligt Nytaar,
 lidt nærmere Maalet i Dag end i Gaar!
 Guds Fred med vort Folk og vort Fædreneland!
 Guds Fred med hver Sjel på den fremmede Strand!
 Guds Fred, medens nedad øg opad det gaar!
 Lyksaligt Nytaar!

Jesus i Favn.

Tone: Blomster i Vaar.
 Jesus i Favn!
 Skriv paa din Fane hans hellige Navn!
 Stød saa fra Land,
 bort fra den flade og slikkede Strand!
 Trygt kan du gynge
 ude, hvor Svanerne synge.

Jesus i Favn!
 Tænd paa hans hellige Alter din Bavn!
 Da kan du kæk
 staa paa din Skudes det gyngende Dæk;
 ti hvor den lyser,
 Ondskabens Hærskare gyser.

Jesus i Favn!
 saa kan du bære det tungeste Savn;
 svøbes i Sorg
 end dine Drømmes den solblanke Borg,
 Vej kan du finde
 op til den højeste Tinde.

Jesus i Favn!
 Indtil du lander i Himmerigs Havn,
 frejdig og glad
 trods alle Fjendernes buldrende Had,
 og for dit Øje
 straaler de evige Hoje.

Et godt Nytaar.

Et godt Nytaar — vi bede nu,
 vor Fader god, det give du!
 Vor Tarv og Trang kom mildt i Hu!
 — Lys over os, o Gud, din Fred!

Et godt Nytaar i Hus og Hjem!
 Hold hørte, hvad der øder dem!
 Lad i dit Spor os skride frem!
 — Lys over os, o Gud, din Fred!

Et godt Nytaar i Jesu Navn!
 Lad trygt os i din Faderfavn
 kun lægge Haab og Frygt og Savn!
 — Lys over os, o Gud, din Fred!

Et godt Nytaar, — og godt det gaar,
naar vore Hjærter helt du faar,
og vi hos dig har Børnekaar.
— Lys over os, o Gud, din Fred!

Et godt Nytaar, — lad op og ned
saa Vejen gaa, naar kun vi ved,
du følger os med Kærlighed!
— Lys over os, o Gud, din Fred!

Korset.

Tone: Tag det sorte Kors fra Graven.
„Kryb til Korset“, Verden siger
tit med Spot og kaad i Mund,
naar sin Bejler Lykken sviger
i en mørk og bange Stund;
ti den tænker Suk og Graad,
fattigt Liv foruden Daad,
under Korset kun kan findes,
medens Lys og Glæde bindes.

„Kryb til Korset“, Talen lyder
som en lystig Spøg og Skæmt;
ti hvad Korsets Tegn betyder,
har de fleste halvvejs glemt;
dog forsvandt fra denne Jord
Korsets Tegn og Korsets Ord,
da fik Døden Enevælde,
ingen Magt den kunde følde.

Dog er Korset ej et Mærke
 kun paa bitter Sorg og Nød;
 ti det gør Guds Kæmper stærke,
 saa for det kun skælver Død;
 ej til Ligfærd, Klagesang,
 kalder det, men Sejersgang:
 intet Lys vil Korset slukke,
 ingen Glædens Dør tillukke!

Under Korset Kilden springer,
 hvoraf Livets Haab opstaar,
 der er Sus af Englevinger,
 der er Dag med Sol og Vaar;
 der opelsker os Guds Aand,
 signer os vor Herres Haand
 til med Smil at møde Graven,
 se, at bag ved er Guds-Haven.

Ej vi krybe, — nej, vi boje
 dybt os for vor Frelsermand;
 ti fra Korset sér vort Oje
 Stigen, rejst til Livets Land;
 Korset, hvor han naglet blev,
 som med Blod vort Fribrev skrev,
 er for Kristen-Menigheden
 Tegnet paa Guds-Kærigheden.

Ej vi krybe tør som Slaver,
 men med et Halleluja
 takke vi for Naadens Gaver,
 naar vi staa paa Golgata:

det er intet Rædslers Sted,
nej, der aander Herrens Fred;
ti dér har vor Frelser sezret,
al vor Sorg og Frygt henvejret.

Kongesnækken.

(Af „Sejrende Kræfter“.)

Der sejler en Kongesnække
fra Jord til Forklarelsens Land,
fuld sikker kløver den Bølgen
og stævner mod solklar Strand.

Paa Livsdybets dunkle Strømme
der drive saa mange Vrag,
den stolteste Rejsning falder
for Bølgens mægtige Slag.

Paa Livsdybets dunkle Strømme
gaar Paradissnækken frem,
den glider i Storm og Stille
mod evige Kærligheds Hjem.

Den sejler trygt mellem Grunde,
den sejler mod Strøm og Vind,
den bærer Guds Riges Kæmper
til Staden paa Bjærgetind.

Og fremmest i Stavnен stander
den største blandt herlige Mænd,

hans Aasyn lyser som Solen,
han smiler til mindste Svend.

Han løfter fra Afgrundsdybet
det synkende Sjælevrag,
som gyser for Undergangen
og længes mod Frelsens Dag.

Da blusse de blege Kinder,
da fryder sig frigjort Aand,
og priser den store Konges
livsalige Frelserhaand.

Glad fylder den Herre sit Langskib
med Skarer fra Vest og Øst,
der folge med grebne Hjærter
hans kaldende Hyrderost.

Og over dem festligt vajer —
det korssmykte Kongeflag,
mens Natten og Døden gruer
ved Glansen fra Sejrens Dag.

Alt gløde de evige Høje,
det er kun en liden Stund,
saa løbe vi ind i Havnen,
omkranset af Livets Lund.

,,Herrens Ord var dyrt i Landet“.

Tone: Tag det sorte Kors fra Graven.
 „Herrens Ord var dyrt i Landet“,
 ingen Syner, ingen Daad!
 Israel laa overmandet,
 stærkest var de onde Raad;
 ingen Syner, ingen Daad,
 hist og her kun sagte Graad;
 over Juda Blomstervange
 hørtes ingen Heltesange.

,,Herrens Ord var dyrt i Landet“,
 og den gamle Tro var glemt,
 det var som naar Orkensandet
 har for Kildevældet gemt;
 ingen Syner, ingen Daad,
 Livet hang som i en Traad;
 men som Sol staar op af Vandet,
 Dag det blev paa ny i Landet.

,,Herrens Ord var dyrt i Landet“,
 ingen Syner, Folket vildt;
 Isra’ls Haab laa sygt og strandet,
 Varselsordet syntes spildt,
 ingen Syner, ingen Daad,
 Haabet som en grundstodt Baad,
 Folkets rige Ungdomsdrømme
 splittet af de onde Stromme.

„Herren Ord var dyrt i Landet“,
 ingen paa sit Liv var tryg;
 kunde det vel være andet,
 naar til Gud der vendtes Ryg?
 Men hvor slet det end var vendt,
 Herrens Lampe var dog tændt,
 og til Samuel, den unge,
 givet blev Profetens Tunge.

„Herrens Ord var dyrt i Landet“,
 ingen Syner, ingen Daad!
 Da, som Sol staar op af Vandet,
 Smilet lyser gennem Graad;
 Samuel, i Aanden stærk,
 øver Daad og Helteværk:
 Ordet ildner, trøster, fryder,
 Altret rejses, Sangen lyder.

„Herrens Ord var dyrt i Landet“
 mangen Gang, mens Tiden skred,
 og det var, som Ørkensandet
 tyst hen over Livet gled:
 men hvor slet det end var vendt,
 Herrens Lampe var dog tændt,
 og en Samuel blev funden,
 og med ham slog Rejsningsstunden.

Herrens Ord er Lys i Landet,
 selv hvor Dødens Trone staar,
 det gør frugtbart Ørkensandet,
 planter midt i Vintren Vaar,

skaber Syner, skaber Daad,
bryder Dødens bitre Braad,
fylder Hjærterne med Glæde,
saa kun Helvede maa græde.

Englene.

(Af „Alperosser“.)

Tone: Guds Menighed, syng før vor Skaber i Løn.
Der leger en Engel for Vuggerne smaa,
Livet er saa skønt!
De favreste Blomster han lægger derpaa
og synger: *Tro* kun paa vor Herre!

Der leger en Engel i Vaarsolens Glans,
Livet er saa skønt!
Han rækker os *Haabets* rigt farvede Krans,
og vinker til Daad og til Lykke!

Der leger en Engel i Skærsommer-Kvæld,
Livet er saa skont!
Han tænder den hellige Glød i vor Sjæl,
at leve det bliver at *elske*.

Der leger en Engel ved Efteraars-Tid,
Livet er saa skont!
Han kvæger vort Hjælte i Trængsel og Strid
med Draaber fra *Mindernes* Kilde.

Guds Engle os følge fra Vugge til Grav,
Livet er saa skønt!

Og med os de flyve til Landet bag Hav,
 hvor Livet ej skæmmes og ældes.

Og Døden bli'r kun som en drivende Sky,
Livet er saa skønt!

Naar Skyen henfarer, sé Sol vi paa ny
 med Dagen, som aldrig vil kvælde.

Der lære vi Tonen til Englenes Kor,
Livet er saa skønt!

naar Sæde vi tage om Brudgommens Bord,
 og Højsangen fylder Guds Himle.

Morgenstjærnernes Sang.

Der staar i de gamle Skrifter,
 at Morgenstjærnerne sang,
 og alle Guds Born mon juble,
 da Jorden til Liv udsprang.

Hvor meget der end er syndet
 og grædt paa den gamle Jord:
 hin første jublende Lovsang
 ej.ganske herfra dog fo'r.

Hin første jublende Lovsang
 af Stjærner og Englekor
 end fylder med fagre Drømme,
 det fattigste Liv paa Jord.

Den dirrer fra skjulte Strænge
i Luft og paa Land og Hav
og klinger som Paaskesalme
fra taareduggede Grav.

Ja, hele Naturen stammer
paa Morgenstjærnernes Sang;
det haaber selv mindste Smaafugl,
at synge den fuldt en Gang.

Et énesté Menneskehjærte,
har højere Livsværdi
end hele Naturens Tempel
med Skønhedsbilleder i.

Hvert eneste Menneskehjærte
trods Faldet med Sorg og Skam
dog bærer den Eviges Billed
og længes og higer mod ham.

Der bruser fra Sjæledybет
en underfuld, mægtig Klang,
og det er de brudte Toner
af Morgenstjærnernes Sang.

Naar Jorden sig én Gang lofter
som nyfødt, i Flammer dobt,
paa Morgenstjærnernes Hojsang
da jubler hver dyrekøbt.

Ti Menneskehjærter bedre
 kan synge Guds *Nuades Lov*
 end Engle og Morgenstjærner
 og Fuglene smaa i Skov.

Kun *faldne* rigtig kan fatte
 det store Rejsningens Ord,
 kun *Fanger* forstaa, hvad Glæde
 i Navnet „Geniøser“ bo'r.

Saa vorde de gamle Toner
 fra Skabelsens Morgenskær
 en jublende Højmessesalme
 fra Skabningens frelseste Hær.

I Herrens Tjeneste.

(1875.)

Tone: Der strømmer en Flod mod det evige Hav.
 Vi rejse omkring med det dejligste Bud,
 der hørtes ej bedre paa Jord,
 vi fik det af evige Sandheds Gud
 med Livets forløsende Ord.

Vi raabe det ud til den flygtige Slægt
 og ind i den larmende Tid:
 det Budskab vi bringe har Evigheds Vægt,
 saa Kræfterne komme i Strid.

Naar Hjærtet er sygt, og naar Synet er trangt,
 og Glæden et drivende Vrag:
 det aabner dit Blik, og du skuer saa langt,
 hélt ind i den solklare Dag.

Og ledes du ved den fortærende Glans,
 som Verden har pyntet sig med,
 og bejler dit Hjærte til Kæmpernes Krans
 til Kroner, hvor Perlen er Fred.

Tag da mod vort Budskab, det melder om Glans,
 som haver for Evighed Værd,
 det frelser fra Døden din stovbundne Sans,
 med Fred under blinkende Sværd.

Ja, sidder med Graad du for Livets Forlis, —
 vi hilse, vi synge: Guds Fred!
 Ti Ordet opelsker et Guds-Paradis
 paa vildeste, odeste Sted.

Vi rejse omkring med det dejligste Ord
 om Kærligheds-Livet i Gud,
 det toner saa frydeligt hen over Jord,
 og Klangen skal aldrig dø ud.

Med Ordet vi staa for det spottende Smil,
 det kløgtige, daarende Vid,
 hvor Hjærtet, skønt saaret af Dødens Pil,
 dog lér med den lystige Tid.

Med Ordet vi møde det duggede Blik
og Hjærtet, hvor Længslerne bo,
hvor Lyset i Natten ej ganske forgik,
hvor Paradis-Minderne gro.

Vi raabe det ud som Guds Kærligheds Ord
til hver, som er angstfuld og svag:
det løfter dig op fra den larmende Jord,
helt ind i den solklare Dag.

Den samme Gud.

Den samme Gud, som mejsler, danner Taaren
og kalder den fra skjulte Kilder frem,
hvert Lærkeslag, hvert Solkys giver Våaren,
der Jorden gor til Skonheds rige Hjem.

Den samme Gud, som Livets Traade slynger
og styrer Kongers og de vises Raad,
han lyser Fred, hvor Barnevuggen gynger,
hver ædel Drøm han løfter op til Daad.

Den samme Gud, som leder hver en Stjærne,
der sejler stolt paa Himlens dybe Sø,
har Spirekraft lagt i hver lille Kærne
og Muldjord skabt selv til det mindste Frø.

Den samme Gud, som Rosenknoppen væder
i Morgenduggens rene Straalebad,

han kysser kærligt den, som ensomt græder,
og gør ham midt i Trængslen tryg og glad.

Den samme Gud, som styrer Stormens Engel,
naar den paa stærke Vinger bruser frem,
han holder i sin Hand hver Blomsterstængel,
hver Fuglerede, dybt i Skovens Gem.

Den samme Gud, hvis Lynildsøje skuer
hvert Solsystem og hver en Landom véd,
han bygger sig et Hjem med Tempelbuer
i hvert et Bryst, der huser Kærlighed.

Den samme Gud, som Spurvens Unger mader
og klæder Liljen, der paa Marken staar,
er din og min, er alle Verdners Fader,
og talt er selv vort mindste Hovedhaar!

Den samme Gud, som i sin Straalehimmel
omkring sig har den stærke Englehær,
han favner dog al Jordens Bornevrimmel,
der er ej én, han ikke haver kær.

En Præst.
(Af „Solglimit“.)

Han laa og skjalv i Dødens Stund,
det dirred tungt omkring hans Mund,
han trykked Præstens Haand, der stod
med angstfuld Sind og lidet Mod.

,, O, sig mig, Præst, hvis du det ved,
 er der bag Grav en Evighed?
 Men giv mig ingen Teori,
 husk, snart er alt med mig forbi!

,, Nej, byd mig intet Hjærnespind!
 Sé Døden kysser alt min Kind!
 Ej Talemaader mer slaar til, —
 nej, Sandhed kun jeg høre vil!

,, Hvad dér og dér at læse staar,
 hvad lærde gætted paa i Gaar,
 er ikke, hvad jeg vide vil,
 men kun, — hvad bliver jeg nu til?

,, Hvor gaar jeg hen? hvad aabner sig,
 naar Døren lukkes efter mig?
 Jeg Vished, Vished spørger om,
 ej Kirkens eller Verdens Dom.

,, Hvert andet Spørgsmaal synker ned,
 men det, — er der en Evighed?
 Hvor gaar jeg hen i næste Nu?
 Det fylder mig med Nattens Gru!

,, Nu, Præst, om du det kan, saa giv
 mig Vished om det andet Liv!
 Sig mig det, hvis du noget ved,
 hvad gemmer Ordet Evighed?

„Er her den sidste Grænse sat?
 Er Livets Maal den sorte Nat?
 og er det sandt, hvad skrevet staar,
 at død Mand til sin Dommer gaa'r?

„Men svar mig sanddru! — dølg det ej!
 Hvis bag ved Graven du ser Vej!
 Og sér du ingen, — sig det frit;
 ti tomme Fraser baade lidt!

„Fortæl mig ej, at jeg var god,
 at Pligtens Vej jeg ej forlod,
 at jeg et Mønster var som faa,
 og derfor nok skal Himlen naa'.

„Jeg véd det bedre, foler grant,
 kun til mig selv jeg Kranse bandt,
 og kun mit eget søgte jeg, — —
 jeg gyser — — Døden knuger mig!“

Tavs stod den unge, lærde Præst
 i Sjæleangstens kolde Blæst;
 her laa en Sjæl ved Gravens Rand
 og hvisked: trøst mig, men vær sand!

Tit havde han dybsindigt talt
 og Blomster og smaa Engle malt,
 délt Trøsten ud saa rundelig
 om Gensyn hist i Himmerig.

Tit naar hans Tankes Lynglimt steg,
 blev mangen Synder ræd og bleg,
 og formfuldendt hans Tale flod
 snart skarp og stærk, snart varm og blød.

Som Præst med Kirkens Myndighed
 alt Sværmeri han fluks slog ned
 og nød fuld mangen Sejersrus,
 naar fyldt til Trængsel var Guds Hus:

Hvor Talen, snart som Tordenbrag,
 og snart som bløde Harpeslag,
 de mange Hjærter tryllebandt
 og ingen spurgte: — *Er det sandt?*

Men her, her laa en Sjæl og stred
 og bad om Lys, naar Sol gik ned,
 og her, foran den store Nød,
 han folte, Stene blev hans Brød.

Med Gysen hos sig selv han fandt
 en Tvivl, der hvisked: Var det sandt?
 Og tro'de jeg det selv fuldt ud,
 det Ord, jeg sagde, kom fra Gud?

Naar dristig jeg min Tales Traad
 gav Navn af Herrens Ord og Raad,
 og dértil Folkets Tanke bandt,
 var for min egen Sjæl det sandt?

Han stirrer paa den syge ned, —
 en Skygge gennem Stuen gled,
 et Nødkrig og et Suk der lød, —
 saa blev det stille, — — han var død!

Han fik ej Lys, han fandt ej Fred,
 før over Grænsen tyst han skred!
 Det var, som dette brustne Blik
 igennem Præstens Hjælte gik:

Som stævned det til Dom ham ind
 og lagde Angsten i hans Sind;
 det mødte ham, hvor hen han saa',
 og alt som i en Taage laa.

— Men hjemme bører han i Løn
 sit Hjælte til en ydmyg Bøn:
 „Tag fra mig, Gud, den Ro's, jeg vandt,
 og giv mig kun *at tale sandt!*

„At tale sandt om dig og dit,
 om Naaden din og Faldet mit,
 om Livets Alvor, Dødens Gru,
 med Flammeord, men kærlig Hu.

„Hver Gang min Tanke række vil
 ud efter Verdens Skyggespil
 og stirrer blind paa Døgnets Glans
 og bejler til dets falske Krans.

„Og hver Gang jeg mig drommer stor
og Hovmod i mit Hjælte bo'r,
og hver Gang glad jeg lytter til,
naar Løgnens Aand mig smigre vil:

„Da drag til Minde mig hin Mand,
der laa med Gru ved Gravens Rand
og bad i sidste Kuldegys
om Livets Ord med Sandheds Lys:

„Men bad forgæves og før hen,
hvor fra ej nogen kom igen;
jeg kunde ej, jeg turde ej
igennem Graven vise Vej!

„Jeg følte, al min Kløgt og Kunst
var her kun falske Taagers Dunst,
elendig, fattig dér jeg stod,
og knust var alt mit kække Mod!

„Ja, drag mig det til Minde, Gud,
og lad det aldrig slettes ud!
Bliv du mit Liv, mit Lys, min Fred,
og sign mit Virke, ja, virk med!

„Ti uden dig, jeg føler grant,
er al min Gerning Gogl og Tant,
men salv du mig med Naadens Aand
og før mig med din højre Haand!“

Saa lød hans Bon, — og fra den Dag
 han præked ikke: „far i Mag“!
 men: „kæmp alvorligt! grib i Tro
 det Ord, som over Grav slaar Bro!“

Af Aandens Malm hans Tale klang,
 var blod dog som en Vuggesang,
 som Sommersolen, stærk og klar,
 den Lyset ud i Verden bar.

Til den, hvis Kind i Sorg blev bleg,
 til den, som falske Venner sveg,
 til den, som Synden slog til Vrag,
 som modløs blev paa Kampens Dag:

Han kom med Fred og Lys og Trøst,
 og altid kærlig lød hans Røst;
 han Verdens Ros ej mere vandt,
men hvad han sagde, det var sandt.

Gravens Löndom.

O, naar jeg tit har sét og læst og tænkt mig træt,
 saa standser Tanken dog altid paa samme Plet:
 hvad gemmer Graven i sit kolde, dunkle Skød?
 Og hvilken Löndom er der skjult i Ordet Død?
 Ja, Sfinksen sidder kold og, nu som altid, stirrer
 paa mig, naar mer og mer min Tanke sig forvirrer.

Man kan forsøge paa at tænke Døden væk,
 at være drengekaad og drive med den Gæk;
 men lige fuldt dog staar det Spørgsmaal der igen:
 naar Dødens Port er lukt, hvor vandrer jeg saa hen?
 Paa Gravens hvide Stén den store Gaade sidder
 og peger tavς og kold paa Evighedens Vidder.

Ja, Smilet fryser bort, og Kinden bliver bleg,
 og Jordens største Daad kun synes Børneleg,
 naar Døden ved min Seng med Gravrost byder: kom!
 nu stævner jeg dig ind for Evighedens Dom!
 Da slutter Angsten mig i sine stærke Kæder,
 mens jeg ad skumle Vej i Skyggedalen træder.

Men er der da ej Raad i denne Livsens Nod?
 Og er jeg da kun Træl for denne stærke Dod?
 Skal jeg kun stirre slovt og finde mig deri,
 og slaa til Ro mig med, at snart er alt forbi?
 At bag ved ligger kun det store, tavse øde,
 en Nat, der kender ej til nogen Morgenrøde?

Nej, Gud ske Lov! jeg ved et mægtigt Sejers-Ord,
 hvori er evigt Liv for hver, som paa det tro'r.
 Det Ord med Jesus Krist kom her til Jorden ned,
 og med ham bærer det endnu hans Menighed:
 det er et Kildespring til Lys og Fred og Glæde,
 paa det jeg bygge vil, selv i mit Dødningklæde.

Ved Genesaret Sö.

(Af „Solglimit“.)

(Skrevet 1871.)

Ikke svobt i dunkle Taager,
men i rige Solskinsklæder,
Mindets lyse Børn fremtræder,
naar jeg sover, naar jeg vaager.

Men om *ham* de alle tale,
som i disse skonne Egne
øved Jærtegn alle Vegne,
vilde Hjærterne husvale.

Om hans Stordaad hvisker Voven
hist fra Søen under Fjældet,
hver en Blomst ved Kildevældet,
hver en lille Fugl foroven.

Han mig møder alle Steder
i det hoje, i det lave;
lys han staar imellem Grave
og for hele Verden beder.

Mægtig han sin Kirkebue
over alle Slægter hvælver,
Mørkets Fyrste for ham skælver,
og for ham maa Døden grue.

Jesus Kristus være priset!
Han har Livet til os vundet,
og i ham vi Vej har fundet
hjem til Gud og Paradiset.

Derfor kom, I Jesus-Minder,
gennem Sjælen tyst I skride!
Styrk mig til med ham at stride,
til jeg med ham Sejren vinder!

Jerusalem.

(Af „Kanaan“.)

Jerusalem, du Dronning over Stæder,
hvi sidder du saa tavs i Enke-Klæder?
Og hvorfor er paa Sion der saa øde,
vil ingen mere i Basunen stode?

Jeg drømte mig dig stolt i Højtids-Smykke,
men sér dig sorgende for jordlagt Lykke:
Jerusalem, o sig mig, hvi du græder?
Mit eget Oje Vemods-Taaren væder.

Hvorfor jeg græder, fremmede, du spørger?
For mine Børn, for deres Fred jeg sørger!
Sé, hvor de skælvende omkring sig snige
i Davids Stad, i Fædres stolte Rige!

Sé, hvor fra Davids-Bergen Fanen vajer
og melder højt om Tyrke-Troens Sejer,
se, hvor Halvmaanen fra Morija glimter!
O Israel, naar mon du Solen skimter!

Hvor Templet stod, nu Tyrke-Maanen skuer
med Spot paa Helligdommens sjunkne Buer,

hvor Folkets Lovsang rysted Templets Mure,
Imamen mumler nu Koranens Sure.

Hist, hvor i Muren sprukne Stén fremtræder,
dér staar mit Folk i Sørgedragt og græder,
men Lov at græde maa for Guld de købe! —
mit Folk, mit Folk! i Sorg jeg maa mig svøbe!

Hvor Kongeborgen rejste sine Mure,
dér skærer Bondens Plov den dybe Fure;
hvor Davidsharpen klang i Aftensvalen,
dér hvisler Slangen, og dér gør Sjakalen.

Mit Sion, ak, hvor er du blevet øde!
Naar skal din gamle Glans staa op af døde?
Naar, Herre, vil du dig paany miskunde
og fylde med din Lovsang vore Munde?

Paa Sions Gader gaa med blege Kinder
nu mine Sønner, rædde fast som Kvinder,
halvnøgne Tyrkedreng i Skæg dem plukke,
de tie og har næppe Lov at sukke.

Sé, derfor, fremmede, jeg énsomt græder,
og dérfor sidder jeg i Enkeklaðer,
og dérfor har jeg lagt mit Højtids-Smykke
og stirrer paa den tabte Fortids-Lykke.

— Jerusalem, du Dronning over Stæder,
jeg fatter nu din Sorg, hvorfor du græder!
Men for din Fred Guds Kirke trofast beder,
og Herren vredes ej i Evigheder!

En Gang, saa varsler der en hellig Stemme,
 en Gang skal al din Graad og Kval du glemme,
 naar du med Moderlyst og Modervarme
 tør favne dine Børn i dine Arme.

Og da skal dine Mure atter rejses,
 og Himmelkongens høje Banner hejses,
 men Tyrkeflaget falde ned i Støvet,
 Halvmaanen miste alt, hvad den har røvet.

Jerusalem, Fredsfyrsten frem skal stige
 fra dig og grunde sig et Fredens Rige,
 hvor Stormen tier, og hvor Sværdet hviler,
 og hvor Smaabarnet sødt til Loven smiler.

Jeg sér det skride frem fra Sions Bjerge,
 og Himlens stærke Skjoldvagt er dets Værge,
 paa Rosensky han kommer, Engle sjunge,
 naar Israel skal sé ham, som de stunge.

Dit Julebud, o Gud! gaar over Lande,
 dit Kors har lyst ved fjærne Hedning-Strande!
 Naar Hedning-Fylden er til dig indgangen,
 da møder Jakob dig med Davids-Sangen.

(Skrevet paa Oliebjærget ved Jerusalem Nytaarsmorgen
 1871.)

Lys Tro.

(Af „Maleren“.)

Jeg tro'r ej paa, at vi til Himlen kyses
af nogen Lov med nok saa helligt Navn,
men at derind vi mildt og stille lyses,
naar Naadens Tilbud møder Hjærtets Savn;
det tro'r jeg paa, fordi jeg tro'r paa Gud
og paa hans Naades rige Julebud.

Jeg vil ej tro, at Synden hélt har røvet
os Ævnen til at række efter Gud,
at alt blev ondt og raat og stygt hos Støvet,
og at hver Sandhedsfunke sluktes ud;
jeg tro'r det ej, fordi jeg tro'r paa Gud
med Magt og Sind at læge Syndens Brud.

Jeg tro'r ej paa, at Helvede skal syldes,
mens kun en enkelt Pilgrim Himlen naa'r,
at Gud kun af en lidet Flok skal hyldes,
mens Mørkets Drot som Verdenshersker staar;
jeg tror det ej, fordi jeg tro'r paa Gud,
hvis Rige staar, naar Helved slettes ud.

Men fast jeg tro'r, at Helvedangst vil binde
den Sjæl, som haanlig krænker Livets Ret,
og som gør Synden til sin Elskerinde,
hvis *Lyst* det er at være ond og slet;
det tro'r jeg vist, fordi jeg tro'r paa Gud,
hans Ord er Magt og taaler intet Brud.

Ja, fast jeg tro'r, al Synd vil nedad fore,
— kald det saa Holved, kald det, hvad du vil! —
ti Synd og Død i samme Karm mon køre,
Dæmoner drive deres lumske Spil:
men fast jeg tro'r, Dæmoner, Synd og Død
maa segne for Guds Aasyns Straaleglod.

Og derfor vil jeg Gu'd i Vold mig give
og bygge paa min gamle Barnetro,
og under Korset vil jeg trofast blive,
dets Planker slaa fra Jord til Himmel Bro;
i Mulm og Skumring og i Solskinsvejr
jeg tro'r paa Hjærtets Ret og Livets Sejr.

,,Al Skabningen sukker“.

,,Al Skabningen sukker“, selv midt i sin Lyst,
og Livsglæden sløres af Skygge;
men dybest er Sukket fra Menneskebryst,
hvor Evigheds-Længslerne bygge.

Men ikke et eneste Suk skal gaa tabt,
som hviler paa Gudslængslens Arme;
ti han, som vort Hjærte har dannet og skabt,
vil over dets Kaar sig forbarme.

Hver famlende Tanke, som grubled sig træt,
hver higende, stigende Længsel,
hvert taageslørt Oje, som meget har grædt,
hvert Haab midt i Tvivlenes Fængsel:

Ja, alt, hvad der stævner med retskaffen Hu
mod Lyset paa Længslernes Vinge
og bærer for Mørket og Løgnen Gru,
skal høre Befrielsen ringe.

Hver Haand, der blev løftet i angstfuld Bøn,
naar Bølgerne vokste til Bjerge,
skal gribes og frelses af „Menneskens Søn“,
hans Kors er de kæmpendes Værge.

Den kvidrende Fugl og det svajende Siv
end ikke af Syne han tabte;
ti dyrebart er ham det ringeste Liv,
og frelse han vil, hvad han skabte.

Han sejrer, som Lysets livsalige Drot,
trods Mørke og Skæbner og Gaader;
og endnu, som forдум, han al Ting gör godt,
og Livsgaaden kærligt han raader,

Nu kalde hans Klokker langt ud over Land
og ud over brusende Strømme —
ad stormslagne Sjæle paa Dødningestrond,
som endnu om Hjemmet dog drømme.

Jeg ved, der er Mørke, og størst i mig selv,
men dog har for Solen jeg Øje,
jeg sér i mit Jordelivs stridige Elv
sig spejle de evige Høje.

Hvad Livet skal vorde, det *vokser* sig til,
skønt sælsomt tit Bladet sig vender:
jeg tro'r ej paa Tilfældets legende Spil,
men fuldt paa Guds kærlige Hænder.

Men Gaaderne, Skæbnerne, al denne Strid
af Viljer og Tanker, der brydes,
kun varsler en gærende Gennembrudstid,
hvis Tegn skal i *Kærlighed* tydes.

Fra oven Gud sér paa det oprorte Dyb,
der koger og syder herneden;
han ser ikke paa os som usseligt Kryb;
men lyser ud over os Freden.

Jesus.

Tone: Et Kors det var det haarde, trange Leje,
Jeg sér ham staa paa Galilæas Hoje,
med Hjærtet stort, med dugget Glans i Øje,
fra fjært og nær de store Skærer stromme,
i ham staar opfyldt Folkets bedste Drømme.

Jeg sér ham tusinder med Brod at mætte, —
til Gengæld de en Tornekrans ham flette;
og alle Vegne Lægedom han bringer,
selv Døden og Dæmonerne han tvinger.

Jeg sér ham vandre med sin lille Skare
ra Ste d til Sted, Guds Ord ataabenhare;

og aldrig før som han har nogen talet,
som han har ingen Sjælelivet malet.

Jeg sér ham true Storm og stærke Vande
med malmfuld Røst, med loftet Herskerpande;
og atter sér jeg ham med Børn paa Armen,
men mod de trygge, stolte blusser Harmen.

Jeg sér ham lofte Svøben hist i Templet,
hvor „Roverskab“ som „gudeligt“ blev stemplet;
men ømt han kalder ad de trætte, bange,
det klinger som en Moders Vuggesange.

Jeg sér ham stirre paa de stolte Buer,
med Sorg og Graad han Undergangen skuer,
og i hans Hjerte Kærligheden brænder:
Jerusalem, som ej din Frelse kender!

Jeg ser ham ind ad Stadens Porte ride,
hans Bryst er fuldt, — det er ved Paasketide!
Og der er Palmer, Jubelraab og Glæde,
kun han, der jubles for, — kun han maa græde.

Jeg sér ham knæle dybt i Urtegaarden,
„den gode Hyrde“, kæmpende for Hjorden,
og medens Mørket sine Svende kalder,
hans Sved som Blod med Natteduggen falder.

Jeg sér ham dømt, forladt af sine egne,
jeg sér ham under Korsets Bjælke segne,

sit Livskald tro, han sig i Doden giver,
derfor han vor og Verdens Frelser bliver.

Jeg sér ham boje Hovedet i Døden,
som Solen synker ned i Aftenroden;
til Bunds han tömte Lidelsernes Bæger,
korsnaglet blev den Hånd, som Verden læger.

Jeg sér ham bryde Gravens mørke Fængsel,
til Liv og Lys at rejse Slægtens Længsel:
jeg sér ham træde paa den gamle Drage
og ringe ind den nye Verdenssage.

Jeg sér ham staa for sidste Gang paa Bjærget,
og som han har for sine trofast værget,
saa vil han være med dem alle Dage,
den Fred, han giver, ingen Magt kan tage.

— Jeg sér ham staa, hvor Daabens Kilde springer,
hvor Ordet iyder, og hvor Salmen klinger,
hvor Menigheden sig om Altret samler,
hvor fattigst Suk sig op mod Himlen famler.

Jeg sér dig, Jesus, under Dagens Møje,
en dugget Glans er i dit Frelserøje!
Vær hos mig, Jesus, naar mit Hjælte brister,
og sig, at aldrig, aldrig du mig mister!

Hjemmet her og hisset.

(Af „Prærieroser“.)

Tone: Om Glæder end betegne.

Der er saa meget dejligt
 paa denne gamle Jord,
 hvor meget maa der være,
 hvor Gud i Himlen bo'r!
 Og han er jo min Fader,
 hans lyse Slot mit Hjem;
 ti synger jeg frimodig,
 hver Skridt jeg vandrer frem:

Hjem! Hjem! mit kære Hjem!
 Jeg har det godt hernede,
 men bedst er du, mit Hjem!

Smaafuglen lifligt synger
 i Skovens grønne Tag,
 og Solen varmer dejligt
 den lange Sommerdag;
 men Englene i Himlen
 de gyldne Harper slaar,
 og dér ej Blomsten visner;
 ti dér er altid Vaar.

Hjem! Hjem! mit kære Hjem!
 Jeg har det godt hernede,
 men bedst er du, mit Hjem!

Her maa jeg stundom græde,
 naar Hjærtet bliver sygt,
 her synder jeg, og Døden
 vil fylde mig med Frygt;

men Synd og Sorg og Smærte
til Himlen aldrig naa'r,
og evig karsk mit Hjærte
ved Jesu Hjærte slaar.

Hjem! Hjem! mit kære Hjem!
Jeg har det godt henede,
men bedst er du, mit Hjem!

Fremad, opad, hjemad.
(Af „Julesange“.)

Tone af Hans Gabrielsen,
eller: Altid frejdig, naar du gaar.
Fremad! fremad! kæk og stærk,
Storm hver fjældtlig Skanse!
For hvert ædelt Manddomsværk
bryd en Ridderlanse!

Opad! opad! stands kun ej
for de Skyer sorte!
Over Stjærnerne din Vej
gaar til Himlens Porte.

Hjemad! hjemad! i din Sang
Hjemmets Toner klinge!
Da bli'r Vejen aldrig lang,
aldrig træt din Vinge.

Fremad! opad! hjemad! — tro
paa vor Herres Naade!
Hvordan Vejene sig sno,
han dem lyst vil raade.

Frejdig frem!
(Af „Julesange“.)

Tone: Dagen gaar med raske Fjed.
Frejdig frem i Jesu Tro!
Bliv ej Frygtens Fange!
Paa din Manddoms Veje gro
dine Ungdomssange.

Klov kun Bølgen med din Bøn!
Løft din Ørnevinge!
Verden er saa stor og skøn,
tusind Kilder springe.

Liv skal sejre, Død skal dø,
Lysets Gud skal raade!
Glemt er ej det mindste Frø,
plantet af hans Naade.

Herrens Röst.
 (Af „Kilder i Dalen“.)

Tone: Jeg saa' ham som Barn.

Jeg hørte hans Röst over Badet i Daaben,
 han skjulte min Synd under Kærligheds-Kaabben,
 han gav mig sit Navn og sit salige Rige,
 for Korsherrens Tegn maatte Rædslerne vige.

Jeg hørte hans Röst i de smilende Dage,
 da Hjærtet var fattigt paa Kummer og Klage,
 da Livet laa lyst og i Glans for mit Oje,
 og Tanken steg kækt op ad Synernes Hoje.

Jeg hørte hans Röst ved hans hellige Alter,
 da Taaren brød frem under Bonner og Salter,
 med underligt Gys jeg mig nærmed den høje,
 af Kærlighed lyste en Strom fra hans Oje.

Jeg hørte hans Röst i den brusende Verden,
 den lød som et Suk for min daarlige Færden,
 den lød som et Raab fra en kaldende Moder,
 naar Barnet gaar vild ved Udlændigheds Floder.

Jeg hørte hans Röst, – Gud ske Lov, jeg den hørte! –
 den dybeste Stræng i mit Hjærtet den rørte,
 jeg græd og jeg bad, til med Taarer jeg smilte,
 da frelst ved hans Bryst under Korset jeg hvilte.

O, Jesus, din Röst lad min Sjæl gennemklinge!
 Den være min Kraft og min Lyst og min Vinge!
 Og én Gang, naar denne min Hytte nedbrydes,
 da lad ved din Röst mig i Dodskampen frydes!

Guds Ord.

(Af „Kilder i Dalen“.)

Tone: Alt, hvad som Fuglevinger fik.
 Som Fuglesangen sød i Vaar,
 naar Skoven staar
 i rige Brudeklæder,
 saa er, o Gud, dit Naades Ord,
 der stiger ned, hvor Sorgen bo'r,
 og Hjærtet lønligt græder.

Som Kornet under Lærkeslag
 en Sommerdag
 af Vinden venligt vugges,
 saa bojer Ordet Sjælen ned,
 dog vokser den i Kraft der ved,
 om end Støvøjet dugges.

Som fattig Blomst ved Bondens Hegn
 faar Sol og Regn
 tilfælles med den rige,
 saa gaar Guds Ord ej os forbi,
 men paa vor jævne Kirkesti
 er Liv og Lys tillige.

Som Barnet glad en Morgenstund,
 naar Moders Mund
 med Kys dets Læber møder,
 opvaagner under Fuglesang,
 saa vaagner og Guds Børn en Gang,
 hvor evigt Kinden gløder.

Den lille Pilgrim.

(Af „Julesange“.)

Tone: Vort Modersmaal er dejligt,
eller: Paa Tave Bondens Ager.

Jeg er en lille Pilgrim, i Himlen er mit Hjem,
jeg har ej mange Kræfter, men flytter Staven frem
i Tro til dig, min Frelser, jeg er med dig i Pagt,
ved Daabens klare Kilde jeg i din Favn blev lagt.

Jeg er en lille Pilgrim og vokser lidt hver Dag,
det er min Lyst at tjene dit Korses Kongeflag;
kun daarligt jeg dig tjener, det véd jeg nok, o Gud!
naar Kampsignalet lyder og Fanen foldes ud.

Jeg er en lille Pilgrim, og meget véd jeg ej,
men har dog lært at elske den gamle Kirkevej;
mit „Fadervor“ jeg beder og stoler trøstig paa,
at selv de største Kæmper har ogsaa været smaa.

Sorg og Glæde.

(Af „Blomster og Blade“.)

Tone: Nu skal det aabenbares.
Hvor bygger Fred og Glæde?
Paa Jorden dog vist ej?
Vi gaa i Sorgens Klæde
og træde Taarevej!
O hør det, I, som spørge:
den, som kan aldrig sorge,
kan Glæden aldrig naa.

Her er det sammenbundet
og kan ej skilles ad,
kun hvad fra Gud er rundet,
kan gøre Sjælen glad;
men Synden i mit Hjærte
er Livets store Smærte;
ti Døden er dens Sold.

Saa tør vi godt forlige
vor Taare med vort Smil
og frydes ved Guds Rige,
trods Dødens hvasse Pil;
igennem Sorg til Glæde
dog kristne altid træde
paa Livets Kongevej.

Troen.

Tone: Befal du dine Veje.

I Jordelivets Aften,
foran den mørke Nat,
naar hele Verdenskraften
kun gør mig syg og mat,
hvad er det da, som bygger
til Stjærnerne en Bro,
trods alle skumle Skygger? —
Det er min Barnetro.

Du kalder den forældet,
du Slægt, saa overmæt!
Til den jeg tit har hældet
min Sjæl, naar den var træt;
og aldrig vil jeg slippe
dens fuldtro Førerhaand.
men til dens faste Klippe
fortrøster sig min Aand.

Du store Grundforvisning,
du stærke Barnetro,
som midt i Frygtens Isning
gør Tanken glad og fro!
Naar Hjærtets Vande svulme,
og Sjælen sidder syg,
alene du kan dulme
og gøre karsk og tryg.

Vær du mit lyse Folge,
hvor højt end Søen gaar,
ja, selv naar Dødens Bolge
imod mit Hjælte slaar!
Min Barndoms Vuggeklæde
og Kys af Moders Mund
og hver en skyldfri Glæde
har dig til dybest Grund.

Med dig der er Betydning
og Plan i alt, hvad skér,
i hver en Livets Brydning
jeg Herrens Tanker sér;

til skøn harmonisk Enhed
det spredte samler sig;
en Strøm af himmelsk Rénhed
Guds Vej paa Jord er lig.

Ej af Tilfældigheder
mit Liv er sammensat,
ej „Skæbnen“ er min Leder
i Uvishedens Nat;
alt Liv er vel en Gaade,
ej Tanken tyde kan,
i Lys dog af Guds Naade
er Livet solklart Land.

Kom, som et Barn, lysøjet,
saa klar som Sol i Vaar,
naar modløs jeg og böjet
ad Savnets Veje gaar;
fortrøstningsfuld jeg bliver,
paany vil Haabet gro,
naar hélt jeg hen mig giver
til Gud i Barnetro.

Kom, naar det bliver silde,
du stærke Barnetro!
Lad ved din rige Kilde
mit Livs Kærminder gro!
For dig maa Bjerge vige
og kløves Bølger blaa,
ogaabne sig det Rige,
som Støvet aldrig saa'.

„Bliv Lys!“

„Bliv Lys!“ det lød ud over sorte Vande,
 og frem af skjulte Kilder Lyset flød,
 og Engle jubled højt i Himmelens Lande,
 da Jorden saa' sin første Morgenrød.

Alt Lys er godt, naar det fra Himmel stammer
 og har med Livet fælles Moderskød,
 naar Sandhed tindrer i de stærke Flammer
 og Kærlighed selv i den mindste Glød.

Imellem Lys og Mørke fortæs Striden,
 mens Slægter svandt, og nye Slægter kom,
 og Mørket mange Gange trælbant Tiden
 og fældte over Lys og Sandhed Dom,

Og end den Dag i Dag de tvende Lejre
 sig fylke til det-sidste-store Slag,
 hvor fast jeg tro'r, at Lysets Hær vil sejre,
 fordi den fører Korset i sit Flag.

Ja, dømt er alt det Lys, som Korset vrager,
 det blændende kan, men varme kan det ej,
 og ikke opad det vor Tanke drager,
 og ej til Livet det os viser Vej.

Jeg elsker Lyset, men har Lov at prove,
 om det er ægte, hvor det har sin Rod:
 ti ej enhver, der brøler som en Løve,
 har derfor Løvekraft og Løvemod.

Der var en Tid, da Lys var dyrt i Landet,
 da faa kun saa' dets høje, gyldne Port, —
 nu er med Lyset det som meget andet,
 at saare meget er kun eftergjort.

Sé, derfor tro'r jeg ej hver Lysestøber,
 som med sin Praas Godtfolk forbavse vil
 og raaber, at hos ham man billigst køber
 det allernyeste med Farvespil.

Det harmer mig, at se som Kræmmervare
 det ædleste i pundevis budt ud,
 at høre Skolepoge lerd forklare,
 hvad man bør tro om Livet og om Gud!

Det Lys, der kun paa Overfladen spiller,
 som over Synden kaster Uskylds Dragt,
 Som mellem Løgn og Sandhed klart ej skiller,
 det Lys er Mørke, trods sin Farvepragt.

Ej Døgnets Blus mit Øje skal forvirre,
 jeg vil ej bejle til dets falske Skaer
 og ikke paa dets tomme Blændværk stirre,
 som kogles frem af Dybets Dværgehær.

Men skér det, Gud! at falske Lys mig daarer,
 og blænder Verdens Goglespil mit Syn, —
 o, riv mig ud, selv om det koster Farer,
 og slyng mod Mørkets Magter Himlens Lyn!

Ja, Lysets Gud! dit Lys mig gennemflamme,
 og læg som Sandheds Ord det i min Mund!
 Og synker jeg i Knæ da med det samme,
 jeg véd, det vorder dog en Rejsnings-Stund.

Dit Lys, o, Gud! i stærke, dybe Strømme
 frigørende igennem Verden gaar,
 støvtunge Tanker og muldbundne Drømme,
 som opad higer, genfødt Vingen slaar.

Ja, lad dit Lys fra Himlens høje Bjørge
 omstraale hver, som end i Taagen gaar,
 og kyse ned i Dybet Mørkets Dvørge,
 hvor ensom i sin Armod Døden staar.

I en stille Time.

Barmhjærtige Gud! hold fast, hold fast!
 Og lad ikke Gogleren sejre!
 Men lad mig, hvor Frelserens Straaleblik brast,
 i Aftenens Skygge mig lejre.

Al Kærligheds Gud! o, styr min Fod
 og salv mit omtaagede Øje,
 og bær mig til Kilden ved Livstræets Rod,
 der staar paa de evige Hoje!

Lad fare da brat min Ungdoms Drøm
 om Manddommens kækreste Tanke!
 Beholder jeg kun paa den brusende Strom
 min Barnetro's frelsende Planke!

Beholder jeg kun mit Fadervor,
der fulgte mig, fra jeg var lille,
da sér jeg i Natten Guds lysende Spor
som tindrende Solstraaler spille!

O Herre, min Gud! kald mig ej bort,
før Hjærtet dig udélt tilhører!
Lad Livsdagen saa blive lang eller kort,
til Evigheds-Hvilen den fører.

Glæden og Sorgen.

Der skal to til et Kys
men kun én til et Suk og et Savn;
til Bryllup gaa vi parvis,
én for én ta'r os Døden i Favn.

Glæden har vi saa kær,
Sorgen énsom og venneløs staar:
til *Kana* vil de mange,
men kun én til *Getsemane* gaar.

Min Sang.

Jeg synger om Livet, saa godt som jeg kan,
For mig er det frydefuld Dag
og ikke en øde og stormslagen Strand,
hvor Haabet kun ligger som Vrag:
 kan Sangen saa tænde,
 til Hjærterne brænde
i Livsmod og Virkelyst, kan det dog hænde,
den ikke var helt uden Værd.

Jeg synger om Danmark, hvorfra vi dog har
en Dél mér end Minder og Savn;
det bedste, der fremad i Livet os bar,
det fik vi i Moderens Favn,
 hvad Livskraft os giver,
 hvad stærkest os driver,
hvad altid vort inderste Væsen forbliver,
vi skylde vort Fædreneland.

Ej al Ting derhjemme er dejligt og godt,
jeg ved det, — men det er dog Mo'r!
Om ogsaa hun har det lidt snævert og smaat,
jeg paa hendes Kærlighed tro'r!

De blaanende Sunde,
de skyggende Lunde,
de bølgende Agre og Højene runde
er mere end Perler og Guld.

Det lyder saa myndigt, fornuftigt, det Krav:
lad falde dit Flag og dit Sprog!
Du give „det danske“ en sommelig Grav,
hvis du paa din Fordel er klog!
 — Det ikke mig fanger;
 jeg er kun en Sanger,
der bare min Ret til at *leve* forlanger
og kvidrer fuld trøstig paa dansk.

Jeg synger om Landet, hvor Hjem vi har bygt,
det frieste Land paa vor Jord,
og under dets Stjærneflag frodig og trygt,
som Sæden og Aandslivet gro'r,

naar ej vi det øde,
men stævne til Møde,
hvor Arbejd er Adel og Lædhed en Brøde
og Livet en stigende Flugt.

Lad være, at al Ting er ej, som det bør,
og meget os tykkes saa vrangt;
her danser dog Haabet for Hytternes Dør,
og Viljen kan række saa langt;
her Kræfterne prøves,
til Idræt opøves,
hvor Kløfsterne fyldes og Fjældene kløves,
Aarhundreders Fordom slaa's ned.

Ja, mægter jeg kun, selv om Tonen er mat,
at sige: mit Folk, husk dog paa!
Din Fædrene-Arv er din dyreste Skat,
og den maa du aldrig forsmaa!

Den maa du bevare,
hvis vel du vil fare;
i Fortidens Lys skal din Fremtid sig klare,
saa stolt og saa rig og saa lys!

Jeg er kun en Sanger, der elsker sit Folk
og tro'r paa dets dybeste Trang;
en Dag skal det finde en stærkere Tolk
med rigere, finere Sang;
blandt Fugle paa Taget
den mindste i Laget,
jeg synger med Næbet, som Gud har det maget,
saa godt og saa glad som jeg kan.

Hvad jeg lever af.

Du spørger mig, hvad jeg lever af,
og hvor fra jeg Brødet vil faa?
Jeg tilstaaer frit, at jeg véd det ej
og tænker ej meget derpaa.

Jeg lever af Sol og Lys og Luft,
af Fuglenes livsglade Kvad
af Skovenes Nyn og Blomsterduft
jeg drikker mig frejdig og glad.

Jeg kvæges af hvert et Skønheds Væld,
af alt, hvori Kærlighed bo'r,
jeg finder det gemt i Barnet Smil
og dybt i hvert hjærtevarmt Ord.

Jeg sidder fuldglad ved Livets Fest,
mens rundt om er klingende Spil,
og tro'r mig i skinnende Kærters Glans
den rigeste Mand der er til.

Kun fattig er Kongens gyldne Borg,
hvor Træskheden sidder paa Lur,
hvor Fortidens Synd og Suk og Sorg
har ristet de Runer paa Mur

For øvrigt saa tror endnu jeg paa
min Gud og mit Fadervor
og sér, at der selv i mindste Straæ
en mageløs Dejligheid bo'r.

Du spørger mig, hvad jeg lever af
jeg undres, at spørge du kan,
naar Livet med Glans af Sol og Sang
gaar tindrende rigt over Land.

Landsbysmeden.

(Frit efter Longfellow: „The Village Blacksmith“.)

Hist, hvor Kastanjen hvælver Tag,
en Landsbysmedje staar;
se, ret en Kraftkarl Smeden er,
med Haanden, stor og haard;
hver Muskel i hans brune Arm
som stærke Jærnbaand gaar.

Hans Haar er krøllet, sort og langt,
og solbrændt er hans Kind,
hans Pande vaad af ærligt Slid,
men frejdigt er hans Sind;
han skylder ingen, men tør se
hver Mand i Øjet ind.

Fra Gry til Kvæld, Dag ud, Dag ind,
du Bælgen høre kan;
og sindig, takfast, Slag i Slag
sin Hammer svinger han,
som Degnen ringer Solen ned
ud over By og Land.

Naar Bornene fra Skole gaa,
 i Smedjens Dør de staa,
 den store Bælg, den røde Ild
 er noget for de smaa,
 og Gnisterne, der holde Dans,
 de prove paa at naa.

Hver Søndag med sin Drengeflok
 han holder Kirkegang,
 han lytter til den gamle Præst
 og til sin Datters Sang
 i Koret; ti den har for ham
 de kære Minders Klang.

Han hører hendes Moders Røst
 fra Paradisets Strand,
 sin Ungdoms Hustru mindes han,
 som gik til Gravens Land;
 saa stryger han med barket Haand
 lidt vaadt af Øjets Rand.

Arbejdsmæn gennem Fryd og Sorg,
 han fremad trofast gaar,
 hver Morgen noget sér begyndt,
 hver Kvæld det fuldført staar;
 men noget prøvet, noget gjort,
 er Hvilen tjent, han faar.

Tak, brave Smed, du lærte mig
 den Sandhed at forstaa:

at kun hvor Livet flammer højt,
er Lykkens Guld at faa;
Hver lødig Tanke, ildfuld Daad
i Essen dannes maa.

„Dagen er endt“.

(Frit efter Longfellow: „The day is done“.)

Nu Dagen er endt, og Mørket
paa Nattens Vinger udgaar,
som naar fra stigende Fjældørn
en dalende Fjer os naar.

Igennem Skyer og Taage
jeg skimter Landsbyens Lys,
et sælsomt Vemod mig gribet
med snigende Kuldegys.

Et Vemod, en tyngt Længsel,
dog ikke fra Smærtens Egn,
og ligner den dunkle Sorg kun,
som Taagerne ligne Regn.

Læs for mig et eller andet
med blødt og med venligt Skær,
der fjerner mig Dagens Uro
og støjende Tankehær!

Æj én af de store Mestre
og ikke hin Kæmpeskjald,
hvis Fodtrin end fjærnt genlyde
fra Tidernes Tempelhal.

Som vældige Krigsbasuner
udraaber hver mægtig Sang,
at Livet er Kamp og Higen,
— jeg har kun til *Hvile* Trang.

Nej, læs af én af de mindre,
hvis Sange fra Hjærtet flod
som Væde fra Sommerskyen,
som Taaren af Ojets Skod.

En, som gennem Dages Moje
og Nætter foruden Ro
dog hørte Livsharmonien
og turde paa Tonen tro.

Ti saadan en Sang kan dulme,
naar hvilelost Hjærtet slaar,
den kvæger, som naar i Kirken
Velsignelsen sidst man faar.

Tag saa af de rige Skatte,
læs for mig din Yndlingssang,
og giv til Digterens Rytmer
din prægtige Stemmes Klang.

Til Natten staar lys med Toner,
 men Dagens Bekymring gaar,
 som naar Araberen lydløst
 sit Orkentelt sammenslaar.

Engles Fodtrin.

(Frit efter Longfellows „Footsteps of Angels“.)

Naar den travle Dag udrinder,
 Nattens Røster kalde tyst
 ad mit bedre selv og sænke
 hellig Stilhed i mit Bryst:

Da, før Aftenlampen tændes,
 ved Kaminens matte Skær
 sære Skygger hen ad Væggen
 danse, lig en Aandehær:

Kendte, længst hjemfarne kære
 glide ind ad aabne Dør;
 de, som trofast mig har elsket,
 komme, svobt i dunkle Slør.

Han, som, ung og stærk, kun huste
 til et Daadsliv ædel Trang,
 men som tidlig sank paa Vejen,
 træt, hvor Sorgens Kilde sprang!

Hine fromme, som, skønt svage,
ydmygt Korsets Byrde tog,
og som lydløst gennem Taagen
over Gravens Grænse drog.

Og med dem i himmelsk Ynde
hun, min Ungdoms fagre Brud,
som mig mér end alt har elsket,
og som salig er hos Gud:

Som et Sendebud fra Himlen,
stille, blødt, med sagte Trin
kommer hun og sidder hos mig
med sin hvide Haand i min;

Sér paa mig med disse dybe
Øjne, hvor en Kærlighed
tindrer, rén som Aftenstjærner,
der fra Himlen straaler ned.

Skønt ej uttalt, grant jeg fatter
Sjælens Bon foruden Rost,
til de blege Læber aande
kun Velsignelse og Trost.

— Sidder jeg en ensom Grubler, —
al min Frygt dog svinde maa,
naar kun disse, som var hos mig
og gik hjem, jeg husker paa.

En Sang om Livet.

(Frit efter Longfellows „A Psalm of Life“.)

Sig mig ej med haablos Klage:
,,Tomt er Livet, Drøm og Tant!
Døden sletter Slægtens Sage,
alt er vrangt og intet sandt!“

Alvorsfuldt og sandt er Livet,
ej dets Maal ved Graven staar,
Aanden evigt Liv er givet,
om end Støv til Støvet gaar.

Ikke Glæden, ikke Sorgen
er dit Jordlivs Hovedsag,
men at ej du staar i Morgen
paa den Plet, du staar i Dag.

Lang er Kunsten, Tiden iler,
Hjærtet, om end kæk du staar,
dog, selv naar det tryggest hviler,
til sin Ligsang Takten slaar.

Følg som Helt kun Ærens Fane,
staa i Kampen frejdig, rank,
bryd med Fordom, gammel Vane,
hold dit Skjold, din Klinge blank.

Ingen Daare-Drøm dig blænde,
sluk ej heller Haabet ud!
Daad du øve, Lys du tænde,
Hjærtet varmt og stol paa Gud!

Hvert et Stordaads-Liv dig minde:
gør din Vandring Livet værd,
at en Efterslægt kan finde
lyse Spor af al din Færd!

Spor, hvor ved maaské en slagen,
strandet Sjæl paa Livets Hav,
atter loftes op i Dagen,
bort fra Tungsinds kolde Grav.

Paa din Post hver Dag dig finde,
mød hver Skæbne uden Frygt!
Der er al Tid mér at vinde,
gør dit bedste, vent saa trygt!

,,Excelsior!“

(Frit efter Longfellows Digt: „Excelsior!“*)

Da Natten ud sin Vinge slog,
igennem Alpebyen drog
en Yngling, som, med frejdigt Mod,
et Banner bar, hvorpaa der stod:
„Excelsior!“

Et Vemodsdrag hans Pænde bar,
hans Blik lig Falkens ildfuldt var,

*) Højere.

som fra et Sølvhorn sælsomt klang
hint gamle Ord, naar højt han sang:
,,Excelsior!“

Saa mange glade Hjem han saa'
med Lys og Lykke venligt staa,
foroven Isfjældtinden hang,
han gøs, men dog han frejdig sang:
,,Excelsior!“

,,Prøv ikke Passet!“ Gubben bød,
,,hvor Storm og Mørke gemmer Død;
hult bruser Fjældets vilde Bæk“, —
men Røsten lyder, klar og kæk:
,,Excelsior!“

,,O, bliv!“ bad Pigen, fuld af Frygt,
,,og hvil i mine Arme trygt!“
Med stille Suk og dugget Blik
han svarte, mens han opad gik:
,,Excelsior!“

,,Du vogte dig for Heksens Træ,
for Sneskred fra den falske Bræ!“
God Nat ham dermed Hyrden bød,
fra Snefjældhøjden fjærnt det lød:
,,Excelsior!“

Før Sol blev tændt, som altid, klang
Sankt Bernhard Munkes fromme Sang,

da i det unge Morgengry
 det lød som Raab fra højen Sky:
 „Excelsior!“

I Sneen gemt, ved Kloftens Rand
 fandt Klostrets Hund en Vandringsmand,
 i stivnet Haand endnu han holdt
 sit Banner med hin Indskrift stolt:
 „Excelsior!“

Dér i det kolde Morgengys
 han livløs laa, men skøn og lys.
 og højt fra Himlens Hvælv der klang
 en Røst saa klar som Englesang:
 „Excelsior!“

En Regnvejrsdag.
 (Frit efter Longfellows „The Rainy Day“.)

Saa kold og kedsom og mørk er Dagen,
 nu Regn og Blæst synger Afskedsklagen:
 end Ranken sno'r sig om sprukne Stén,
 men Løvet drysser fra Kvist og Grén:
 — og Dagen er mørk og øde.

Mit Liv er ensomt og koldt og øde,
 kun Regn og Blæst giver trofast Møde;
 end dvæler Tanken ved Mindets Port,
 skønt Haabet vejres som Løvet bort:
 — og Dagen er mørk og øde.

Vær stille, Hjælte, lad Sorgen fare,
 bag Skyen skinner Guds Sol den klare!
 Du véd, du deler med Slægten Kaar,
 hver Sjæl sin Regntid i Livet faa'r,
 hvor Dagen er mørk og øde.

Döden.

(Frit efter Longfellow.)

En kølig Brise tæt for Morgenrøden
 med Gysning let er det, vi kalde Döden;
 i næste Nu paa gyldne Straalekarme
 gaar Solen frem med evigt Lys og Varme.

— I samme Verden er Guds Jord og Himmel,
 og her som hist Gud har sin Børnevrimmel;
 naar Dørenaabner sig i Aftenrøden
 fra Jord til Himmel, kalde vi det Döden.

Naar.

Naar synger du de bedste Sange?
 Naar du er Kærlighedens Fange.
 Naar er dit Hjælte nærmest Himlen?
 Naar du staar ene midt i Vrimlen.

Naar folder helst du dine Hænder?
 Naar Smærtens Dug paa Kinden brænder.

Naar smiler du ad Tidens Bolger?
Naar du din Barndoms Engel folger.

Naar mon du hojest dig kan svinge?
Naar du har Barnetroens Vinge.
Naar mon du stærkest Daad kan øve?
Naar du kan taale Trængslers Prøve.

Naar finder du den største Glæde?
Naar du vil Lysets Veje træde.
Naar tro'r du, Livet rigest bliver?
Naar du for andre dig hengiver.

Naar skal du finde dine Drømme?
Naar du tør klove Dødens Stromme.
Naar du kan vandre tryg og rolig?
Naar Sandheds Tempel er din Bolig.

Naar skal den sidste Skygge svinde?
Naar Gud kan helt dit Hjærte vinde.
Naar skal den sidste Lænke briste?
Naar du kan taale den at miste.

Hvor bli'r du af?

Hvor bli'r du af? — aa, hvor jeg har længtes,
mit Sind, min Tanke bag Taager stængtes;
jeg spurgte Fuglen: saa' du ham ej?
Den hang med Vingen og svarte: nej!

Hvor bli'r du af? — og hvor har du drevet,
mens jeg har ensomt med Savnet levet?
Jeg spurgte Solen: saa' du ham ej?
Den sank i Havet og svarte: nej!

Hvor bli'r du af? — det er mørkt og øde,
ved Vintrens Iskys hver Rose døde;
jeg spurgte Stormen: saa' du ham ej?
Den jog forbi mig og suste: nej!

Hvor bli'r du af? — o, hvis ej du kommer,
da favner Døden min Ungdoms Sommer;
da vil jeg spørge: saa' du him ej?
Mon Døden ogsaa vil svare: nej?

Ved du.

Véd du, om lidt eller meget
baader dig bedst?
Du, som i Hjærtet har daglig
Døden til Gæst.

Véd du, hvor Tankernes Le'e
redes i Løn?
Véd du, hvor Savnet og Længslen
vokser til Bøn?

Véd du, hvor Drømmenes Vugge
gynger saa tyst?

Hører du den i dit eget
bølgende Bryst?

Véd du, om Natten ej gemmer
dybt i sit Bryst
higende Længsler mod Dagens
jublende Lyst?

Véd du, om ikke den mindste
Sjæl paa vor Jord
en Gang af Skjaldene prises
herlig og stor?

Véd du — nej, lidet kun véd du --
mindre véd jeg!
Gaader og sælsomme Spørgsmaal
krydse vor Vej.

Trøstefuld er det, naar én Gang
Solen gaar ned,
ikke der spørges og dømmes
om, hvad vi véd.

Leve er ikke at vide
smaat eller stort,
men at med Evigheds-Ansvar
alt bliver gjort.

Ej, hvad vi *vide*, men *ville*,
gælder det om!
Vil du? — det bliver dog det, der
fælder din Dom.

Tröst.

Der bygger en Fugl under Kirketag
 med Solguld paa Vinge,
 den kvidrer i Storm og i Tordenbrag,
 den kvidrer „Guds Fred“ i det haarde Slag,
 til synkende Sjæle den Rejsning og Livsmod vil bringe.

Jeg spurgte den Fugl under Kirketag:
 hvor før du det vove,
 at synge om Fred og vundne Slag,
 naar al Ting sér ud som et Nederlag,
 som ingen bekymrer sig længer om Tro og Love?

— „Det vover jeg kækt paa den gamle Tro:
 vor Herre han råder!
 Og uden en Storm kan ej Sandhed gro,
 og kun gennem Kamp vinder Sjælen Ro
 med Lys over Livet og alle dets dybeste Gaader.

„Jeg planter mit Haab, som jeg fik af Gud,
 paa Menneskers Veje;
 det bliver for dem som et Livsens Bud,
 det hjælper af Frygt og af Tvivlen ud
 og bøjer sig stille hen over de saaredes Leje.

„Jeg synger om ham, som har Huset bygt,
 der aldrig skal falde,
 men staa som et Hjem, hvor den trætte trygt
 før banke paa Dør uden Tvivl og Frygt,
 og hvor han sin Fader den evige Gud selv maa kalde“.

Jeg takker dig, Fugl under Kirketag
 med Solguld paa Vinge,
 og lærer af dig under Stormens Brag
 at bære mit Haab om en Sejersdag,
 da alle Guds Klokker til Højtid skal frydefuldt ringe.

For silde.

Du vilde sagt det saa mangen Gang,
 men snart var det svært,
 og snart var det sært,
 og Øjeblikket forbi dig sprang,
 — det blev for silde!

Du vilde gjort det, — det var din Agt,
 det lød saa bestemt,
 men dog blev det glemt,
 dit fromme Forsæt i Graven lagt,
 — det blev for silde!

Der laa et Livskald foran din Dør, —
 „O, løft mig!“ det bad,
 „saa vorder du glad!“
 Men du stod famlende: „Mon jeg tør?“
 — Det blev for silde!

Din Gud dig kaldte, dig Aanden drog,
 du vilde nok did,
 men fik ikke Tid,
 de mange Sysler din Tanke tog,
 — det blev for silde!

Hvad om nu Døden for Aften kom?

Da saa' du med Gru,
at spildt blev hvert Nu,
du havde skrevet din egen Dom:
— det er for silde!

Aftenstemning.

Det kvælder — og drømmende svøber
sig Engen i sit Taageslør,
mens Dagen stille dø'r.
Tungt aandende Havdybet slumrer
med Solen ved sit Bryst;
ved Stranden og Skoven det skumrer,
men fra den stille Kyst
gaar Sangen, dæmpet, tyst:
god Nat! god Nat! god Nat!

For mig hojner Natten et Tempel,
der staar paa ranke Søjler bygt,
hvor jeg kan hvile trygt.
Vidunderlig dejligt er Livet,
Guds Verden rig og stor!
Fra Sirius lige til Sivet,
fra Himmel ned til Jord
Alkærligheden bo'r!
God Nat! god Nat! god Nat!

Et glimrende Stjærneskud falder! —
Giv Værd og Indhold, kære Gud,
mit Jordlivs Stjærneskud! —

Da sér jeg, naar Lysene slukkes
 og Natten vælder ud,
 og Døren bag efter mig lukkes,
 det er et Gennembrud,
 der bærer op til Gud!
 God Nat! god Nat! god Nat!

Igennem den hvilende Stilhed
 jeg hører Kirkeklokkens Klang
 og Hyrdens Aftensang.
 Paa rødmende Solskyer glide
 Guds Engleskarer ned,
 for der er saa mange, som lide,
 som savne Kærlighed
 og længes efter Fred.
 God Nat! god Nat! god Nat!

Med tusinde Stjerner til Fakler
 du Nattens Dronning ager frem
 fra skjulte Verdners Hjem;
 hun kysser paa Fuglen i Re len,
 paa Barn i Moderskod,
 paa Lyngen langt ude paa He len,
 Paa Rosen, purpurrod,
 og Pigens Kind saa blod.
 God Nat! god Nat! god Nat!

Urolige Barn! kom til Hvile
 og gem i Nattens Moderfavn,
 din Sorg, dit Suk, dit Savn!

Din Længsel paa lysklare Strømme
 saa lydløst sejler ud,
 dér lege de dejligste Drømme,
 og dér dit Rosenskud,
 dit Ungdomshaab, staar Brud!
 God Nat! god Nat! god Nat!

I Skoven.

Naar Solen kysser Fjældets Tind
 og bader sig i Voven,
 og Vinden vifter om min Kind
 med Sommerbud fra Skoven,
 da sænker Tanken dybt sig ned
 i Mindets klare Stromme,
 der bar min Ungdoms Kærlighed
 og mine Barnedrømme.

I Livet brast fuld mangen Traad,
 og mangen Stjærne sluktes,
 tit kæntrede min lille Baad,
 naar alle Sunde luktes;
 og mangt et voldsomt Slag jeg fik,
 som endnu Hjærtet saarer,
 mens falske Venner kom og gik
 med Krokodilletaarei.

Men alt, hvad der er tungt og trist,
 jeg prøver paa at glemme!
 Hjælp mig, du lille Fugl paa Kvist,
 at løfte glad min Stemme

og takke Gud for Sol og Regn,
for Klædebon og Føde,
for hvert et lille Foraarstegn,
for hver en Morgenrøde!

Lær mig det, kære Blomster smaa
saa stille, fromt at vente,
til Lærken jubler i det blaa:
den lange Vinter endte!
Nu drysser Solen ud sit Guld,
og Vaarens Klokker kime!
Da bryder I det tunge Muld
i herlig Fødselstime.

Naturen er en Helligdom,
hvor al Ting til mig taler
og som et Evangelium
Guds Kærlighed afmaler;
dér holder tit jeg Kirkegang
i uforstyrret Stilhed,
dér kommer under Fuglesang
et Drag af Barnemildhed.

Til Tidens travle Virksomhed
jeg villig Bidrag yder,
jeg gærne gaar til Arbejd med,
og ædel Daad mig fryder;
men ønsker jeg en stille Stund
i dybest Fred at drømme:
jeg sætter mig i fredlyst Lund
og sér i Mindets Strømme.

Det synger i Skove.

Jeg var til Bryllupshøjtid nys,
da Vaaren tog sin Brud i Favn,
og Bruden stod saa kön og lys
og tog mod Solens varme Kys
og glemte Vintrens tunge Savn.

Det synger i Skove.

I Skoven er saa svalt og lyst,
saa stille og dog tusind Lyd,
der gör det endnu mere tyst;
hvad Sorg, der tynger end mit Bryst,
her aander jeg kun Livsens Fryd!

Det synger i Skove.

Men Sol og Sommer svinder hen,
og snart som Guldbrud Skoven staar
da hvisker hun: Farvel, min Ven!
Ad Aare mødes vi igen;
vor Død er Frø til næste Vaar!

Det synger i Skove.

Og gaar jeg ud en Vinterdag
i nøgne Skov, — jeg glad forstaar,
at Livet led ej Nederlag
trods Vinterkuldens barske Tag;
ej Livet, men kun Død forgaar.

Det synger i Skove.

Vinterstorm og Vaar.

I Skoven rasler det visne Blad,
det er Efteraarstid,
det er Stormvejr og Strid,
forstummet er Fuglenes Kvad.

Og Stormen raaber med vældig Magt:
farer hen! farer hen!
Kommer aldrig igen!
Ved Sommerens Grav staar jeg Vagt.

Og Stormen kalder den hvide Sne:
kys hver Smaablomst paa Kind,
svøb i Ligtoj dem ind! —
Paa Himlen dog Stjærnerne lé!

De Stjærner saa' det jo mangen Gang,
hvordan Vinteren kom
som Udslettelsens Dom;
men Maj kom med Solvejr og Sang.

Og derfor smile de kun fuldtrygt,
medens Iskongen slaar
og om Undergang spaar, —
for Livet de har ingen Frygt.

De Stjærner saa' det seks tusind Aar,
at trods Vintrens Magt,
og trods Dødninge Dragt,
vandt Sejer den blomstrende Vaar.

Jeg gruer ikke for hver Profet,
 som om Undergang spaar
 og med Istappe slaar,
 jeg tro'r, hvad de Stjærner har sét.

Men ikke derfor jeg lige glad
 er ved Sandhed og Løgn
 eller hellig og sogn,
 ved hvert et bedaarende Kvad.

Nej, derfor kæmper jeg, som jeg kan,
 mod den lurende Død,
 tro'r, trods tusinde Stød,
 at Livet vil kækt holde Stand.

Spild ikke Livet!

Er Livet spildt, er al Ting spildt,
 det nytter ej, hver stærk og snildt,
 du end kan Tanken sno,
 det nytter ej, om du slaar Væld
 af Klippesten, ej selv om Fjeld
 du flytter med din Tro.

Er Livet spildt, saa har din Sang,
 selv om den ejer Engles Klang,
 dog ingen Livsværdi;
 og er dit Ord som Honning sødt,
 som Solen klart, — det er dog dødt,
 det sporløst gaar forbi.

Er Livet spildt, er al Ting tabt,
 hvor mange Smil du end har skabt,
 hvor fint end er dit Vid;
 og skrider du som Stormand frem,
 er som et Fépalads dit Hjem, —
 det gavnner ej en Hvid.

Er Livet spildt, det nytter lidt,
 om du har faret verdensvidt
 og øvet Storbedrift,
 ej om det var et Sejerstog,
 der skrev dit Navn i Sagas Bog
 med mér end Stjærneskrift.

Er Livet spildt, det kalder Dom,
 ej et Sekund kan leves om,
 men stævner vist dig ind
 for ham, hvis Lynildsøje naa'r
 hélt ind, hvor Tankens Vugge gaan
 til Drømmens lette Spind.

Vov Livet kun, sæt det kun til,
 men *spild det ej*, hvis ej du vil
 i Mørket synke ned;
 husk, at dit Liv har stærke Krav,
 og at det Indhold, du det gav,
 bag Graven følger med.

Husk, hvad du er!

Husk, du er *Stov!* — det maa du aldrig glemme,
men for din Gud og Skaber dybt dig boje!
Husk, du er *Aand* med Hjemstavn i det hoje,
skønt Støvets Magt din Vinges Flugt vil hæmme;
og i dit Bryst sig tvende Verdner røre,
ja, tvende Viljer sig i Sjælen lejre;
men du skal lade Aandens Vilje sejre,
og Hjærtets Krav du laane skal dit Øre.

Husk, du er Stov, men drag dig og til Minde,
at du har Rod, hvor Livets Kilde springer,
og at din Sjæl paa Barnetroens Vinger
til sine Drømmes Land skal Vejen finde;
naar Støvets lave Drifter dig besvære
og dig om Fællesskab med Dyret minde,
da husk, hvis Billed du dog dybest inde
i Hjærtets skjulte Helligdom vil bære!

Husk, du er Stov! — husk, du er *mer* end Støvet,
at Livets Maal er ikke at forsvinde
som Dug for Solen, men igen at vinde
den Fred og Glæde, som blev Slægten røvet;
ja, lev for Aand, med Lys i al din Færden,
med Hjærtet varmt for hver, som lider ilde,
med Kamp mod alt det lave, raa og vilde,
med Borgerskab og Hjem i Aandens Verden!

„De gik paa den sandede Strandbred“.
 (Af „Maleren“.)

De gik paa den sandede Strandbred.
 de satte sig ved det gamle Vrag,
 det var deres Elskovs Foraarsdag,
 foran dem laa Livet og Lykken!
 Og op af de blinkende Stromme
 steg lyslette, legende Dromme!

Det sang og det klang
 fra Skov og fra Vang!

— Men Strømmene ere saa dybe,
 — saa dybe!

De gik paa den sandede Strandbred,
 hvor Bolgen blotted sit hvide Bryst
 og bød det til Pris for Stormens Lyst
 der blæste ad Livet og Lykken!
 Langt ud paa de rullende Stromme
 fo'r Vaardagens skinnende Dromme!

Det sang og det klang,
 da kækt de sig svang!

— Men Strømmene ere saa dybe,
 — saa dybe!

Hun gik paa den sandede Strandbred,
 og Stormen sang som et Heksekor:
 paa Palmernes Kyst din Elsker bo'r,
 dér nyder han Livet og Lykken!
 Nu lukker de drivende Stromme
 sig over de splittede Dromme!

Det sang og det klang,
ti Livsstrængen sprang!
— Og Strømmene ere saa dybe,
— saa dybe!

Hun gaar paa den sandede Strandbred
i Stormens vildeste Dødningdans;
hun binder af Tang sin Brudekrans
og venter paa Livet og Lykken!
Hun smiler ad skummende Strømme,
de gemme jo kun hendes Drømme,
Hver Sang og hver Klang
fra Strængen som sprang!
— Ti Strømmene ere saa dybe,
— saa dybe!

„O, hvordan kan det dog være?“
(Af „Prærieroser“.)

O, hvordan kan det dog være?
Jeg jubler i Kærlighed!
Dog har jeg en lonlig Smærte,
hvortil ikke Navn jeg ved! —
O, hvordan kan det dog være?
Jeg er saa forunderlig glad!
Dog skælver og bæver mit Hjærte
som Høstskovens gule Blad.

Ja, havde jeg aldrig elsket,
jeg kendte ej Sorg og Frygt!

Og havde jeg aldrig favnet,
jegsovvellidtmeretrygt!
Ja, havde jeg aldrig elsket
og jublet i Kærligheds Favn,
jeg kendte den højeste Glæde
saa lidt som det dybeste Savn.

Aa nej, — jeg kan ikke fatte
den sælsomt betagende Lyst,
der bæver igennem mit Hjærte
og fylder med Sang mit Bryst!
Men al Ting ligger saa dejligt,
saa tindrende sommerlyst!
Og Tankerne flyve som Fugle
til Fremtidens rige Kyst.

Aa nej, — jeg kan ej begribe,
at alt'det kommer til mig!
At saa megen Sol skal falde
og drysse sit Guld paa min Vej!
Aa nej, — jeg kan ej begribe
det himmelske Kærligheds-Væld!
Men dukke mig dybt i dets Bølger,
det kan jeg af hele min Sjæl!

Hvorfor?

O, hvorfor kan jeg ikke stige
som Lærken højt mod Sky med Sang
ind i de store Syners Rige?
— Jeg kunde det dog vist en Gang!

O, hvorfor kan jeg ikke drømme
og fyldes af den stærke Klang
fra Livets underfulde Strømme?
— Jeg kunde det dog vist en Gang!

O, hvorfor kan jeg ikke kæmpe
mod Løgn og Trældom, Nød og Tvang
og smile kækt ad hver en Rænke?
— Jeg kunde det dog vist en Gang!

O, hvorfor kan jeg ikke tale
et Lynildsord med malmfuld Klang?
Et Ord, som Livets Ret kan male,
— jeg kunde det dog vist en Gang!

O, blev den tabt i Døgnets Brydning,
min stærke, stolte Livsenstrang
til alle dybe Gaaders Tydning?
— Jeg ved, jeg havde den en Gang!

Mér end saa mange blev mig givet!
Jeg stod, hvor Aandens Kilder sprang,
et dejligt Skønhedsdigts var Livet,
— Ja! jeg har levet rigt en Gang!

Og nu, naar Aftenduggen falder,
og Mismod lurer ved min Dør, —
min Barndoms Gud, jeg dig paakalder
og lever rigt igen som før!

Lad Døden paa sin Taagebanke
med Liv og Glæde drive Spot!
Bag Taagen staar paa Søjler ranke
min Ungdoms lyse Drømmeslot.

At bygge.

(Efter Læsningen af Ibsens „Bygmester Solness.)

Der bygges i Dal, og der bygges paa Tind
med tindrende Smil og med Taare paa Kind,
men bag ved det største, som Mennesker bygge,
Udslettelseren staar som en truende Skygge.

Hvad bygger du paa i den hældende Dag?
Hvor stiller du dig i det buldrende Slag?
Hvad vier du Tanker og Ævner og Kræfter?
Hvor sætter du Maalet? hvad higer du efter?

At bygge sig Piads i et barnerent Sind
er mér end at naa til den højeste Tind;
at bygge den ringeste Kærligheds-Hytte
er mér end med Bjærge og Troner at flytte.

Men har du din Borg mellem Stjærnerne bygt,
du bli'r ikke fri for den lurende Frygt,
og Prisen, du ofred for Højhedens Lykke,
vil tit i de fineste Hjærtebaand rykke.

Ti gav du din Fred og din Kærlighed hen,
den faa'r du, hvor højt du end naa'r, ej igen;
men det er i Livet den tungeste Brøde,
at lægge et Menneskes Sjælefred ode'

At træde paa det, som dit Hjærté en Gang
med Taarer og Smil kaldte Sollys og Sang,
som fyldte de største, de vildeste Vidder
med Sommerskov-Susen og Sangfuglekvidder:

Det samler paa Skyld, og det kalder ad Dom,
det gør kun din Sjæl saa forfærdelig tom;
Gengældelsen kommer, mens angstfuld du gyser,
og Hjærtet i Kulden sig vaander og fryser.

Hver Drøm, du har knust, og hvert Haab, du har ødt
hvert Kærligheds Ord, du med Kulde har mødt,
som Genfærd vil komme, og klagende sige:
hvor kunde, hvor turde du Hjærtet dog svige!

At stige til Vejrs ved at plante din Hæl
med hensynsløs Hast paa et Menneskes Sjæl,
Gudsbillenet i ham at haane og krænke,
det faa'r du tilbage som Helvedes Lænke.

Ti gælder det kun om den højeste Top,
og ikke, *hvordan* du skal komme derop:
det fører til Skibbrud, og bag ved den Stranding,
der staar ingen Udsigt til lykkelig Landing.

At bygge sit Hus paa sin Sjælefreds Vrag,
det fører saa vist til Forsmædelsens Dag;
du kæmper mod Herren og udfordrer Himlen,
saa styrter du, greben af Rædslen og Svimlen.

— Men hvor er der Fred for den stormslagne Mand,
der sidder i Gru paa den vragsaa'de Strand?
Og hvor er der Frelse, naar Afgrundens Stromme
vil sluge hans reneste, fagreste Dromme?

I Troen paa ham, som med Almagtens Haand
har knyttet til Stov sig med Kærligheds Baand,
som giver hver Livsdrøm sit Evigheds-Stempel
og bygger os ind i sit Herligheds-Tenipel.

Han bøjer sig ned til det drivende Vrag
og tænder sin Sol til Forklarelsens Dag;
og højest du stiger, naar trygt du vil bygge,
hvor Kærligheds-Vingen fra Gud kaster Skygge.

Ti *det* hører med til et aandsbaaret Sind:
at rette sin Flugt mod den højeste Tind;
Men rive sig los fra vor Herre og Himlen, —
det fører til Favntag af Rædslen og Svimlen.

Tidsaanden.

Vi rette vort Blik mod det fjærne,
helt nøje vi granske hver Stjærne
og agte paa Straalernes Brydning

som noget af største Betydning;
men Brydningen lige ved Siden,
— i Hjørterne — er os for liden.

Vi sysle med store Problemer
og prale med ny Systemer;
den Skade har Tiden vist næppe,
at skjule sit Lys med en Skæppe;
men foran og bagved det bruser,
som Bolger og Stormkast, der knuser.

Vi falde paa Knæ for Kulturen
og løbe med Panden mod Muren,
mens alle moderne Poeter
og overmaalskloge Profeter
samdrægtelig lovprise Tiden,
dens Fremskridt og mægtige Viden.

Man paastaar, Civilisationen
er bedre end Religionen:
for alt det, som Tiden har bragt os,
paa Maven vi ydmygt har lagt os;
det raaber hver Menneskemyre:
er vi ikke Pokker til Fyre!

Jeg kan ikke Koret istemme,
men beder kun, lad os ej glemme,
at Tiden er ikke det første,
det bedste, ej heller det største;
en Gang vi dog alle vist lærte,
at Mennesket ejer et Hjærte.

Hvad Menneskehjærter begære,
ej Tid og Kultur kan præstere;
med Evighedsbrød dem at kvæge,
for Synd og for Dod dem at læge,
det ved jeg kun én, som kan magte
den Gud, som I sagtens foragte.

Den Gud, som I ikke vil tro paa,
endog det er hans Jord, I bo paa,
den Gud, fra hvis himmelske Sale
alt Lys og al Sandhed vil dale, —
hans Ord skal min Helligdom være,
hans Navn vil som Banner jeg bære!

Frygten — et Spørgsmaal.

(1889.)

„Frygter ikke, som de frygte
„Frygt volder Pine“.

Er det Livets Lod: at visne,
at forgaa i kulsort Mørke?
Er det Døden, der skal krønes
som den stolte Sejerherre?
Svar mig, du, som kun vil pege
paa det trøstesløse intet,
naar jeg spørger dig om Maalet:
er mit Haab et usselt Blændværk,
og mit Savn, min Drøm, min Længsel —
er det tomme Sværmerier?

Før jeg følge tor din Fane,
 før jeg ret kan fæste Tillid
 til de høje, stærke Toner,
 som du laaner dine Tanker,
 og hvis Højde skal erstatte,
 hvad unægtelig i Dybden
 de mig synes svært at fattes,
 maa jeg gøre et Par Spørgsmaal:
 giv et Blad mig af den Saga,
 som din Tanke sig har vunden!

Har en Idrætsmand den fostret?
 Har den lagt paa Folkets Tunge
 Tonen til en mægtig Opsang,
 der kan fænge, tænde, flamme,
 samle alle ædle Kræfter
 til en skøn og herlig Stordaad?
 Fylder den med Fred og Glæde?
 Har den standset Suk og Taarer,
 givet Tryghed, Mod og Rejsning?
 Sig mig, -- har den bunden Frygten?

Spændt jeg lytter, mens du svarer:
 „I det uundgaaelige
 maa vi finde os og søger
 helst at glemme...“ Ah, ja Glemsel
 er den Strøm, hvis svale Vande
 gemmer tusind Savn og Længsler,
 tusind stærke Ungdomsdrømme,
 tusind Livshaab, vingeskudte,
 tusind knuste Foraarsspirer,
 tusind skønne, rige Løfter!

Hvor dit Svar mig synes fattigt
og din Tankeklarhed Morke!

Nej, jeg folger ej din Fane
paa dens Tog i Haabløshedens
ufrugtbare Orkenrige;
ti for mig bli'r aldrig Livet
Spil kun af Tilfældigheder,
og langt heller vil jeg drikke
af den gamle Livets Kilde
end af Glemsels sorte Vande.

Det er ej mit Livs Betydning:
som et Snefnug at forsvinde!

Det er ikke Gaadens Lösning,
kun at dø, tilintetgøres!

Det er bare Selvmordsvejen,
som jeg ej tør anbefale;
og jeg sér, at Frygten løfter
sig i Livets dunkle Baggrund
som en vældig, jærnklædt Jætte,
stræng og kold og ubønhørlig.

Frygten spotter med din Latter,
med dit bedste Regnestykke
og de klareste Beviser;
ingen er som den saa trofast
til at møde, selv ukaldet;
og naar Tæppet en Gang falder,
er det Frygten, som slaar Folge
med dig bort fra Livets Scene,
mens paa natsort Grund den tegner
Billedet af Evigheden.

Naar du smiler i din Tryghed,
 og naar Verden dig misunder,
 kalder dig en Lykkens Yndling,
 paa hvis Livsvej Solen drysser
 sine rige, gyldne Gaver: —
 glider Frygten ind ad Døren
 som en klam og dunkel Skygge,
 sætter sig i Skumringstiden
 paa din Plads i Sofahjørnet,
 føler haanlig dig paa Pulsen.

Naar du overlegent spidser
 dine Vittigheders Pile
 imod Korset og dets Hovding
 og paa Plyndringstog dig giver
 for at øve Vold og Hærværk
 paa det hellige, det rene,
 mens den lattermilde Mængde
 hilser dig med Klap og Bravo: —
 lyder gennem Bifaldsstormen
 Frygtens velbekendte Stemme.

Den besøger dig om Natten,
 skjuler sig i Tæppets Folder,
 ligger paa den samme Pude,
 fjæler sig i dine Drømme;
 og i dine Tankers Vævning
 Frygten er den dunkle Islæt;
 den er hos dig, naar du træder
 Sorgens dunkle, tunge Veje;
 den slaar ikke blot med Svøber,
 men den slaar med Skorpioner.

Og naar du til Kirkegaarden
 gaar med böjet Sind og Hoved
 ud imellem stille Grave, —
 hvert et Kors og hver en Gravsten,
 hver en dugget Blomst, hver falmet
 Krans paa Dødens lave Tuer,
 og hver Vind som sælsomt sukker
 mellem Sørgepilens Grene,
 fører Frygtens tunge Tale, .
 bringer Angsten til at stige.

Tør du se den ind i Ojet,
 naar denaabner dig Visiret,
 viser dig sit skumle Aasyn,
 haanlig dig til Holmgang æsker?
 Naar som Valplads den udkaarer
 først og sidst dit eget Hjærtet?
 Og med dette Smil, der lober
 som en Isbæk gennem Sjælen,
 siger: slagne er de alle,
 som i mine Hænder falde!

Ej det nytter, du vil søger
 Lys hos Videnskabens Lampe
 eller Hjælp hos Døgnets Helte!
 Ej det baader, at du maner
 ned den hundred tusind Favne,
 eller at med tvungen Latter,
 du vil synes kæk og frejdig: —
 lig en Samson vil den bryde
 som en Sytraad hver en Lænke,
 der af Mandevild er smedet.

Du, som ler ad Barnetroen,
 og som ynker kun de Stakler,
 der ad Kirkestien vandre, —
 sig mig, hvilken Vej du træder,
 naar af Frygten du fortærer?
 Ganger du som Savl til Endor,
 ræd for Mørket, ræd for Lyset?
 Gør du Spørgsmaal til de døde?
 Den som Livets Gud foragter,
 bliver Dødens usle Slave!

— Nej, saa vælger jeg den Fane,
 som, hvor end paa Jord den fortes,
 har tændt Lys i Dødens Skygger,
 ildnet tusinder til Stordaaad,
 skabt et Liv med Glædens Kilder,
 saa paa Frygtens Grav skal blomstre
 Livet, som i Julenatten
 blev forkyndt af Engleskaren,
 da det lød, mens Døden gyste,
 sejersaligt: „Frygter ikke!“

Under Korsets Fane sér jeg,
 Livets Lod, det er, at elske;
 Livets Maal er fuld Forening
 af de to, som Synd adskilte:
 Gud, vor Skaber, og hans Skabning;
 derfor Livet er en Kampdag,
 ikke fyldt med Frygtens Skygger,
 men i Lyset af Guds Naade
 og med salig Sejersvished:
 vi har Borgerskab i Himle

Fra Jorden til Himlen.

(Af „Praerierosen“)

Fra Jorden til Himlen er Vejen saa lang,
saa mørk og saa trang,
og gaar gennem sviende Smærte!
Saa klages der, — men jeg paa Klagen ej tro'r,
der er ikke længer fra Himmel til Jord
end Vejen fra Hjærte til Hjærte.

Fra Jorden til Himlen er Vejen saa lys,
et Kærligheds-Kys
med kvægende, frelsende Varme!
Der blomstrer et Haab for hvert blødende Savn,
vi løftes i Kampen med Korset i Favn
paa tindrende Solstraalearnie.

Fra Jorden til Himlen kun Kærlighed naa'r;
ti Vejen den gaar
hen over Korsfæstelsens Klippe,
og gennem hver højsindet Menneskedaad,
Uskyldigheds Smil og Erkendelses Graad. —
den Tanke vil aldrig jeg slippe.

Fra Jorden til Himlen — sé, Vejen sig sno'r
med lysende Spor,
hvor vi kan barnetrygt træde,
og derfor er Livet ej Jammer og Kval,
men har, trods de Taarer i Tusinde-Tal,
dog Glans af den evige Glæde.

Ild i Ordet.

(1880.)

,En Ild er jeg kommen at kaste paa Jord,
hvor vilde jeg, at den alt brændte!“
Saa lød det fra ham, som med kærlige Ord
sig mildt til de fattige vendte.
Og ingen Befrielsens Daad der skér
ved bare at sukke og snakke
og le, hver Gang alle de andre lér,
og pænt for sit Thevand takke!

Den glødende, mægtigt begejstrende Sang
er mer end om Maaneskins-Nætter,
den ejer en egen betagende Klang,
som ej efter „Smagen“ sig retter;
ti hvad der skal vække et Folk til Daad
og styrke de bly og de bange,
er ikke de snusfornuftige Raad,
men ildfulde, aandsbaarne Sange.

En Ild maa der lue i Digterens Kvad,
— lad hvem der saa vil, blive bange! —
Et Sundhedens Væld, et Foryngelsens Bad,
en Sandhedens Tolk er hans Sange.
Skal Slægten opildnes til ædel Strid,
— alt kæmpes der ude i Kæden! —
til kommende Slægters Stordaad vor Tid
maa plante og nedlægge Sæden.

Og den, der skal bære det vordende frem
op over det „tilvantes“ Skranker,

og den, der skal kalde fra lønlige Gem
de nyfødte, tindrende Tanker,
tør ej være sværmerisk, kælen og tam,
men staa med en blanksleben Klinge
og smile ad Puslingers Harme og Bram,
han hører alt Stormklokken ringe!

Ia, skal ikke Slægten sig sove ihjel
med al sin elendige Pjatten,
saa trænges der Roster i skumrende Kvæld,
der raaber et „Varsko“ for Natten;
af skælvende Trælle har vi vel nok,
og Guldkalvens ofrende Skære,
men hvor er de gæve Ridderes Flok,
der maaler og vejer ej Fare?

Lad Ordet da lyde med glødende Bud,
med Ild, som for Sandheden brænder!
Det stiger saa straalende højt op til Gud:
han breder de signende Hænder
ud over hvert Hjærte, som Sandheden vil,
og den, der staar ensom i Striden;
da skønnes der Enhed i Livets Spil,
da lysner det stort over Tiden!

Men kommer der og en Korfæstelsens Dag,
da Mængden paa Golgata flokkes,
skal Sandhedens hellige, bloddøbte Flag
dog staa, selv om Bjærgene rokkes!

Lad saa kun Profeterne fængsles og dø,
 lad kvæles i Blod deres Salme:
 de plante i Verden det spirende Frø,
 der vokser til Fremtidens Palme.

Min Dromedar.

Jeg saa' en Gang en Dromedar,
 ja, tænk, jeg sad paa den saagar;
 men skønt jeg altsaa var ridende,
 saa var det dog mig, der blev lidende.

Jeg sad og laved' paa et Vers,
 og, tro mig, det er ej Kommers,
 at sidde i Solheden, drøftende,
 paa Gangeren, luntende, snøftende.

Den var saa bundprosaisk og tør,
 at jeg blev helt konfus og ør,
 den slingrede ganske uhyrlig,
 tilsidst blev den vild og ustyr!ig.

Den smed mig af paa Ørknens Sand
 og stak i Rend til Nilens Vand;
 jeg burde vel vidst, at et skikkeligt,
 tro Dyr maatte ha' sig lidt drikkeligt.

Jeg havde ej paa sligt Forstand,
 — det jo den bedste hændes kan, —

jeg troede, min Dromedarius
var blid som en Konfessionarius.

At det var, hvad den ponsed' paa,
kan grumme nemt jeg nu forstaa:
bagefter er vi saa dygtige
og altid saa magelos klogtige!

Jeg mente jo, jeg Herren var,
og den var kun en Dromedar;
jeg tænkte at holde den gaaende, —
den gav mig sin Mening lidt slaænde.

En ung og lapset Beduin,
jeg saa', sig tog et billigt Grin,
som det var den morsomste Hændelse
med denne min Endevendelse!

De Vers, jeg i Sahara skrev,
var med de bedste, jeg bedrev;
de fleste geménlig var vandede,
til Afveksling disse blev sandede.

— Hver Gang jeg sér en stakkels Nar,
jeg tænker paa min Dromedar
og sér mig paa Pukkelen gyngende,
om Roser og Liljer syngende.

Men hvis til Afrika du ta'r
og rider paa en Dromedar, —
begaa ingen Vers, — det er raadeligt,
det lønner sig nemlig kun maadeligt!

Drengetanker.

Da jeg var lille, kaldte de mig Engel,
 alt hvad jeg mangled, var kun Vinger smaa,
 nu kalder de mig Æsel, Knægt og Bengel,
 — sé, det er mere, end jeg kan forstaa!

Da jeg var lille, maatte alt jeg gøre,
 og hvad jeg gjorde — alt var nydeligt!
 Nu tør jeg næsten ikke mer mig røre, —
 hvor længe skal jeg stille taale sligt!

Jeg læste nylig, nede i Tyrkiet
 de gjorde Oprør, og det kosted Blod;
 — jeg laver Oprør! — ned med Tyranniet!
 paa Fjendens Nakke sætter jeg min Fod!

Mit Sværd skal lue, ingen vil jeg spare!
 — Hvor de vil gore Ojne, naar det skér! —
 i Spidsen for en vældig Helteskare
 de mig med Guldhjelm og i Brynje sér.

Men jeg vil styre selv mit store Rige,
 gør nogen Vrøvl, saa siger jeg: Hold Mund!
 Og alle Folk skal høvde hovedrige,
 og jeg til „Eksellense“ gör min Hund.

Hver Søndag vil jeg have nye Klæder
 og ride mig en Tur paa Faders Graa,
 og naar jeg ind ad Kirkedøren træder,
 skal Præsten bukkende foran mig gaa.

Ja, jeg vil ove straalende Bedrifter,
 mit Navn skal blive vidt og bredt bekendt!
 Og der skal skrives om mig mange Skrifter,
 men de, som skriver *mod* mig, bliver brændt!

Saa vil jeg sidde paa en prægtig Trone,
 den største, noget Folk endnu har sét!
 — Og saa skal Mosters Anna bli' min Kone,
 og køre med mig i en Guldkarét.

Og alle Drengene Hurra skal raabe,
 — hvis ikke, mister Hovedet de straks! —
 Syv sorte Slaver bære Annas Kaabe,
 — og saa vil jeg hver Dag ha' roget Laks.

Men Hans og Peter ej en Bid skal smage,
 fordi forleden, da jeg faldt, de lo!
 — Og saa vil jeg og Anna spise Kage,
 til vi faar Mavepine begge to.

Saa kommer Dokt'ren med de store Briller
 og Moppen, der omkap med ham kan gø,
 vi faar et Vogmandslæs af Sukkerpiller,
 men intet kan os frelse — vi maa dø!

Saa bli'r vi lagt i fine, hvide Klæder,
 og Præsten si'er, vi er i Himmel'en,
 indtil de allesammen staar og græder,
 saa vaagner vi: — God Dag, godt Folk, igen!

The New Woman.

En modfalden Ægtemands Klagesang.

Jeg er Peder Nusse fra Sæby
 og har baade Kone og *Baby*,
 og jeg har begaaet en Vise,
 hvori jeg min Kone vil prise.

Fra *College* hun har gradueret,
 En *Essay* om Darwin leveret,
 hun snakker Latin som en Romer
 og har et Par store Diplomer.

Hun taler om *Sfinksen* og *Luksor*,
 men jeg gaar med frysede Bukser
 min Vest har ej længe kendt Knapper,
 jeg Frakken baldyrer med Lapper.

Hun bruger kun klassiske Dragter,
 — de véd nok, i Folder de lagt er;
 og se, disse bløde Gevandter
 kan skjule adskilligt, som sandt er.

Hun kan sin *Zola* som en Lekse
 og kan mig med *Tolstoj* forhekse,
 og naar min Taalmodighed læns er,
 hun læsker mit Hjærte med *Spencer*.

Hun laver en Ibseniade,
 mens jeg vasker Kopper og Fade;
 hun cykler og svømmer og rider,
 imens jeg mit Mælkebrød svider.

Hun hylder vist *Teosofien*—
lidt Luftighed er der nok i'en;
hun hypnotiserer forresten
og præker langt bedre end Præsten.

Mens jeg tørrer Potter og Gryder,
et Par Cigaretter hun nyder;
og stopper jeg Strømper og Lagner,
saa faar jeg et Stykke af *Wagner*.

Hun tegner og synger og maler
og holder om „Frisølvet“ Talei,
og medens jeg passer paa Ungen,
hun bruger paa Platformen Tungen.

Men sandelig ikke det Grin er
med saadan en Kone, som min er!
hver Aften saa skal hun til Møde,
men det er *min* Pung, der maa bløde

Naar ud jeg om Aft'nen mig drister.
med én eller anden Filister,
hun altid mig trofast formaner
imod alle hæslige Vaner.

Og naar med Humøret det skidt er,
hun siger, at Forholdet frit er,
og at en udviklet Mandinde
ej saadan vil lade sig binde.

Men sæt, hun nu bliver Borgmester?
saa holder vi Fester paa Fester!

hvað regner jeg vel paa en Daler,
naar Bysens Folk bare betaler!

Saa skal Peder Nusse fra Sæby — — —
for Pokker, nu vaagner vist *Baby*!
Ja, saa maa nok Vuggen jeg gynge
og *Lullaby*, *Baby sweet* synge!

Til de meget kloge.

Hæng Harpen hen paa støvet Væg,
lad ruste kun de gamle Strænge,
og lad de voksne danske Drenge
nu rykke Skjalden i hans Skæg!

Lys Idealet kækt i Ban,
I muntre, lette Børn af Tiden,
og skub vor Herre lidt til Siden,
I selv jo Skuden styre kan.

Kong Salomon var ganske klog,
at sige for de gamle Dage!
Nu knap en Skoledreng vil tage
den gamle Konges Visdomsbog.

I Djævelen har landsforvist,
og da han ej har protesteret,
I tro det selv, han er kreperet,
og I har eders Magt bevist.

I djærve Mænd, o hør et Raad!
 I bør fra Jord færdive Døden!
 Seks tusind Aar har den voldt Nøden,
 o, stands den dybe Sorg og Graad!

Det er jo kun en Bagatel
 for jer, der Satan har forjaget
 og Styret fra vor Herre taget,
 at slaa den Smule Død ihjel.

Grisen.
 (En Spog.)

Han var en trivelig lille Gris,
 en rigtig Filister for Resten,
 men intelligent — naturligvis!
 Og saa Pessimist, tro'r jeg næsten.

Han var et mærkeligt stort Geni,
 der fulgte lysvaagen med Tiden,
 hans Lige den hele Grisesti
 ej saa' hverken før eller siden.

Han var en Virkeligheds-Poet, —
 som han forstod sig paa Sølen! —
 Men „Alvorsmand“ var han, Storprofet,
 med Syner fra Mudderpolen.

Og hver Gang Mudderet riktig flød
 i sorte, slimede Stromme,

han følte, at han det bedste bod
fra Møddingens rigeste Dromme.

Det sagde den hele Grisesti
som Frugt af alvorlig Drøftelse,
at saadant et dejligt Griseri
var ret til Slægtens Opløftelse!

Man enedes om at faa ham gjort
til Doktor i Filosofien,
fordi han tænkte saa fint og stort
om Livet og om Poesien.

At „Sandhedssøger“ han var, er klart,
— hvad skulde vel ellers han være? —
Med Sandheden maa man, det saa' han snart,
dog grumme forsiktig være.

Han pudsed den bedste Tankepræas,
han havde i Hjærnekassen,
alt andet han satte i Ban som Vaas;
med Ærefrygt lyttede Massen.

Den rene, skære Intelligens
som Sandhed han proklamérte,
Kloakernes fineste Kronessens
kun fængslede, interessertere.

„Ti sandt er kun, hvad jeg kalder sandt,
alt andet er Øjenforblændelse!“

Og hele den dannede Grisesti fandt,
at det var den rigtige Kendelse.

Saa skrev han blandt andet og en Avis,
paa Realiteten baseret,
den læste hver eneste dannet Gris,
som ikke var snærpet, borneret.

Den gav om Livet saa god Beskéd,
den malte det frit og tydeligt
og sejled ad Rendestenen ned,
mens Grisene kvad: Aa, hvor nydeligt!

Dér blev nu i mægtig Griseforstand
vor Herre kaldt aflegs, kasseret,
og kundgjort over det ganske Land,
at Fanden forlængst var kreperet.

Det gælder kun om at befri sig fra
de mørke, tungsindige Griller.
at æde og drikke og grynte ret bra,
til om man paa Moddingen triller.

Ti det er den rigtige Filosofi,
at Livet er bare Kludder!
Det eneste, som der er Mening i,
er alt, hvad der lugter af Mudder!

Som „Sandhedssøger“ begribeligvis
han sløges med Gejstligheden,

han vilde jo være et Tugtens Ris
og røve den Huldet og Freden.

Men Gejstligheden er udspekulért
og tilmed en sejglivet Rase,
som Kætter den dømte ham ugenért,
de Herrer forstod ej at spase.

Avisen nu gik al Kødets Gang,
og saa blev det snavs med Humøret,
han kvad saa sorgfuld en Klagesang,
at alle holdt sig for Øret.

Men Bonden, som ejed den Grisesti,
— et Fæhoved var han for Resten,
og Penge, det var nu hans Sværmeri, —
han ofrede Grisen til Præsten.

Og Bonden var glad, han Grisen tog
for Pengene, som han skyldte;
og Præsten, paa mer end sin Bibelklog,
forstod sig paa Grisesylte.

Men selv for Grise Hævnen er sød, —
imens han for Kniven hviner,
det trøster ham dog, at naar han er død,
faar Præstefamiljen Trikiner.

Den skikkelige.

Jeg har mine Fejl, — det véd jeg jo nok!
 Men det har jo hele den store Flok.
 jeg er ikke værre end alle de andre,
 der hovne og kæphoje mellem os vandre
 Jeg har mine Fejl, — ja, det er begribeligt,
 men passer min Dont og lever vindskibeligt.

Jeg altid har havt for Kirken Respekt
 og afskyet alt, som lugted' af Sekt:
 jeg læser min Bibel, betaler til Præsten
 og ofrer vist mer' end de fleste for Resten.
 Jeg har mine Fejl, — men i Religionen
 jeg bøjer mig for baade Præsten og — Konen!

Ti Maren er from til hellig og sogn. —
 nej, stop lidt! — det var alligevel Logn!
 Ti har jeg om Aftenen bare en Tanke
 af Fugtighed, — véd jeg nok, hvad der vil vanke!
 Jeg har mine Fejl og ta'r mig lidt drikkeligt
 og kan ikke sé, det er saa uskikkeligt!

Nu har man saa travlt med den Politik;
 jeg bliver nu helst ved den gamle Skik.
 og efter de fleste jeg altid mig fojer,
 for dem, der har Magten, jeg lydig mig bøjer,
 jeg har mine Fejl, — men jeg er fredsommelig,
 og det, har jeg hørt, er næsten guddommelig!

Man raaber paa Danskhed og Modersmaal:
 hvad nytter vel alt dette Skrig og Skraal!

Jeg synes,, det altsammen Lojer og Grin er
med danske og spanske og selv Filipiner!
Jeg har mine Fejl, men er ej paastaaelig
og holder mig til, hvad mig tykkes opnaaelig.

For Kone og Børn jeg sorger som bedst, —
det var jo for dem, jeg rejste mod vest!
Jeg er jo lidt stolt af min pæne Familje,
og hjemme kun raader én eneste Vilje —
og det er min — Kones, for hun har i Næsen
lidt Bén, — og saa har hun det finere Væsen!

Jeg tro'r, jeg er bleven en skikkelig Fyr,
der passer sig selv og aldrig gor Styr;
forleden jeg *Alderman* godt kunde bleven,
maaské til Borgmester jeg kunde det dreven!
Saa kunde jeg reddet mig vel nogle Grunker
og brystet mig mellem de andre Hallunker!

En Kaffetaar.

(Til et Billede)

Dér sidder de hver med sin Kaffetaar,
mens Nabo og Genbo sit Skudsmaal faa'r:
„Hos Johns, har de Mæslinger“, — „Herre Gud!
Naar bare de dog vil slaa rigtig ud!“
— „Og ovre hos Hansens er Kighosten slem!“
— „I Grunden saa kan jeg ej ynke *dem*!
Hvad ligner vel det, at klæ' Ungerne paa
i Atlaskes Kjoler, marineblaau!“

„Men er det ej sørgeligt, som det sér ud
 med Trine, den unge Hr. Rasmussens Brud!
 Men ikke et Ord!“ — „Ih nej dog, Gud fri!“
 — „Jo, sér du“, i Aftes, da blev det forbi!“ —
 — „Hvad siger du? — „Ja, og den stakkels Mand,
 han hverken spise eller sove kan,
 man siger, han næppe det overstaar!“
 — „Ja, sikken en Ungdom vi har, Madam Maar!“

„Men har du saa hørt om det syndige Hus,
 de fører derovre paa Bakken hos Mus?
 Ja, det er grueligt, men ingen Logn,
 der samler de sig baade hellig og sogn;
 der danses og leges, ja, t'enk dig en Gang!
 Jeg hørte dem synge en — Kærestesang!“
 „Uh! sikken en Verden!“ — „Jo, Tak, Madam Maar,
 De laver en magelos Kaffetaar!“

„Forleden kom Skrædderens Maren jo hjem,
 man siger, hun har vist nok været lidt slem!“
 — „Men ih, du forbarmendes! er det da sandt?“
 — „Hun stiled saa højt, men Usselhed fandt!“
 — „Men saa' du Jensine i Kirken i Gaar?
 Hvor fra mon hun alle de Kjoler dog faa'r?
 Hun majer sig ud. som jeg ved ikke hvad,
 og ved ej, hvor fint hun vil bære sig ad!“

„Se, Præstemadamen, den vigtige Ting!
 Der vimser i Silke og Fløjel omkring;
 hun burde dog huske, at hvad hun har paa,
 vi fattige Stakler betale nok maa;

hun kalder sig Frue, — men er hun vel mér
end dig og mig selv og Mo'r Sidsel og fler? —
Saa sandelig tro'r jeg, hun kommer herind!
— „God Dag! nej, god Dag og velkommen Fru Lind!

„Hvor er det dog yndigt, De saadan gaar ud
og bringer os andre et Trøstens Bud!
Det sagde jeg nys netop til Madam Maar,
vi sad just og fik os en Kaffetaar!
Vi talte om Synden og om Guds Ord,
som smukt ved Pastorens Arbejde gro'r,
vi aldrig har hort saa dejlig en Mand,
han rigtig nok Hjærterne røre kan!

„Men Gud, lille Frue! skal atter De gaa?“
— „Ja“. — „Pastoren endelig hilse De maa!“
— „Ja, Tak og Farvel!“ — „Ja, Farvel da, Fru Lind!“
— „Nu gaar hun saa skam til Kristofersens ind!“
— „Dér har hun sin Gang snart hver evige Dag,
de har jo saa travlt med den Højskolesag!
Men sæt dig nu ned kun, saa tager vi fat,
hvor før vi holdt op, mens vi faa'r os en Sjat!“

(Af „Solglimit“.)

Naar Sol gaar ned.

(Af „Solglimit“.)

Der falder paa al Ting en stille Ro,
naar Sol gaar ned;
men Natten har Skumring, hvor Skygger bo,
og Mørket vil vokse og Skyggen gro,
naar Sol gaar ned!

Jeg prøver at nynne min Aftensang,
naar Sol gaar ned:
men Sjælen kan være saa kold og trang,
at Tonen har ikke den mindste Klang,
naar Sol gaar ned!

O Herre, Gud Fader, ræk mig din Haand.
naar Sol gaar ned!
og send mig i Naade din Hellig Aand,
der løser mit Hjærte af Tvivlens Baand,
naar Sol gaar ned!

Ja, hjælp mig at do i min Børnetro,
naar Sol gaar ned!
Da træder *hun* lys over Stjærnebro,
og højere, højere gaa vi to,
naar Sol gaar ned!

Naar det kvælder.
(Efter det italienske.)

Træt synker Haanden, Ojet sig lukker,
dybt under Bolgen Solen sig dukker,
mens gennem Skoven sagte det sukker:
Tys, tys — tys, tys!

Over mit Hoved Stjærnerne svømme,
Øer paa Nattens hvilende Strømme,
kom nu, I lyse Kærlighedsdrømme!
Tys, tys, — tys, tys!

Blødt kalder Klokken ud over Landet:
 Fred med hvert Livshaab, saaret og strandet!
 Fred med hver ensom ude paa Vandet!
 Tys, tys, — tys, tys!

Han, som paa Himlen Bavnerne tænder,
 favner med stærke, signende Hænder
 hver, i hvis Oje Taarerne brænder!
 Tys, tys, — tys, tys!

Engle i lette, straalende Klæder
 ned, hvor der kæmpes, kvægende træder,
 kysser de smaa, som renest sig glæder;
 Tys, tys, — tys, tys!

Der er saa meget, Natten maa gemme,
 meget, som Verden helst vilde glemme,
 hvisker med sagte bævende Stemme:
 Tys, tys, — tys, tys!

O, naar det kvælder en Gang, den sidste,
 naar jeg den mørke Langfærd skal friste,
 lad da, Gud Fader, Troen ej briste!
 Tys, tys, — tys, tys!

Vis mig, naar Døren efter mig lukkes,
 at i dit Rige Solen ej slukkes,
 aldrig der savnes, sorges og sukkes!
 Tys, tys, — tys, tys!

(Af „Et Livskald“.)

Ved Vuggen.

Du sode, velsignede lille!
 Jeg kysser din rene Pande,
 imedens du lykkelig færdes
 i Drømmenes rige Lande,
 hvor ogsaa en Gang jeg har leget
 med Stjærner og Blomsterkranse,
 og tids i Guds Paradishave
 set Englebørnene danse.

Mit Solsmil, mit dyreste Eje!
 Din Moder vil hos dig vaage!
 Og naar du bli'r stor, vil jeg splitte
 hver Frygtens og Twivlens Taage;
 jeg drysser det fagreste Solguld
 paa Vejen, din Fod skal træde,
 og vier med brændende Bønner
 dit Haab og din Ungdoms Glæde.

Jeg sætter mig gærne i Skyggen,
 hvor Glemselen redet sit Leje,
 naar du kun faar Lov til at stige
 ad lyse, straalende Veje;
 med tindrende Blikke jeg følger
 din Daad i Solen den blanke,
 jeg beder om Kraft til din Gerning
 og Rénhed over din Tanke!

Men bliver du skuffet derude
 af Verdens oglende Lykke,
 og synker du saaret i Kampen
 for Livets ædleste Smykke,

da kommer din Moder varsomt,
 at svale din hede Pande
 og bære dig ind i din Barndoms
 de stille, fredlyste Lande.

Vuggenyn.

Lulle, lulle,
 lille Tulle!
 Fuglen sænker sin Vinge,
 Aftenklokkerne ringe,
 Sølen har sagt god Nat!
 Ned ad Strommen
 glider Drømmen;
 Stjærner fra Himlen,
 Perler fra Havet
 har den i Favnen!
 Lulle, lulle! — Hm — m — m!
 Lulle! — hys!
 Lulle, lulle,
 lille Tulle!
 Maanen sejler paa Skyen
 sindigt hen over Byen,
 kiger i Stuen ind!
 Og den kysser
 dig og drysser
 Stjærner fra Himlen,
 Perler fra Havet
 ned paa din Vugge!
 Lulle, lulle! — Hm — m — m!
 Lulle! — hys!

Lulle, lulle,
lille Tulle!

Fra de himmelske Sale
Duggen falder i Dale,
falder paa Blomst og Blad!

Sov min lille,
sødt og stille!

Stjærner fra Himlen,
Perler fra Havet
bæver i Duggen!

Lulle, lulle! — Hm — m — m!

Lulle! — hys!

Lulle, lulle,
lille Tulle!

Maatte du dog bevare
Barnesmilet, det klare,
mens du bli'r stor og klog!

Naar paa Strommen
brister Drommen, —
Stjærner fra Himlen,
Perler fra Havet
kranse din Pande!

Lulle, lulle! — Hm — m — m!

Lulle! — hys!

Tys, mit Barn!

Tys, mit Barn, -- tys, tys!
Giv din Mo'r et Kys!
Har de nu reven din Dukkelil,

altid de Knægte er fælt paa Spil!
 Kom, lad os gøre den pæn igen,
 leg saa i Solen, min lille Ven!
 — End kan jeg kysse til Smil din Graad,
 endnu du søger hos Moder Raad!
 Tys, mit Barn, — tys, tys!

Tys, mit Barn, — tys, tys!
 Giv din Mo'r et Kys!
 Har de i Skolen brugt onde Ord,
 le't ad din Kjole, du fik i Fjor!
 Aa, jeg vil sidde den hele Nat,
 Naalen skal flyve for dig, min Skat!
 — End kan jeg kysse til Smil din Graad,
 endnu du søger hos Moder Raad!
 Tys, mit Barn, — tys, tys!

Tys, mit Barn, — tys, tys!
 Giv din Mo'r et Kys!
 Har de nu styrtet dit Drømmeslot,
 har de nu haanlig paa Hjærtet traadt,
 skaanselost plyndret din unge Vaar!
 Skal du nu friste din Moders Kaar!
 Gem i min Favn dig, som før, kun trygt,
 Maaské vi endnu faar Borgen bygt!
 Tys, mit Barn, — tys, tys!

— Tys, min Sjæl, — tys, tys!
 Giv dit Barn et Kys!
 Aa, hvor hun hviler, saa skøn, saa bleg!
 Hun var til Kampen før ung og veg!

Med dig mit Sollys, mit Haab bortfo'r!
 Jeg stakkels gamle, ensomme Mo'r!
 Ingen kan kysse til Smil min Graad,
 Herre, min Gud, er hos dig der Raad!
 Tys, min Sjæl, — tys, tys!

Nogle Spørgsmaal.

Hvad siger du til mig, du blanke Sol,
 der kæmper med Skyer og Taager? —
 „Jeg vidner om ham, som fra Kongestol
 mildt over al Skabningen vaager;
 jeg synger paa Livets frimodige Sang
 med Tro paa dets evige Sejer,
 og tro'r, at et Hjærte med Længsler og Trang
 langt mer end en Guldkrone vejer“.

Hvad raaber du til mig, du stærke Blæst,
 i Stormvejrs-Basunen du tuder? —
 „Jeg renser kun Luft'en for Sot og Pest,
 til Bunds med de halvraadne Skuder!
 Jeg blæser paa Taager, paa Skimmel og Stov
 og rusker de gamle Parykker
 og drysser det visnede Efteraarsløv
 paa Vrovl og paa fjantede Nykker!“

Hvad hvisker I til mig, I Blomster smaa,
 I Fugle paa gyngende Grene? —
 „Naar Vinteren kommer, maa vi forgaa,
 snart sidder du selv her alene!

Som Blomster og Fugle saa farer du hen,
og Sorgen dit Hoved vil boje;
men Savnet vil blive din trofaste Væn,
og Længslen vil dugge dit Øje“.

Hvad siger du til mig, du dybe Hav,
som aldrig ret kommer til Hvile,
men ruller hen over en mægtig Grav,
tungsindig, selv naar du vil smile? —

„Jeg kysser paa Havfruenes skinnende Bryst,
det synkende Solguld jeg favner,
et Billed paa alt det, som Menneskelyst
og Menneskers Lykkestrang savner!“

En Sang.

I store, stille Skove
med Sus i Aftensvale,
igennem eders Stilhed
jeg hører Aander tale!
O, lær mig, naar det kvælder,
som I at blive stille,
vis paa, naar Morg’nen rødmer,
genlyder Fuglens Trille.

Nyslagne Hø, der dufter,
naar Aftenduggen falder,
og Landsby-Kirkeklokken
ad trætte Sjæle kalder!

O, lær mig denne Mildhed,
selv naar jeg ligger slagen,
at der maa dufte Rénhej
og Skønhed gennem Klagen.

Du blanke Sø, der lyser
i Maaneskæret rolig,
som gemmer du i Dybet
Livsgaadens dunkle Bolig!
O, lær mig lyst at smile,
hvor sært end Livet rinder,
og trygt i Troen bie,
til sidste Gaade svinder.

Du lille Bæk, der løber
med lige munter Rislen
forbi den ranke Stamme
og Lilien og Tidslen, —
o, lær mig ubekymret
imod mit Maal at ile,
til baade Fløj og Pjalter
kun lige venligt smile.

Du lille Barn, der leger
trygt i din Mølers Arme,
ukendt med stærke Livskrav,
med Rænker, Savn og Harme!
O, lær mig tryg at vandre
med Herren ved min Side,
og frejdig, uden Rædsel,
selv ind i Natten skride.

Ja, lær du mig, Gud Fader,
 hvad ene du kan lære:
 igennem Lys og Mørke
 mit Livshaab højt at bære,
 og aldrig Fauen sække
 for Fjenden, bleg og bange,
 nej, lad der risle Livsmod
 igennem mine Sange!

Ti kan en Sang ej andet
 end mildne Hjærtesavnet
 og bære Blus i Taagen, —
 den har dog noget gavnnet;
 ti spildt er ej den Tone,
 som Sol paa Vejen tænder,
 og til det barnerene
 vor bedste Tanke vender.

Lad saa Kritikken vrage
 og koldklog sonderlemme
 og slynge Viddets Pile
 og raabe: dø og glemme!
 Alligevel er Sangen,
 der byder Sol og Sommer,
 dog den som Folket hilser
 og kærlig ihukommer.

Da de kom hjem fra Cuba.

De komme! de komme med klingende Spil,
med vajende Faner og Sang!
Men Johnny til Moder ej skynde sig vil,
han hører ej Hornenes Klang,
— han hviler ved Kysten af Cuba.

De trøste mig med, at hans Dod var saa skøn
han faldt som en tapper Soldat;
men han var min kære, min eneste Søn,
jeg fik ikke sagt ham god Nat!
— Han hviler ved Kysten af Cuba.

Jeg hører dem juble og raabe Hurra
og synge til krigersk Musik;
saa sang og min Dreng, da han rejste herfra
og livsglad til Kamppladsen gik!

— Han hviler ved Kysten af Cuba.

Han segned dernede, mens Kuglerne fog,
og Græsset blev rødt, hvor han laa;
hans bristende Blik i den skytætte Røg
mod Hjemmet, mod Moderen saa'.

— Han hviler ved Kysten af Cuba.

Aa, tilgiv mig fattige Moder, at jeg
maa græde paa Indtogets Dag!
jeg kan ikke juble, — min Dreng er her ej,
han følger ej mere vort Flag!

— Men hviler ved Kysten af Cuba.

Hans Fader med *Sherman* var med, da det gjaldt,
 og siden med General *Grant*;
 som han gik min Dreng, da til Kamp der blev kaldt,
 og, lig ham, en Heltedød fandt,
 — og hviler ved Kysten af Cuba.

Mit dyreste Eje jeg gav dig, mit Land,
 nu sidder jeg gammel og graa!
 Nu kommer de hjem fra den fremmede Strand,
 men ingen hos mig banker paa!
 — Han hviler ved Kysten af Cuba!

Paa Indtogets stolte og jublende Dag
 jeg sidder saa træt og forladt,
 men beder til Gud for vort Land og vort Flag
 og for ham, min kæreste Skat,
 — der hviler ved Kysten af Cuba!

Til Sövnen.

Bær mig, Søvn, hvor hen du vil
 i dit store Land,
 bort fra Tvivlens nøgne, graa,
 taageklædte Strand.

For mig selv mig kun befri
 og fra Døgnets Jag,
 og fra Massens Vanvids-Dans
 omkring Lykkens Vrag.

Bær mig ind, hvor Glædens Borg
ligger solbelyst!
lad mig atter vandre dér
paa den kendte Kyst!

Bær mig ud endnu en Gang
paa hin gyldne Flod,
hvor jeg fo'r i Morgensol,
kæk med løftet Mod.

Sæt mig i den stille Skov,
hvor ved Nattens Bryst
hun og jeg i Stjærneskær
smagte Livets Lyst!

Løft mig op paa Fjældetind,
op i Sol og Dag,
hvor jeg løfted én Gang højt
Ungdomshaabets Flag!

Søvn, forbarm dig over mig!
Gem mig i dit Skød!
Bag ved dig, jeg ved det nok,
staar den stærke Død.

Ikke ham, — nej, ikke ham!
Han er kold og haard!
Men, o Søvn, jeg drømme vil
i din Rösengaard.

Drømme, — ja, jeg ved det jo,
at det er kun Drøm!
Taagen atter fanger mig
paa den stride Strom.

Bær mig, Søvn, hvor hen du vil
i dit store Land!
Bare bort fra denne graa,
tungsindsvangre Strand!

Ingen Klage.

Hvor tør jeg klage, fordi Lykken fly'r!
Den har dog været i mit Eje,
og den har lyst paa mine Veje, —
men tit blev Glansen for min Sjæl saa dyr!

Hvor tør jeg klage, at mit Livslob faar
saa lidt af Sol, men Skygger mange!
Der var dog Sol i mine Sange,
selv om i Kvæld den lavt paa Himlen staar.

Hvor tor jeg klage, fordi Glæden do'r!
den har dog ved mit Hjælte hvilet
og lyst og trofast til mig smilet,
mig var den ikke falsk og hul og skør.

Hvor tor jeg klage, at jeg bliver glemt,
at Mængdens Bifald mig ej gælder, —

det er saa tit kun Narrebjælder
og Blændværk, hvori Skuffelsen er gemt!

Jeg vil ej klage, men vil prøve paa,
endnu en Smule Sol at fange
og lægge den i et Par Sange,
hvis, mens det aftner, lidt jeg synge maa.

Det bliver ingen nægtig Sangens Flod
med stærke Glimt fra Syners Rige,
nej, bare Toner, der skal sige
vor Herre Tak, fordi han var mig god.

Natten.

Du tankefulde, melankolske Nat,
dit dunkle, stjærnesmykte Slør du breder
og kysser mildt hver ensom og forladt
og den, som vaandefuld om Hvile leder.

Den, som i Dagens stærke Solglød stod
og maatte Spottens, Hadets Bæger tomme,
du bærer sagte ud paa Sovnens Flod,
til Møde med hans lykkeligste Drømme.

Din Krans af Stjerner smykker du ham med,
han hører Klang af Klokker og af Sange,
og med sin Ungdoms første Kærlighed
han går i Nøddehavens dunkle Gange.

Du er barmhjærtig, Nat, dit Stjærnetelt
 du hvælver over ham med al dets Ynde,
 at styrket han i Morgen kan som Helt
 igen med Livsmod Dagens Kamp begynde.

Da hun kom hjem.

(1884)

Ved Stillingsøens grønne Bred,
 der staar mit Barndoms Hjem,
 og Hjærtet svulmer end derved,
 naar Mindet stiger frem!
 Hver lille Busk og Skovens Hal,
 hvor Jordbærpletten laa,
 hver Bakkeskrænt, hver Blomsterdal
 i Mindets Sollys staa.

Her sad jeg ved det blanke Vand,
 jeg og min Barndoms Drøm,
 til Fantasiens skønne Land
 jeg fo'r paa dyben Strøm
 og gæsted mine Drømmes Slot
 i al dets Dejlighed,
 jeg gjorde Tankebaaden flot
 og ud paa Dybet gled.

Her bygged jeg af Lér og Stén
 den lange Sommerdag, —
 hvor Himlen dog var klar og rén!

Og slige Lærkeslag,
som over Bakkerne ved Gram
og over Stilling Sø,
jeg aldrig senere fornam, —
de Toner aldrig do!

O Minder fra min Barndoms Vår,
I gæste mig med Fred!
Se, her den gamle Kirke står,
og Gaarden tæt derved,
mit Fødested! — Bag Laagen hist
er Faders Hvilested,
det ligger, sør jeg sør' det sidst.
I stille Søndagsfred.

End kvække Frøerne som for
i stille Aftenstund,
og Sommer-Nattens Taageslør
indhylle Sø og Lund.
og Maanen skinner rund og fuld
bag Skovens høje Træ'r
og drysser alt sit rige Guld
paa Marken fjærn og nær.

I mange Aar i fremmed Land
min Vej og Gerning laa,
ved Stillehavets fjærne Strand
og bag de Bjerge blaa: —
og nu jeg ind ad Døren gaar,

hvor gamle Moder bo'r:
dér sidder hun med hvide Haar!
,,Guds Fred, du kære Mo'r!"

Anm. Stilling Sø og Gram ligger i Nærheden af Skanderborg. Stilling var min Hustrus Fødeby. Hun besøgte i 1884 sammen med mig sit Barndomshjem efter i mange Aar at have boet i Amerika, sidst i California.

Foraars-Haab.

(1899.)

Jeg sidder og stirrer i Taagerne ud,
mon Solvejr dog aldrig vil komme?
Og kommer ej snart der et smilende Bud,
at Vinter og Istid er omme?

O, hvor jeg dog længes mod Solskin og Vaar,
med Blomster i Skovenes Skygge,
og aldrig saa meget som netop i Aar, —
jeg har jo en Have at hygge.

En Have derude. hvor Stenene staa
og taler om tusinde Taarer,
hvor alle de sorgklædte Mennesker gaa
med Graad bag de smykkede Baarer.

Den Dag, jeg ej elsker den dejlige Vaar,
da ligger jeg vist under Mulde;
ti det er dog pinlige Menneskehaar,
at leve i Tomhed og Kulde.

O, gid jeg dog aldtig maa blive saa svag,
at slovt jeg paa Livskampen stirrer!

Og gid jeg dog ej paa Forvirringens Dag
maa tro, det er Gud, som forvirrer!

Det tungeste er dog, naar Mennesker tro,
det dumt er at tro paa vor Herre!

Da dannes den Jordbund, hvor Rædslerne gro,
da gaar det fra ondt til det værre!

Hvor kan der dog ventes en lykkelig Dag,
hvor tør man paa Livslykke tænke,
naar Troen er ødet og Haabet er Vrag,
og Kærlighed sniedet i Lænke!

Den gudløse Vantro med visnede Haab,
den rider saa kulsort en Ganger,
den avler et utæmmet Jættekulds Raab,
men ingen begejstrende Sanger.

Nej, hvor kan den føde en loftende Sang,
der ildner til Stordaad i Slaget?

Hvert Ord har af skrigende Dødfugle Klang,
der lege med Menneskevraget.

Og hvor kan man mene, at Vantroens Flag,
der bærer det haabløses Mærke,
kan vinde et eneste straalende Slag,
og gøre de kæmpende stærke!

Men sikkert, jeg tro'r, at Fortabelsens Gru
har endnu ej bunden de fleste,
og sikkert jeg tro'r, at vor Herre endnu
dog Hjærterum har hos de bedste.

Naar derfor jeg stirrer i Taagerne ud,
jeg ved, at det Solvejr vil blive;
jeg ved, at den evige, kærlige Gud
vil holde sin Skabning i Live!

At ikke det ender med Livets Forlis!
I Mulmet ej sluttet vor Sage,
vor Udsigt er ikke den evige Is,
men Sommerens solfyldte Dage.

Sangen.

Der slumrer dybt i Folkets Bryst en Sang;
den løfter stundom som en Fugl sin Vinge,
da er det, som naar stærke Klokker ringe,
men med en lønlig Længsels bløde Klang.

Og den er Folkets egen Vuggesang
med Barnemindet og med Ungdomshaabet,
med Elskovsjublen og med Smærteraabet,
med al dets Daadslyst og dets Lykketrang.

Men vaagner Sangen helt, den bli'r en Magt,
der bærer alt, selv Livets mindste Virke,

og bygger over Vuggen sig en Kirke,
og staar ved alt det barnerene Vagt.

Den lyde kan som Brus fra stormrort Hav,
hvis Bølger lofte sig som høje Fjælde;
men det er Tegn paa *Livets* rige Vælde,
der sejrer over Morke, Dod og Grav.

Saa længe Folket kendes ved sin Sang,
det har et Liv at leve, Daad at øve,
kan Bolger bryde og kan Klipper kløve
og være med i Slægtens Sejersgang.

Det er min Livsens Lyst at prove paa,
at lægge Folkets Sang paa Folkets Tunge,
at aabne Kildevældet for de unge
og hjælpe dem, dets Rigdom at forstaa

Luk Døren op!
(Af „Prærierosen“)

Luk Døren op! — jeg kommer
med Solskin og Skærsommer,
med tusind Melodier,
med tusind vingestærke Fantasier!

Tys! tys! —
Aa, nej, hvor Himlen dog er lys!

Luk Døren op! — jeg træder
hen til dig, naar du græder,

og naar du sukker bange,
jeg syngε for dig mine bedste Sange!

Tys! tys! —

Aa nej, hvor har du søde Kys!

Luk Døren op! — jeg folger
dig ud, hvor Livet bolger
med stærke Straalestrømme,
der bærer alle vore rige Drømme!

Tys! tys! —

Aa nej, — hvorfor dog dette Gys!

Jeg læste for min unge Viv.
(En Erindring fra 1871)

Jeg læste for min unge Viv,
hun gennem Taarer smilte,
en Soldag lys mit Jordliv var,
hun ved mit Hjælte hvilte.

Jeg læste om, hvad skønt og stort
der her på Jorden øves,
og at hver Kraft og Daadstrang først,
I Kamp og Storm maa prøves.

Jeg læste om, at Kærlighed
er Livets bedste Glæde,
men og at de som elske mest,
helt ofte mest maa græde.

Jeg hørte, det var Livets Lod,
at visne, gaa tilgrunde!

„Nej“, udbrød hun og smilte lyst,
„det tro’r jeg ingenlunde!“

„Det maa du heller aldrig tro,
det gör forsagt og bange!

Fortrostdning bære skal dit Ord
og Haabet dine Sange!“

Nu under Muld min Ungdoms Viv
med blegent Kind mon hvile,
men fra den Vej vi sammen fo’r,
de tusind Minder smile.

Hun siger end, naar Frygt og Savn
vil tage mig til Fange:

„Fortrostdning bære skal dit Ord
og Haabet dine Sange!“

Hver Gang, naar Vaaren kommer.

(1897.)

Hver Gang, naar Vaaren kommer,
jeg mindes, *hun* længtes saa,
hun længtes mod Sol og Sommer
og alle de Blomster smaa;
Guds rige, dejlige Verden
hun længtes igen at sé,
at stige med nyfodt Skønhed
af Vinterens Is og Sne.

Hver Gang, naar Vaaren kommer,
 det sukker dybt under Muld:
 ak, nu er paa Jord det Sommer
 med Solens det rige Guld!
 I Graven er mørkt og øde,
 og den er saa kold og trang,
 saa stille ligge de døde
 og høre ej Fuglenes Sang.

Og dog, naar Vaaren kommer,
 mig tykkes, hun er mig nær
 i hvert et spirende Græsstraa,
 i Skovenes Blomsterhær,
 i hvert et legende Solblink
 og Aftenens Stjærneskær
 hun kysser min Kind og hvisker:
 du er mig saa kær, saa nær!

Byg dig en Solborg.

Byg dig en Solborg, hvor Livsstrømmen går,
 byg den med Taarne og Tinder,
 Fyld den med Sange, med Haab og med Vaar,
 klæd den med skinnende Minder;
 udraab fra Taget, at her er en Havn
 for hver en Lystrang og Længsel
 og for det dybeste Menneske-Savn,
 født under Taarer og Trængsel!

Byg dig et Tempel, et fredhelligt, tyst,
ikke med ængstende Stilhed,
men hvor det hele er frydeligt lyst,
fyldt med en morgenglad Mildhed;
læg saa paa Altret som Offer dig selv,
kald ad de smaa og de bange,
op over Stjærnernes tindrende Hvælv
løft dem med malmfulde Sange!

Byg dig en Skanse, der kan holde Stand,
byg den paa Fædrene-Troen,
den, der fra Støv til de Levendes Land
var i Aarhundreder Broen;
staa paa din Vagt déi, til Solen gaar ned,
sænk ikke Skjold eller Værge,
før du kan hilse den evige Fred
bag ved de blaanende Bjærge!

Byg dig et Hjem, hvor du finder din Trøst,
naar det derude vil briste;
byg dig en Plads i et Menneskes Bryst,
som med dig Lykken vil friste;
Troner vil synke, og Rigdom og Magt
visne som Kirkegaards-Kranse,
Hjemmet skal vorde med Engle til Vagt
Solborg og Tempel og Skanse!

Efteraarsskoven.

De gule Blade falde sagte, tyst
som Taarer ned paa Jordens Moderbryst;
en hellig Stilhed hviler over alt,
— over alt!

De brune Reder tomme staa igen,
til fjærne Lande Sangeren fo'r hen,
og Skoven tænker paa sin Ungdoms Drøm,
— Ungdoms Drøm!

Den mindes endnu grant sin Bryllupsdragt
og Sommerdagens Sol og Blomsterpragt
og Aftenvindens kælne Elskovsleg,
— Elskovsleg.

Barsk raaber Stormen: al Ting farer hen,
forbi! forbi! du ser det ej igen!
Ti rigest Liv dog ender med en Grav,
— med en Grav!

Tungsindig sukker Skoven: er det sandt?
Skal Glemsel dække alt, hvad Livet vandt?
Er viet hvert et Haab til Undergang?
— Undergang!

Nej, kære Skov, jeg hvisker,sov kun trygt
de lange Vinternætter uden Frygt!
Foroven holde Himplens Stjærner Vagt,
— trofast Vagt!

Saa vil du vaagne karsk og morgenglad
 ved Solens Kys og Vaarens friske Bad
 til nyfødt Blomsterduft og Fuglesang,
 — Fuglesang!

Ti Livet sejrer al Tid over Død,
 og Vaaren springer ud af Vintrens Skød,
 og Glæden fødes gennem Sorg og Savn!
 — Sorg og Savn!

Indbildung.

Du siger, du elsker mig, — men jeg ved,
 det er ej saa! —
 Nej, hør mig kun rolig, og bliv ej vred:
 men — det, som du taler om Kærlighed,
 du tro'r ej paa!

Du mener, en Bejler maa tale net
 om Kærlighed,
 og derfor du siger det nok saa let:
 men, o, hvis du elsked' — førstaa mig ret,
 det i dig stred!

Du elsker slet ikke, — du ved ej. hvad
 det er en Gang!
 Nej, i hint luende Straalebad
 du dukked' dig aldrig, skælvende glad,
 til alt blev Sang!]

Men én Gang jeg folte den stærke Lyst,
med Fryd og Frygt,
der jog som en Ildstrøm gennem mit Bryst,
og vokste til Stormbrus, — skønt alt var tyst
og barnetrygt!

Ja, den Gang jeg kendte Kærligheds Magt,
— Aa ja, den Gang! —
Da tindrede Livet i Sommerpragt!
Og endda han aldrig fik Ordet sagt,
alt i mig sang!

Det tamme, dydige Smaasværmeri,
du byder mig,
for Kærligheds-Ilden er kemisk fri;
vi holder os pænt til den slagne Sti,
gør du og jeg!

Maaské kan vi leve sammen, vi to,
— aa ja, maaské! —
Og gifte os pænt og kønt sætte Bo,
men beder du mig paa din Elskov tro, ---
da maa jeg lé!

Til de forsonne.

Nu drage Filistrene ud paa Tog
til Kampen imod Idealerne,
de føre et glubende, højmælt Sprog
og minder mig om Kannibalerne.

„Tilvejrs! tilvejrs! vi er Fremskridtsmænd!
 Vi blæser al Verden et Stykke!
 Med selveste Satan vi gaa i Spænd,
 vi tro paa os selv og vor Lykke!“

At blæse og brogte er jer Profession,
 blæs væk kun! hvis det jer fornøjer;
 men kald ikke hver Mand en Pjalt og Kujon,
 som ikke har Brug for de Lojer!
 Vi har vel dog Lov til at kræve Beskéd
 og spørge: hvad er I for Fyre?
 Hvad et det, I vil? Gaar I op eller ned?
 Og hvor hen vil Skuden I styre?

I har destilleret en ny Sort Tro,
 som særlig skal være bebagelig,
 som ikke forstyrrer den sovnlige Ro
 og er for de kræsneste smagelig;
 deri har I Satan paa Døren sat
 og skabt en moderne Vorherre,
 en rigtig gemytlig og flink Kammerat:
 kun Døden, — den driller, desværre!

Hvorfor kan med den I ej skaffe os af?
 Den er dog saa rædsom generende!
 Man bli'r i den fæle, plebejske Grav
 saa græsselig maltrakterede!
 Ja, kan I befri os fra denne Tyran,
 — jeg kræver jo kun dette eneste,
 det andet staar mig ej synderligt an, —
 jeg melder mig sikkert til Tjeneste.

Ungdomssang.

Der er saa mange, som grant forstaar,
hvordan vi unge skal være,
de synes ikke, det rigtig gaar,
naar ikke *de* maa os lære;
men helst vi folge dog vor egen Vej,
selv om den Pér og Povl behager ej,
fuldvisse paa,
Verden vil staa,
om og en Skumler gaar fløjten.

Maaské vi synger lidt højt og tit,
er ikke altid saa tamme;
maaské vi tager det lidt for frit,
men der er nok af de stramme;
ja, der er nok af dem, der siger tvært,
at hele Verden ej en Døjt er værdt;
Ungdommen lér,
siger, den sér
saa meget, som den tør elske.

Ja, vi vil mere end bare Sjov,
vi vil for Livsglæden stride;
er end vi unge, vi vil ha' Lov
at staa ved Kæmpernes Side;
kun Klynkepotter raaber „ak og ve“;
men her er Sommersol saa vel som Sne;
Fremtiden gro'r
sikkert dog, hvor
en vaagen Ungdom staar væbnet.

Et er at love, det véd vi nok,
et andet er det at holde;
dog er her vaagnet en lille Flok,
som ikke la'r sig fortrolde;
vi staar i Dag ej, hvor i Gaar vi stod,
nej, vi vil fremad gaa med frejdigt Mod,
fremad med Tro,
og sætte Bo
i Kærligheds og Sandheds Rige.

Lad os da virke, mens det er Dag,
hvor der er Brug for unge Kræfter,
og kæmpe kækt under Haabets Flag,
at der kan spørges godt derefter;
i Storm og Stille, medens Tiden gaar,
vi indfri Løftet fra vor Ungdoms Vaar;
Gud give Raad,
Lykke til Daa'l,
som baade glæder og gavnér!

Fjerde Juli.

(1890.)

Tone: Ja, vi elsker dette Landet.
Dannebrog og Stjærnebanner,
enes kan I godt
her i Skovens høje, lyse,
grønne Sommerslot!

Hvilket Flag der vel er skønnest,
véd vi næsten ej,
begge har til ædel Stordaaad
vinkende vist Vej.

Fjerde Julidagens Minder
synes glemt i Knald
og i Optog, tomme Taler,
Narreværk og Skrald;
vi, der kom fra Bøgelunde,
vil paa Fædres Vis
her, som ved de danske Sunde,
synge Friheds Pris.

Her er større Ting at vinde
end den gode Farm,
ej blot til at bruge Øksen
løftes skal vor Arm,
og til mer end Guld at tjene
Tanken skærpes skal;
det var ædle Mænd, der rejste
Landets Frihedshal.

Kan vi møde med de bedste,
tage Kampen op
mod hver Uaand, som sig breder,
pege paa den Top,
hvor os Idealet vinker
altid længer frem,
vise, at i Aandens Rige
har og vi et Hjem.

Ja, kan vi vor eget hævde
ret i *god* Forstand,
da har vi en Plads at fylde
I det store Land,
hvor en Washington har kæmpet
og en Franklin talt,
hvor en Lincoln Trældom knuste,
hvor en Garfield faldt.

Vær velkommen, fjerde Juli,
glade Frihedsdag!
Bort med kaade Drengestreger,
vilde Drikkelag!
Dannebrog og Stjærnebanner
i os minde om,
hvor vi har vor Arne plantet,
og hvorfra vi kom.

Til Ungdommen

(Ved Aabningen af Karleskolen paa „Danebod“, 1871.)

Tone: Vift stolt paa Kodans Bølge.
Hvad skal vor Ungdom lære,
som fylde kan dens Sind?
Hvad skal dens Løsen være,
som tænder Blus paa Kind?
Hvad skal i Skjold den føre?
Hvad Veje skal den gaa?
Hvad skal dens Hjælte røre,
dens bedste Tanker faa?

At kende Livets Kærne
 fra Avner og fra Skal
 og binde til en Stjærne
 sin Vogn, sit Haab, sit Kald;
 at gaa med hævet Pande
 i Kamp for Liv og Fred,
 der med det evigt sande
 har Rod i Kærlighed:

Imod Filisterstrømmen
 staa stolt med væbnet Arm
 og sætte Barndomsdrømmen
 i Livets Straalekarm;
 at bryde kækt en Lanse
 med hver en listig Trold
 og kæmpe paa sin Skanse
 med blankt, uplettet Skjold:

Ad stejle Tinder stige
 til Stjærners lyse Land
 med Tro paa Livets Rige,
 trods hver en Taagestrand;
 og aldrig doven synke
 i Vanegangen ned
 ej heller modløs klynke,
 at alt er Usselhed:

En Kongeborg at bygge,
 en Aandens Helligdom;
 foragte Skin og Skygge
 og Verdens løse Dom;

at tro paa Kærligheden
som Livets største Magt,
og være om dens Eden
en trofast Riddervagt:

At bære Blus i Taagen
med fast og sikker Haand,
og kalde Slægten vaagen
til Kamp for Liv og Aand:
og jublende istemme
Vaarlærkens Morgenkvad,
saa hver Mand det kan næmme,
at ung betyder glad: —

Det skal vor Ungdom lære,
det fylde skal dens Bryst,
det skal dens Løsen være
og Hjærtets bedste Lyst!
Paa den staa levedygtig,
begejstret, kæk og stærk
og sjælesund, gudfrygtig,
med Trang til Manddomsværk!

Vel mødt, I unge Kræfter!
Herolder før det ny,
som vi har længtes efter
og se med eder gry;
løft I kun eders Vinger!
Stig kun i Sky med Sang!
Vi lytte, mens det ringer
til Pinse over Vang.

Til Pigeskolen paa „Danebod“.
 (Ved Skolens Aabning 1891.)

Tone: Mens Nordhavet bruser mod fjeldbygt Strand.

Hil sidde I Piger ved Skolebord
 med Længsler og legende Drømme!
 Guds Verden er rig og saa lys og stor,
 og stærkt bruse Tidernes Strømme;
 de største Tanker, som Livet har,
 de kræve ogsaa af jer et Svar.

I skal ikke staa i en stille Krog
 og se paa, hvor Bølgerne brydes,
 men med skal I være paa Aandens Tog,
 ved Livets Mangfoldighed frydes,
 og kaste Sæden i Hjærtemuld
 til Rigdom, større end Sølv og Guld.

I væbnes herinde til fast at staa
 paa Troens og Højsindets Skanse,
 saa kækt I kan møde det plumpe, raa,
 og Falskheds bedaarende Kranse,
 for Livet vorde en trofast Vagt,
 med alt det bedste i kærlig Pagt!

I føres til Kilden, hvor Livets Væld
 udsprang paa de evige Høje,
 der ildner og kvæger og højner vor Sjæl
 og salver vor trængsynte Øje;
 o, drik af Kilden, du Pigelag.
 den lange, dejlige Sommerdag!

Hil sidde I Piger i Sommerglans!
Fyld Prærien med eders Sange!
Hver Dag er en Blomst til en Mindekrans,
der fryder i Dagene i range;
og hos jer leger med Rosenkind
det unge Haab som en Morgenvind!

Til de ungo.

(Ved en Ungdomsfest i Chicago 1895.)

Tone: Vift stolt paa Kodans Bolge
Hvad er det, ung at være?
Døt er at være glad
som Skovens Sangerskare
bag Vaarens lyse Blad;
men ingen pjanket Vildskab
og ingen slibrig Sjov;
nej, Glæden, svobt i Ynde,
der lyder Skonheds Lov.

Hvad er det, ung at være?
det er at være *stærk*
og vie Liv og Kræfter
til ædel Manddomsværk;
men ingen Jættestyrke,
som kun er kold og haard;
nej, den, som midt i Kampen
kan føle, Hjærtet slaar.

Hvad er det, ung at være?
Det er at *leve rigt*,
saa Kærligheden adler
den mindste Hverdagspligt;
ja, leve rigt, men ikke
med Fjas og Bægerklang,
men i at lofte Hjærter,
som har til Sollys Trang.

Hvad er det, ung at være?
Det er at *haabe stort*
og aldrig Fanen sække,
selv ej ved Dødens Port;
et Haab, som aldrig blegner,
som kun ad Faren lér,
som gennem Mulm og Taage
sin Vej til Maalet sér.

Hvad er det, ung at være?
Det er at *gaa paa Tog*,
og Kongedatren vinde,
som først dit Hjærté drog;
dertil det halve Rige,
de kække Drømmes Land,
hvor Ungdomskilden springer
paa Livets Palmestrand.

Saa grib da nu dit Værge,
løft højt dit blanke Skjold
mod alle Dybets Dværge,
mod hver en Mørkets Trold;

vær glad og stærk og frejdig,
 bliv Ungdomstanken tro!
 byg under Korsets Mærke
 til Ærens Højsal Bro!

**Ved Aabningen
af det danske Alderdomshjem i Chicago.**

Tone: Vort Fødeland var altid rigt.
 Ej mange Ord har bedre Klang
 og renere os fryder
 end Ordet *Hjem*, — der bliver Sang
 og Sol, hvor end det lyder!
 Vort første Hjem hos Fa'r og Mo'r
 har Skær af Barneminder,
 og alt det bedste i os bo'r
 i Lon derfra udrinder.

Det var en stolt og prægtig Dag,
 da *selv* et Hjem vi rejste,
 da vi var *to*, som paa dets Tag
 vort Banner frejdigt hejste;
 og Hjemmet blev det Kildespring,
 som fyldte Lykketrangen;
 mér værd end Kejserkronens Ring
 var Nyn af Vuggesangen.

Men uden Hjem den gamle tit
 maa staa, naar Dagen hælder,
 og skønt han tro har stræbt og stridt,
 gaa ensom, mens det kvælder;

med Haanden træt og Modet brudt,
 han har kun Savn tilbage
 og føler sig forladt, forskudt
 paa sine gamle Dage.

Derfor har varme Hjærter bygt
 til dem, hvis Roser døde,
 et Hjem, hvor de kan sidde trygt
 og Livets Vinter møde,
 en fredelig og stille Havn
 før Sol gaar under Lide,
 hvor sødt de glemme Sorg og Savn,
 som Børn ved Aftentide.

De gamles Hjem — ja, det skal staa,
 af Englevagt omlejret;
 trods mørke Varsler, Skyer graa,
 fik Kærlighed dog sejret;
 viaabne det med Tak til hver,
 som har vort Arbejd fremmet,
 og med den Tro, at flér og flér
 vil tænke mildt paa Hjemmet!

Dejlige Jul!

Skrevet til „Hinsides Havet“.

(I California 1884)

Dejlige Jul!

Kom som en Tone fra Englenes Rige,
 løft os paa Bølge, saa højt vi maa stige

ind i de lyse og venlige Egne,
hvor kun det morke og slette skal segne,
svinde som Sne for den stigende Sol.

Dejlige Jul!

Kom som en Sangfugl fra Paradishaven,
sæt dig ved Vuggen og sæt dig ved Graven,
syng vore bedste og reneste Minder
Frem af det dunkle, til atter vi finder
Vej til vor Barndoms livsalige Hjem.

Dejlige Jul!

Kom som en Stjærne med Lys fra det høje,
kys paa det tunge og graadfyldte Øje,
spred dine Straaler paa Vejen, vi træde,
at vi maa kende, kun *det* foder Glæde,
som er i Pagt med det himmelske Lys.

Dejlige Jul!

Kom som et Solsmil til sorgende Hjærter,
kom som en Balsam for tyngende Smærter,
hjælp os at finde vor Plads i det lave
og i den himmelske Parádis-Have,
hellige, signede, deilige Jul!

Jul.

(Til „Under Julegranens Grene“, 1897.)

Det var ingen daadlös Drømmer,
 der fødtes Julenat,
 nej, hélt ud var han en Høvding,
 der højt havde Livsmaalet sat;
 der var ingen famlende Halvhed
 og intet vaklende Skridt;
 han gjorde kun Faderens Vilje,
 men gjorde den glad og frit.

Hans Storhed var ikke hans Jærtegn
 og ikke hans flammende Blik,
 men at, for en falden Verden,
 til Golgatas Kors han gik,
 og saa hans livsalige Mildhed,
 der fuldt ud kunde forstaa
 hvert Menneskes dybeste Længsel,
 hvert Spørgsmaal, det gemte paa.

Se, dérfor vil Navnet *Jesus*
 beholde sin dragende Magt,
 og dérfor har Tornekronen
 en glødende Rosenpragt;
 og dérfor vil Mennesker juble
 ved Juleklokkernes Klang,
 og intet er mere skyldfrit
 end Børnenes Julesang.

Du smiler, du blege Tivbler,
 og mumler: bah! Æventyr!

Hvad er et Menneske andet
og mer end et dannet Dyr!
Men sig mig, kan du det nægte:
du bliver saa blød i Sind,
Naar Julen med sine Minder
bortvifter dit Hjærnespind?

Saa mod da, Klokker og Sange,
en Verdens Trang til sin Gud,
til Lys over sorte Grave,
med Englenes Julebud!
De stille, straalende Stjærner
kun øge vort sugende Savn,
o, tag det, Klokker og Sange,
og læg det i Frelseren Favn!

Naar Juletræet pyntes.
(Af „Taarer og Smil“.)

Tone: Altid frejdig, naar du gaar.
Pynte, pynte Juletræ!
Lysene vi tænde!
Som de klare Stjærner smaa
skal de dejligt brænde.

Pynte, pynte Juletræ!
Straal nu Julegave!
Himlens Engle bære ned
Paradisets Have.

Pynte, pynte Juletræ!
Jesusbarnet kommer!
Frugter har vi, Blomster smaa,
ligesom i Sommer.

Pynte, pynte Juletræ!
Sé, de søde Dukker!
Dér er hele Noahs Ark,
Englebørn af Sukker.

Pynte, pynte Juletræ!
Sig mig, Engle kære:
mon der kan i Paradis
konnere vel være?

Børnenes Sang omkring Juletræet.

Tone: Det kimer nu til Julefest.
Fra Juletræets fagre Land,
fra Paradisets Palmestrand
med Sang og Klang vi komme hid,
det er den glade Juletid!

Lad Sneen fyge, som den vil,
og Stormen gi' Musik dertil,
vi smile kun ad Sne og Blæst,
det er den kære Julefest!

Vi har det varmt og lyst og godt,
og dejligt er vort Drømmeslot,
og selv den barske Vintervind
maa plante Roser paa vor Kind.

Nu vil vi takke ham, som laa
i Betlehem, paa Krybbestraa,
som bleven er en Konge stor
i Himmerig og her paa Jord.

Han er vor allerbedste Ven
og kommer hver en Jul igen
og siger: Barn, luk op for mig,
saa faa'r du hele Himmerig!

Og naar vi store bli'r en Gang,
vi synge vil en bedre Sang,
da træder frem fra stille Skjul
hvert Minde fra vor Barndoms Jul.

Da skal vort Barndoms Juletræ,
naar Tiden strænges, yde Læ!
Og medens Lys paa Lys bli'r slukt,
skal Julestjærnen straale smukt.

Morten Luther.

Op fra det dybe drog han de ædleste Malme,
Evigheds Guldklang toned igennem hans Salme,
Korsherrens Banner bar han i Fryd og i Smærte,
Kæmpen og Barnet mødtes med Smil i hans Hjærte.

Salvet til Storværk greb han det hellige Værge,
 Ordet som Lynglimt slog mellem Jætter og Dværge,
 rullende Torden lød over Bjerge og Dale,
 naar han med Vælde forte Apostlernes Tale.

Bogen oplod han, og fra de hellige Blade
 løfted sig Solen, hvori sig Aanderne bade!
 Atter i Lyset stod omkring Badet og Bordet
 jublende Skarer, glade ved Troen og Ordet.

Rank som en Kæmpe stod han imellem de høje,
 ikke fra Ordet lod han et Haarsbred sig bøje,
 men for sin Frelser bojed han tit sig og gärne;
 nu i Guds Rige skinner han selv som en Stjærne.

Aldrig hans Stordaad skal gange Kristne af Minde;
 Lyset, han tændte, skal gennem Tiderne vinde
 Klarhed og Indgang, og medens Klokkerne ringe,
 skal *Morten Luthers Salmer* fra Hjærterne klinge.

Gravsmykningdagen.

(„Decoration Day“.)
 (30te Maj.)

Tone: De sønderjyske Piger.

Ud drog de i Kampen, at løse de bundne,
 sorte Slavers Taarer greb hvert ædelt Sind,
 alt i lange Tider saa mange var rundne,
 Trællelivets Mærker, ak! var pisket dem ind.

I Syden under Solens den glødende Brand
 Slangen i Græsset sig dulgte,
 da hørtes *Lincoln* kalde til Vaaben hver en Mand,
 tusind brave Hjærter Kaldet fulgte.

Saa blodig en Holmgang ej før eller siden
 spurgtes der i Verden, det kostede Blod;
 ingen var for stor, og slet ingen for liden,
 Tidens dybe Alvor de alle godt forstod.
 Og Skare efter Skare i Kampen gik ud,
 mange kom aldrig tilbage
 til Fader og til Moder, til Hustru og Brud, —
 Fældet blev dog Slaveriets Drage.

Nu ligge de stille i Gravene mange,
 Saarene er lægte, og Landet har Fred;
 Vaarens første Blomster og vore bedste Sange
 ofre vi de brave, som for Friheden stred.
 Vi lære vore Smaabørn at kæmpe som dem,
 værge vort Land mod Tyranner,
 saa altid det maa blomstre som frie Mænds Hjem,
 dérfor har vi Stjærner i vort Banner!

Elisabet til Bedstemo'r i Danmark.
 (1878.)

Lille, søde Bedstemo'r!
 Nu jeg kommer, før du tro'r,
 ønsker dig saa mange, mange,

tusind Millioner Gange,
 at du rigtig glad maa blive, —
 det er alt, hvad jeg kan give!

Kære, søde Bedstemo'r!
 Naar jeg nu snart bliven stor,
 vil jeg hjem til Danmark rejse,
 Dannebrog du da maa hejse!
 Ja, en skønne Dag jeg kommer,
 spiser alle dine Blommer!

Lille, søde Bedstemo'r!
 Jeg ved godt, hvordan du bo'r,
 nemt jeg kan til Danmark finde,
 en, to, tre! — er jeg derinde!
 Hvad monstro du saa vil sige
 til en saadan Yankee-Pige?

Lille, søde Bedstemo'r!
 Jeg er lille, du er stor;
 Fader siger, at jeg bliver
 større for hver Gang, jeg skriver;
 Hilsen nu fra Fader, Moder,
 Søster og den lille Broder.

Efterskrift: Jeg maa vel faa
 Rødgrød, men med Fløde paa?
 Vil du lave Æblekage?

Du kan tro, at den skal smage!
Kys til Storken, — Mo'r har sagt mig,
det er ham, som hid har bragt mig,

Men det tro'r jeg ikke paa,
han kan ej herover naa! —
Send mig et Par Nattergale
og en Nisse, som kan tale!
Sér du Holger Danske, sig ham,
lille Bro'r skal blive lig ham!

Møde i danske Bygder.

(Ved Folkefesten ved Lake Benton, Minn , i 1885.)

Tone: Høje Nord, Friheds Hjem.
Ud paa Tog, frem til Daad!
Frem til mandig, modig Handling
og til Drømmenes Forvandling,
fødte under Smil og Graad!
Her skal Mindets Kilde springe
under Troens stærke Fjeld,
og sin Vinge
Haabet dypper i dens Væld.

Fædres Maal, Fædres Arv
samle skal de spredte Kræfter,
alt, hvad lønligt higer efter
Hjærtets Glæde, Aandens Tarv;

ej for Guld og Sølv at finde
 kalde vi til Handling frem,
 men at vinde
 for vort Folk et Fælles-Hjem.

Foden frem — frem i Tro,
 at ej Korn og Kaal alene,
 men og hvad der Aand kan tjene
 i den rige Jord kan gro;
 at herude i det fjærne,
 langt fra Bøgens Fædreland,
 Danmark Stjærne
 gennem Slægter lyse kan.

Byg da Hus, danske Mand!
 Venligt Kirkeklokken ringe,
 og i Skolen Ordet klinge,
 som i fjærne Fædreland!
 Saa fra Præien paa Vinger
 Sangen frejdigt stiger frem
 og sig svinger
 fra de tusind danske Hjem!

Hvad vi kan? — Hvad vi maa!
 Hvor der er en Vilje oppe;
 gaard selv over Bjærgetoppe,
 Vejen, som kan Maalet naa.
 Vi paa Hjærterne vil banke
 med vort Ord og med vor Sang:
 dél vor Tanke,
 her at faa en Danevang.

Mødes nu — nu i Dag,
 ikke til et blodigt Stævne,
 men til efter Syn og Ævne
 op at elske Folkets Sag,
 til at fæstnes paa den gamle,
 kendte Grundvold, stærk og sand,
 til at samle
 Folkestrommen fra vort Land.

Nödraab fra Finland.

(I Hungersaaret 1891. Skrevet til en Fest til Indtægt
 for de nødlidende Finner, afholdt i Clinton, Ia.)

Tone: Ja, vi elsker dette Landet.

Svøbt i dybt og stille Tungsind ligger Finlands Kyst,
 dér, hvor Sol og Sommer sjælden gør det varmt og
 lyst,
 hvor i kold og rolig Højhed Nordlysflammen staar,
 og med Dødkys gennem Landet Ishavtaagen gaar.

Dér et Folk har lidt og kæmpet med de tusind Savn.
 jublet under Smil og Taarer i sin Moders Favn:
 stolte Sønners Storbedrifter staar med Stjærneglans,
 af dem binde Finlands Døtre mangen Blomsterkrans.

I sin Armod er det elsket, dette Land, som faa,
 om dets stille, store Skove, tusind Søer blaa,
 gaar i stjærnelyse Nætter finske Pigers Sang, —
 men af Taarer gennembævet er hver Toneklang!

Ishavtaagen knuged Landet i sin kolde Favn,
 Kornet døde, — paa hver Hytte banked Sult og Savn!
 Blegt og magert Barnet klynker paa sin Moders Skød,
 medens Vinterstormen suser: „Moder, — giv mig
 Brød!“

Dérfor vakler lig en Olding selv nu stærke Mænd,
 dérfor fo'r i Vinternatten Pigens Roser hen,
 dérfor danser Barnet ikke mer ved Moders Arm,
 men med Graad for Brød, det slumrer ind ved hendes
 Barm.

Vil hint Nødraab fra den fjérne, ishavbundne Strand
 grieve, røre Hjærter her i Vestens rige Land?
 Hør, det hvisker blidt og hønligt som en Barnerøst:
 giv os blot en lille Kærne af den gyldne Høst!

Send et Solsmil til de lange Nætters kolde Kyst,
 der kan kysse Barnets Øje, varme Moders Bryst,
 indtil Takken gennem Taarer toner mild og blød:
 fra det fjérne Vesten falder Brød i Finlands Skød!

Hans Christian Andersen.

(Ved Afsløringen af Digterens Statue i Lincoln Park i Chicago,
 den 26de September 1896.)

Tone: Der er et Land, dets Sted er højt mod Norden.
 Ej kun ved Himalajas Palmeskove
 og Gangesfloden Æventyret gro'r,
 men højt i Nörd ved Østersøens Vove
 og Kæmpehøjens Bavtastén det bo'r;

en fattig Dreng fra Odense blev kaaret
 til Sangens Drot og Barnelængslens Tolk,
 og sjeldent blev et Navn saa vide baaret
 som Danmarks *Andersen* fra Folk til Folk.

Her, fjærnt i Vest, det har, som intet andet,
 iblandt de bedste kær og hjemlig Klang,
 og hvor Kamelen gaar i Ørkensandet,
 der nynner Beduinen paa hans Sang;
 han er den hele Verdens Barnesanger,
 hans Æventyr er kendt paa hindustansk.
 og dog kun faa, som han, vort Hjælte fanger,
 han er som Bøgeskoven frisk og dansk.

Det Folk, som under Stjærneflaget bygger,
 er selv et Æventyr, vidunderligt;
 hvor Frihedstræet over Landet skygger,
 skal fødes Verdens største Skonhedsdig!
 Og derfor hædrer det vor store Digter
 og ved at Livet er ej rastlost Jag,
 at Frihed er en Adel, som forpligter,
 at Mindet Moder er til Haabets Dag.

I Kæmpestaden, der for vore Ojne
 af Jorden som et Æventyr skød frem,
 hans Billed skal vort Liv, vor Tanke højne,
 et Baand imellem vore tvende Hjem;
 det siger til os: gör din Moder Ære!
 Sæt Maalet højt, men bliv dig selv dog tro!
 Hvert Bølgeslag dig kun lad fremad bære,
 imellem Drøm og Daad byg Livets Bro!

Paaskesang.

(Skrevet til en Paaskefest i St. Ansgars Kirken
i New York, 1900.)

Tone: Glade Jul.

Paaskebud! salige Bud!
Løft din Vinge, spred den ud!
Syng Befrielsens mægtige Sang,
syng med voksende, jublende Klang:
Jesus af Graven opstod!

Højt om Vaar Liljen spaar,
som ved Graven dugget staar;
Golgata rodmer med Rosenflor,
Evigheds-Haabets paa Jorden bo'r,
op det med Livskongen stod.

Sejrens Dag, straalende Dag!
Død og Grav led Nederlag!
Lyset nu trænger i Graven ind,
kysser paa Dødningens kolde Kind,
— Mørket kun sukker derved.

Paaskesol, tindrende Sol,
lys og leg fra Pol til Pol!
Kald ad de store og kald ad de smaa,
kald ad de mange, som ensom gaa,
knuget af Længsler og Savn!

Livets Ord nu paa Jord
med vor Frelser hos os bo'r;

Slægter vil komme, og Slægter fly,
Tiderne skifte som Sol og Sky,
evig Guds-Ordet bestaar!

Engleklang, frydefuld Klang
Toner i vor Paaskesang;
der er Engle, hvor Vuggen gaar,
og ved Graven, hvor Korset staaar;
stærk er den himmelske Vagt!

Sandheds Magt, Kærligheds Magt,
evigt Liv i dig er lagt,
nagles til Korset du end i Dag,
staar du i Morgen med Sejersflag,
døbt med Martyrernes Blod.

Jesus Krist her og hist
lever i sit Folk for vist,
gaar i hans lysende Spor vi kun frem,
mødes vi med ham i Faderens Hjem,
hvor ej er Synd eller Død.

Ved en Höstfest i Fredsville, Iowa.

Tone: Den Gang jeg drog af Sted.
Velkommen til vor Fest!
Velkommen til vor Fest!
Velkommen hver en Gæst!
Ja, velkommen hver en Gæst!

Vi prise virksom Flid,
men ikke Trælleslid,
og til den skyldfri Glæde har den travle Landmand Tid;
men den, som tro'r, at *leve* en Bonde ej forstaar,
og sér sig om herude, en anden Mening faa'r!

Velkommen til vor Fest!
Velkommen, hver en Gæst!
Hurra! Hurra! Hurra!

Den Gang vi drog af Sted,
den Gang vi drog af Sted
og kom til Vesterled,
ja, kom hid til Vesterled,
da gik det først lidt smaat
og langt fra altid godt
og ikke sjældent kom der vel i Øjnene lidt vaadt;
men saa vi tog os sammen og satte Plov i Jord,
og aldrig har vi savnet til Brød og Sul paa Bord;
derfor som vi kan bedst,
i Dag vi holde Fest!
Hurra! Hurra! Hurra!

Og nu med Sang og Lyst,
og nu med Sang og Lyst
vi glædes ved vor Høst, •
ja, vi glædes ved vor Høst!
Med Leg og Dans og Spil
vi byde ind dertil
de gamle og de unge, som nu med os glædes vil;
men bede alle huske, hvad vi vil sé at naa':
at ogsaa selve Livet sin glade Høst kan faa;

og nu med Sang og Lyst
vi glædes ved vor Host!
Hurra! Hurra! Hurra!

Dybt i vor Ungdomis Bryst,
dybt i vor Ungdoms Bryst
til Lys og Sandhed Lyst,
ja, til Lys og Sandhed Lyst
vi plante vil en Trang
og elske op en Sang,

der over Vestens Prærie bær Modersmaalets Klang;
ti mere vil vi høste end bare Korn i Stak,
og ikke vil vi nøjes med Pjank og Snik-og-Snak;
Nej, gladelig vi saa',
at og vi høste maa!
Hurra! Hurra! Hurra!

Vi leve i et Land,
vi leve i et Land,
hvør al Ting vokse kan,
ja, hvor al Ting vokse kan:
her trives stort og smaat
og baade ondt og godt,

tit bliver Slethed æret og det go le mødt med Spot;
men lad med Ord og Handling os plante sandt og
smukt,
da skal og Høsten give en ædel Sjælefugt;
og derfor lad os saa',
at Høsten vi kan naa!
Hurra! Hurra! Hurra!

Snart glider Somren bort,
snart glider Somren bort,
og Dagen bliver kort,
ja, Livsdagen bliver kort,
da gælder det, min Ven,
at lidt du har igen,
at Livets Vaar og Sommer ej foruden Frugt svandt
hen;
at naar den mørke Vinter dig knuger, haard og barsk,
du eje kan en Glæde, som gør dig stærk og karsk;
sé, derfor skal du saa',
at høste godt du maa!
Hurra! Hurra! Hurra!

Danmark.

(Sang ved Foreningen „Dania“s 25 Aars Jubilæum
i Racine, Wis., den 19de Maj 1892.)

Tone: Der er et Land, dets Sted er højt mod Norden.
Du har vel sét langt større Verdensriger,
med Magt og Rigdom, Kejserkroners Glans,
end det, som blødt af Havets Skød opstiger,
det lille *Danmark*, med Skovmærke-Krans;
men hvor har du hørt slige Lærketoner
som over Heden, over ruggrøn Vang?
Og hvor har du sét slige Bøgekroner,
og hørt saa sød en Nattergalesang?

Og spørger du om Kraft og Kunst og Snille,
om Kæmpedaad og Tankens klare Bavn.

en'udvalgt Hær det kan i Marken stille,
 der løftet har til Himlen Danmarks Navn;
 skal Ørsted, Thorvaldsen, og Bloch og Gade,
 skal Grundtvig, Andersen vel gaa i Skul?
 Og dufter ikke Heltens Lavrbærblade
 fra Tordenskjold, Niels Ebbesen og Juel!

Hvorfor vi elske dette Land? I sige, —
 ja, hvorfor elsker Barnet vel sin Mo'r?
 Og hvorfor elsker Bejleren sin Pige,
 og Manden den, der trofast med ham fo'r?
 Vi elske det, fordi vi kan ej andet,
 det er vor Mo'r, der bar os paa sin Arm!
 Med hellig Skrift staar hendes Navn, guldrandet,
 i Mandens Bryst, i Kvindens ømme Barm.

Og vi vil elske ind dets Sang og Tale
 i vore Børn, som aldrig Danmark saa',
 for Øjet vil vi dem dets Saga male,
 saa højt derved de unge Hjørter slaa;
 da vokser op en ædel Slægt, hvis Minder
 vil føde Haab og Daad med Stjærneglans,
 en Slægt, der kærligt og ærbødigt binder
 om gamle Danmarks Navn en Hæderskrans.

Grundlovssange.

(Ved Halvhundredaars-Festen 5te Juni 1899.)

I. *I Chicago.*

Tone: Vort Fødeland var altid rigt.

Det er en egen Højtidsdag,
naar fjærnt fra Danmarks Vange,
vi folde ud vort gamle Flag
til Klang af kendte Sange,
da flyver Tanken langt af Led
til bøgeklædte Strande;
du har vor første Kærlighed,
du fagreste blandt Lande!

Vi mindes dem, der staar paa Vagt,
hvor Ornens Farver hænge,
som tro, at Ret én Gang faar Magt,
om og det varer længe!
Som kæmpe tyst for Hjærtets Ret
mod Spot og Tvang og Rænker,
saa kækt og støt, som var ej det,
der hedder Fjendens Lænker.

Hil sidde du, vor gamle Mo'r,
i Frihedstræets Skygge!
Langt over Havet hid vi fo'r,
men dine Minder bygge
og lyse for os her i Vest,
er Prosalivets Smykke;
og paa din Friheds Jubelfest
vi ønske dig til Lykke!

Men Adelskab forpligter jo,
 og Frihed gør det samme;
 ved Land og Folk og Sprog og Tro
 vi maa os aldrig skamme!
 Og Frihed er ej for de faa,
 som tro sig Samfundspiller,
 men for de mange og de smaa,
 som tro til Arbejd stiller.

Ej Frihed er en Blomst, hvor med
 en Taler sig skal smykke,
 men er et Livsens Krav, hvor ved
 der skabes Lys og Lykke,
 en hellig Ret, en hellig Pligt,
 som over alt vil lydes;
 ja, Livet selv, dets Daad og Digt,
 kan kun i Frihed tydes.

Ja, vil vi eje Frihed selv,
 maa andre vi den unde;
 vi vandre under samme Hvælv,
 i samme Jord skal blunde;
 lad os faa Frihed til at gro
 og holde os i Live,
 som vi kan bedst, og frejdig tro:
 vi bli'r det, vi *kan* blive!

II. *I Racine, Wis.*

Tone: Viſt stolt paa Kodans Bølge
 Med Lov skal Land man bygge,
 hvis Landet skal bestaa,
 og éns maa Loven være
 for store som for smaa;
 hvor Lov og Ret kan bøjes
 for Vid og Guld og Magt,
 der bliver Folket länket,
 til Undergangen bragt.

Hvor højt vi sætte Loven,
 saa er dog *Livet* først;
 den Lov, som *Livet* tjener,
 er blandt de bedste størst;
 til *Livet* hører *Frihed*
 som Solskin til en Fest;
 hvor Lov og Frihed mødes,
 dér lykkes *Livet* bedst.

For femti Somre siden
 til Sol og Fuglesang
 blev Frihedstræt plantet
 i gamle Danevang;
 hvor tit det end blev rusket,
 dog rankt endnu det staar,
 og hvem vil huske Vintren
 midt i den glade Vaar!

For os i Vesterlide
 den Grundlov skreven staar:

at vi maa være danske,
 hvorledes end det gaar;
 vi værne vil og gemme
 vort Hjemlands dyre Arv,
 og netop dermed røgte
 vort nye Hjemlands Tarv.

Ved Danmarks friske Strande
 vi died Friheds Bryst
 og hilste ej som Trælle
 den nye Verdens Kyst;
 nu hilse vi vor Moder
 her fra den fjærne Strand,
 et: Leve Danmarks Grundlov
 og vore Fædres Land!

Ved danske Folkefester i Chicago.

I. 1894

Tone: Og det var i Aaret 1807.

Kom hid, lad os synge vor Moder en Sang,
 hun lærte os de dybeste Toner,
 og end hendes Røst har den tryllende Klang,
 der greb os under Bøgeskovens Kroner!
 Og er der i Danmark lidt snævert og smaat,
 saa er der dog saa yndefuld og mildt og godt!

Derfor et Hurra
 skal gamle *Danmark* ha'!
 Vore Fædres Land,

vor egen kære Strand,
hvor Lærkerne slaa
blandt Kærminderne blaa,
og Bølgen om Storbedrifter synger.

Kom hid, lad os prise det mægtige Land,
hvor Folket skriver Fremtidens Sage,
hvor Friheden adler hver Arbejdets Mand,
og ingen kender Ordet „tilbage“!
Og er her af „Orden“ og „Regler“ for lidt,
her er dog saa rummeligt og fordomsfrift!

Derfor et Hurra
nu for Amerika!
Her blev Franklin født,
og her har Lincoln blødt,
og her er et Hjem
for enhver, som vil frem,
hvor Stjærneflaget vinker til Himlen!

Kom hid, lad os vie til Arbejd os ind,
vi mere vil end lege og springe!
Vi trykker et Ildkys paa Ungdommens Kind
og giver den Begejstringens Vinge!
Og gaar det ej altid som efter en Snor,
naar kun vi noget vil, hvori Fremtiden gro'r!

Er det kun et Frø,
det skal dog ikke dø!
Er vi kun en Flok,
de andre kommer nok!
Lad Fædrenes Aand
styrke Hjælte og Haand,
til Værge for vort dyreste Eje.

II. 1895.

Tone: Der er et yndigt Land.
Velkommen til vor Fest!
Velkommen, Mand og Kvinde,
 som Skovens glade Gæst,
fra Byens Larm og Gadens Støv
 med Sang at samles under
 det sommergrønne Lov!

Lad Mindet faa sin Ret
 til Billedet at male
 af Hjemmets kære Plet,
 med Lærkeslag og Kæmpegrav,
 Skovmærker og Kærminder,
 og med det stolte Hav.

Det er, som høre vi
 hver Fugl i Bøgelunden
 og Bølgens Melodi!
 Med dugget Blik fra Vesterstrand
 vi hilse: Gud dig signe,
 vort lille Fædreland!

Til dem, som kæmpe tro
 bag sorte Grænsepæle,
 vi bygge Haabets Bro:
staa fast! hold ud til Dag vil gry,
 da Ørnen maa med Blusel
 fra Sønderjylland fly!

Amerika, fuldkær
du er vort Hjælte bleven!

Dit Flag har Stjærneskær!
Og aldrig kræver du, at vi
skal haane eller glemme
vor egen gamle Mo'r!

Det store, rige Land
kun vinder, naar vi hædre
vor gamle Fædrestrand;
og Danmark og Amerika
vi begge varmt vil give
et ægte dansk Hurra!

III. 1896.

Tone: Jeg vil værge mit Land.
Vi har følt det saa tit,
at det snart gaar saa vidt,
at vort Liv bare bli'r som et snurrende Hjul,
at vi nødes dertil,
selv om Hjærtet ej vil,
det maa tie og taale og græde i Skjul.

Men der er nu en Gang
i hvert Menneske Trang
til at leve sit Liv efter eget Bestik,
og vi bli'r dog kun til
det, som dybest vi vil,
det, hvor til vi fra Himlen vor Grundtone fik.

Vi vil værge os mod,
at den Tanke slaar Rod,
at et Menneskeliv er ej andet end Krop;
vi vil raabe det ud,
at dets Kilde er Gud,
at det stammer fra Himlen og higer derop.

Man har sagt, at en Sang,
kan forløse en Trang
i et Menneskebryst til sig selv at forstaa;
lad da Sangen faa Lov
i den unJrende Skov
til at pege paa Maalet, hvor til vi skal naa.

Vi er ikke en Flok,
som sig selv kun er nok,
men som værne dog vil om vor Fædreneary;
ti vi tro ikke paa,
at vort eget vi maa
kaste bort for at røgte Amerikas Tarv.

Nej, Amerika har
Ret at kræve et Svar,
naar det spørger: hvor er det, din Moder dig gav?
Det er dermed du maa
tage fat for at naa,
hvad du drømte at finde bag brusende Hav.

Men skal fremad vi gaa,
saa maa Folge vi slaa,
ikke trævle os op i et tomt Pusleri,

ja, med hele vort Sind
maa vi give os ind
i en Kamp og et Arbejd med Livets Værdi!

Lad det saa kun gaa smaat,
naar det bare gaar godt,
de skal komme tilkort, som kun ilde vil spaa!
vi tør tro, at vor Sag
skal opleve den Dag,
da den Hjærterne finder hos store og smaa.

H. J. Kristofersen.

(Ved „Dansk Folkesamfund“s Fest paa hans 50 Aars Fødselsdag, Syd Chicago, 1894.)

Tone: I Skoven skulde der være Gilde.

I Dag skal der være Gilde
alt hos vor gamle Ven;
ti vi saa gærne ville
fornøje ham igen,
fordi vi kom her tit,
gik ind og ud saa frit,
og altid *fik* saa meget,
men *gav* saa grumme lidt.

At *Fyen* er Danmarks Hjærte,
der kan ej tvistes om;
ti selv de tørre Jyder
maa fælde denne Dom;

dér Humleranken gro'r
som Sydens Vinstok stor,
og lys staar Bøgeskoven,
hvor Nattergalen bo'r.

For femti Somre siden
paa Fyen hans Vugge stod,
hvem skulde *den* Gang troet at,
han blev saa rar og god!
Og at han langt i Vest
i Dag kan holde Fest,
og sidder i sit eget Hus
som fejret Hædersgæst.

Han blev en vældig Krigsmand
med Sabel og Gevær,
og næppe nogen Tysker
ham turde komme nær;
mod dem og andet sligt
han gjorde strængt sin Pligt;
at ikke *han* blev General,
er ubegribeligt!

Dog *en* Gang blev han fanget
og fandt sig godt deri,
hun endnu tro ham leder,
skønt selv han tro'r sig fri!
Og ud fra deres Hjem
de hjælpe Livet frem;
det er en Skam, at Storken,
det Skarn, ej gæster dem!

Han ung er med de unge
og frisk og frejdig staar,
og for alt godt og ædelt
hans varme Hjæerte slaar;
han vil ej frem i Mag,
men kæmper for hver Sag,
som han har lært at elske,
og tro'r paa Sejrens Dag.

Langt mér der er at sige,
men Visen bli'r for lang,
og derfor vil vi gemme
det til en anden Gang;
men før vi gaa herfra,
et ærligt dansk Hurra
for ham, hvem Visen gælder:
Hurra! Hurra! Hurra!

F. L. Grundtvig.

(Ved Festen i Clinton, Iowa, den 13. Oktober 1895.)

Tone: Blomster i Vaar.

Aarene gaa,
bedre og bedre dit Værd vi forstaa;
du som saa tit
gjorde os glad, — maa vi glæde dig lidt!
Er end kun ringe
Takken og Gaven, vi bringe.

Tak for dit Haab,
som du bar højt trods Modsigelsens Raab!

Tak for din Daad!
I den gaar Kærligheds hellige Traad:
Tak for de mange
dejlige, aandsbaarne Sange!

Tak for hver Rift,
du slaar i Taagen med Tale og Skrift!
Tak, du vil staa
hos os, skønt miskendt og krænket som faa!
Tak for hvert Møde
med dig, hvor Hjærterne gløde!

Stærk som en Strøm,
altid dog mild som en Sommernats-Drom,
toner din Sang,
lys, som naar Lærkerne slaar over Vang;
ja, dine Strænge
bar baade langt os og længe!

Faa har som du
Kærlighed havt til vort Folk, og endnu
vovet at tro,
Fædrenes Sæd i dets Fremtid kan gro;
derfor du maler
Mindernes Magt, naar du taler.

Frygtløs du staar;
snedige Veje du altid forsmaar;

og paa din Vagt
 er med Guds Aand du og Folkets i Pagt;
 ej blev dit Værge
 smedet af listige Dværge.

Ridderlig skøn,
 aaben og ærlig i Lys som i Løn,
 løfter du Skjold
 højt mod alt usandt og Lavsind og Vold;
 selv hvor du fejler,
 er det til Sandhed, du bejler.

Signe dig Gud,
 hos os at staa som hans trofaste Bud,
 øge dit Mod,
 medens du sér, hvor din Gerning slaar Rod!
 Signe dit Virke,
 viet vort Folk og hans Kirke!

Ved Konsul C. H. Hansens og Hustrus Sölvbryllup.
 (Chicago, den 27. Juni 1897.)

Tone: Hr. Peder kasted Runer over Spange.
 Til Lykke, Brudepar, med Sølverkranse,
 paa Mindets Dag med Sommerhøjtids Glansen!

Alt som en dejlig Vaardag
 de fem og tyve Aar,
 med Sollys og med Glæde
 for Sjæleøjet staar!

Fast og frit Hjemmet staar, I rejste;
 fast og frit Ban'ret, som I hejste,
 Kærlighed!

„Gravøren“ grov sig ind i *henles* Tanke,
hun blev hans Lykkes Lys og stærke Ranke,
 og begge har „graveret“^(*))
 i mange Bryst sig ind,
 og stillet Savn og drysset
 Sol i saa mange Sind!

Livet blev ej en Samling Grave,
 mørkt og koldt, men en venlig Have,
 blomsterfyldt.

Ej det, at fem og tyve Aar er svunden,
 er noget stort og mærkeligt i Grunden;
 men det, at Aar og Dage
 til *Livets* Tarv blev brugt,
 og Hjærtets Ret blev ikke
 af Tidens Fetisch slugt;

I var med, hvor det gjaldt at bygge
 for de smaa, om de gamle hygge,
 Forrest med!

Den Kærlighed, som Tidens Kamp har prøvet,
 er ej et Træ, sit Sommerløv berøvet;
 af Vaarens Sol, den unge,
 den Duft og Farve fik,

*) Konsul Hansen har i mange Aar drevet en af Chicagos
 største Gravør-Forretninger.

A. D.

19*

og selv af Tordenskyen
 den tog en Styrkedrik;
 ung den staar i sin Eftersommer,
 véd' fuldvist, at, hvad end der kommer,
 lever den.

Til Lykke, Brudepar, med Solverkransen!
 Med eders Born I træde Bryllupsdansen!
 en talrig Venneskare
 ved eders Side staar
 og onsker Fred og Glæde,
 til Sølvet Guldglangs faa'r!
 Og mens Aar sig til Aar mon kæde,
 give Gud eders Sommerglæde
 Høstens Glans!

En ny og fornøjelig Vise.

(Til Sølvbrudeparret C. Refshauge og Hustru, Fredsville, Iowa,
 25de Juni 1898.)

Tone: Peder Skot i Barndoms Alder.

Kommer unge, kommer gamle,
 komme hver, som komme kan!
 Til én Højtid vi os samle,
 som skal spørges vidt om Land!
 :||: Sikken Stads og Dejliged
 i Refshauges Lejlighed! :||:

Naa, den gamle Skolemester*)
 bliver sagtens gram i Hu,
 raaber: Hvad er det for Gæster!
 Hvad skal det betyde nu?
 :||: Hvor er Tampen og min Stok?
 Jeg skal lære denne Flok! : :

Men naa! vi dem saa fortæller,
 at her Bryllup er i Dag,
 og at det er dem, det gælder,
 bli'r det straks en anden Sag.
 :||: Brumme vil den gamle Bjørn:
 „Kære, lille, søde Børn!“ : :

Vi var ræd, de havde glemt det
 ude paa den travle Farm,
 derfor har vi nu bestemt det,
 den Staahej og Sang og Larm.
 :||: Leve vort Solvbrudepar!
 Lykkes, trives, hvad de har! : :

Hvad I har paa Kistebunden,
 kommer ingen af os ved;
 men vi sér, at Hjærtegrunden
 bærer Tro og Kærlighed!
 :||: Det er det, vi bry'r os om,
 og hvorfor i Dag vi kom! : :

*) Hr. Refshauge var i sin Tid Skolelærer i Sønderjylland.
 Et af hans Mundheld, kendt af alle paa Fredsville-Egnen,
 er: „Kære, lille, søde Børn!“ A. D.

Vore bedste Onske give
 Vi nu, som vi bedst forstaaar;
 eders Dage mange blive
 og med lyse, gode Kaar!
 :: Bliver Sølvet én Gang Guld,
 faa'r I atter Gaarden fuld! ::

Hostrup.

Over de dybe Vande
 toner et stille Ord,
 det kommer som Aftensuset
 fra Hjemmet, hvor Bøgen gro'r:

„Stille, Digteren sover,
 sover for sidste Gang!“
 Saa langt som den danske Tunge
 dog lever og naa'r hans Sang.

Her i det fjærne Vestens
 larmende, stærke Jag
 vi glemte den vilde Travlhed
 tit over hans Harpes Slag.

Bløde Kys fra vor Moder,
 Hilsen fra Mindets Land, —
 det blev os hans lyse Sange
 herovre paa fremmed Strand.

Bundet til Folkets Hjælte
 var han som Skjalde faa,

kun sjælden, som han, en Digter
fuldt kunde sit Folk forstaa.

Ud til en vaagen Ungdom
sang han: Paa Riddervagt!
Og vær med det ædelbaarne,
med Livet, i fuldtrø Pagt!

Lys laa i al hans Tanke,
Kærlighed var hans Sprog,
endog naar med Vid og Lune
Filistrenes Flok han slog.

Sagte med Vestens Vinde
over det dybe Hav
vi sende med Tak og Taarer
vor Hilsen til Hostrups Grav.

Hilsen til gamle Moder:
gid hun faa Favnen fuld
af Svaner som han med Sangens
fuldlødige, ædle Guld.

Grosserer Chr. Möller-Andersen.
(København)

En af de stille i Landet,
dog var han én af de store,
stor i det største,
i dette evige første,,
stor i at elske sin Gud og sin Næste!

Og han var stor i det andet,
det som de færreste mægte,
stor i at dale,
kun lade Handlingen tale,
stor i at glemme, at Æren ham tilkom.

Ikke som tændende Lynild,
ikke som skummende Havbrus
Ordet han forte;
men, hvad han sagde, det rørte,
greb os med Kærligheds rørende Enfold.

Over ham laa der et eget
Skær af en yndefuld Finhed;
alle, som saa' det,
ønsked sig, de maatte faa det,
følte, med det var vort Jordliv en Lykke.

I dette fine og ædle,
dette harmoniske, rene,
mødte vort Øje
Manden, der kunde sig bøje
ned til de smaa og til hjemløse Stakler.

Strængene, spændt i hans Hjærte,
var som af Englene stemte,
déraf det milde,
fri for det skurrende, vilde,
naar han os maned til Fred i vort Virke.

En af de stille i Landet,
 en dog, som mange vil savne,
 havde vi flere
 lig ham, saa ævned vi mere;
 faa kun vil nøjes med stille at tjene.

Tak fra de Danske i Vesten!
 Tak, for vi laa dig paa Sinde!
 Hvad du har givet,
 gro'r nu derude i Livet,
 gro'r i Guds Sol og taknemlige Hjærter.

Vilhelm Beck.

Saa gik han hjem, den gamle Præst,
 og er nu hos vor Herre Gæst,
 men for hans Liv og Ord og Virke
 nu takker ham den danske Kirke.
 Gud give ham Himmerigs Glæde!

Hvor var han kæk og djærv og — droj,
 ej viden om hans Tanker floj,
 men samled sig om dette ene:
 sin Gud og Mennesker at tjene.
 Gud give ham Himmerigs Glæde!

I denne Tjeneste han stod
 med aldrig kuet Ungdomsmod,
 med aabent Hjem og aabne Arme
 til hver, som trængte Hjærtevarme.
 Gud give ham Himmerigs Glæde.

Det siges, at han præked Dom,
og at han som et Havbrus kom,
og at til Gud han vilde kyse,
men ikke mildt og stille lyse
med Ordet om Himmerigs Glæde.

Derom der maaské tvistes kan,
men ikke om, at han var *sand*,
at *hvor* han stod, han aldrig dulgte,
saa lidt som han med Strømmen fulgte
Gud give ham Himmerigs Glæde!

Han var en Vækker, der, som faa,
forstod at kalde, banke paa
og raabe: bryd igennem Taagen!
Ryst Søvnen af, staa op, bliv vaagen
og ræk efter Himmerigs Glæde!

Hans Ord blev stærke Hammerslag,
men de blev ogsaa Sol og Dag;
og var der Lynglimt i hans Tale,
den ogsaa faldt som Dug i Dale
med Toner om Himmerigs Glæde.

Det lyde skal her langt fra Vest:
Farvel og Tak, du gamle Præst!
Gud give, hvor paa Jord vi bo,
at mødes her i fælles Tro
og hisset i Himmerigs Glæde!

F. L. Grundtvig.

Mit Folk, nu er din Sanger død!
Forstaar du ret, hvad han betød?
At det din bedste Talsmand var,
som nys de ud til Graven bar!

Forstaar du, hvilken Kærlighed
han gav sit Folk i Vesterled?
Vi fik hans Tanke og hans Bon,
hans Manddomsværk i Lys og Løn.

Vi fik hans Kraft, hans bedste Aar,
han delte med os trange Kaar;
men altid lys og rank han stod,
saa ridderlig med ædelt Mod.

Han regned stort, han skued langt,
fri for alt smaaligt, sløvt og trangt,
de rige Skatte, han besad,
han delte ud som Barnet glad.

Alt hvad han var, det var han helt,
der var hos ham ej noget délt;
var Dagen kold, var Dagen varm,
han altid fo'r i *aaben* Karm.

Hvor lys, hvor frejdig lød hans Sang!
Dens Rigdom var dens Hjærteklang,
han sang om vore Fædres Hjem;
han sang os vaagen, sang os frem!

Ja, selv hans Tale lød som Sang,
som Lærkeslag paa Sommervang;
vi følte, noget skønt os tog,
et ædelt Hjærte mod os slog!

— Du mindes skal, mit Folk i Vest,
at du har havt en Skjald og Præst,
som gav sig hen i Kærlighed
til det, som du skal leve ved.

Nu har han endt sin Jordlivs-Dag,
men end iblandt os staar det Flag,
som tro han tjente, — lad os gaa
nu hen og tjene ligesaa!

Judhold.

	Side.
Hilsen til Moder.....	9
Fortrostning	11
En Graavejrsdag.....	12
Spindelvævet.....	15
Det festlige Skær	17
Det lyse Smil.....	18
Den gamle Vagabond	19
En Gang.....	21
Dagen kommer.....	22
Det største.....	23
Tro	24
Rigt Liv.....	25
Sandt Alvor.....	27
Mo'rs Hænder.....	29
Han og hun.....	31
Frydefuld at leve.....	32
„Bære Blus i Taagen“	34
Morgen-Spørgsmaal.....	35
Ved Aftentid	37
Dag og Nat	38
Liv og Død	39
Ved Pinsetid	40
Frejdighed	42
Livsgerning	44
Til Opmuntring.....	44
En Gaade.....	46
„Bjærges skal Barnet“.....	48
Den forelskede	49
Den barnlige Tro	49
Skoven fortæller.....	50
Savnet.....	53

	Side.
Hjemlængsel	54
„Hvor er der et Land som Danmark?“.....	55
„Hvorledes er der i Danmark?“.....	56
Sællænderen, Fynboen og Jyden	58
Kom med!.....	60
Mit Folk i Amerika	62
*Hjemkomst	64
Nybyggerens Savn.....	67
Den unge Nybyggers Sang.....	69
Samler eder sammen!.....	70
Kald mig ad de unge.....	72
Til mit Folk	74
*Brobygning	76
Nybyggeren.....	78
„Ær din Fa'r og Mo'r!“.....	80
Sønderjylland	82
I Sønderjylland	83
Vort ny Hjemland	84
Amerika	86
Stjærnebanneret	88
Hilsen til Amerika.....	89
Frejdig Tro	91
De stærke Viljer.....	92
„Der er intet, som dør!“.....	94
Ungdomsmod	96
Manuelitas Sang.....	97
Dale og stige.....	98
Den lønlige Graad	100
Med Døden før Øje	101
Gøglerens Kvinde.....	103
*Lystider	104
*Forvandlede Lystider	105
Sandhed og Kærlighed	106
Stjærnerne	108
Til hende.....	109
Savn	110
Lyksaligt Nytaar!.....	111
Jesus i Favn!.....	112

	Side.
Et godt Nytaar	113
Korset	114
Kongesnækken	116
„Herrens Ord var dyrt i Landet“.....	118
Englene	120
Morgenstjærnernes Sang	121
I Herrens Tjeneste	123
Den samme Gud	125
En Præst	126
Gravens Løndom	132
Ved Genesaret	134
Jerusalem	135
Lys Tro	138
„Al Skabningen sukker“.....	139
Jesus	141
Hjemmet her og hisset	144
Fremad, opad, hjemad	145
Frejdig frem!	146
Herrens Røst	147
Guds Ord	148
Den lille Pilgrim	149
Sorg og Glæde	149
Troen	150
„Bliv Lys!“.....	153
I en stille Time	155
*Glæden og Sorgen	156
*Min Sang	156
*Hvad jeg lever af	159
Landsbysmeden	160
„Dagen er endt“	162
*Engles Fodtrin	164
*En Sang om Livet	166
*„Excelsior!“	167
*En Regnvejrsdag	169
*Døden	170
*Naar?	170
Hvor bli'r du af?	171
Védu?	172

	Side.
Trøst	174
For silde	175
Aftenstemning	176
I Skoven	178
Det synger i Skove	180
Vinterstorm og Vaar	181
*Spild ikke Livet!	182
*Husk, hvad du er!	184
„De gik paa den sandede Strandbred“	185
„O, hvordan kan det dog være?“	186
Hvorfor?	187
At bygge	189
*Tidsanden	191
Frygten — et Spørgsmaal	193
Fra Jorden til Himlen	199
Ild i Ordet	200
Min Dromedar	202
Drengetanker	204
„The New Woman“	206
Til de meget kloge	208
Grisen	209
Den skikkelige	213
En Kaffetaar	214
Naar Sol gaar ned	216
*Naar det kvælder	217
Ved Vuggen	219
*Vuggenyn	220
*„Tys, mit Barn!“	221
Nogle Spørgsmaal	223
En Sang	224
*Da de kom hjem fra Cuba	227
*Til Søvnen	228
Ingen Klage	230
Natten	231
Da hun kom hjem	232
Foraarshaab	234
Sangen	236
Luk Døren op!	237
Jeg læste for min unge Viv	238

	Side.
Hver Gang, naar Vaaren kommer.....	239
Byg dig en Sclborg	240
*Efteraarsskoven.....	242
Indbildung	243
Til de forsorte.....	244
*Ungdomssang	246
Fjerde Juli.....	247
Til Ungdommen.....	249
Til Pigeskolen paa „Danebod“	252
Til de unge.....	253
*Ved Aabningen af det danske Alderdomshjem i Chicago.....	255
Dejlige Jul.....	256
Jul	258
Naar Juletræet pyntes.....	259
Børnenes Sang omkring Juletræet.....	260
Morten Luther	261
Gravsmykningssagen.....	262
Elisabet til Bedstemo'r i Danmark.....	263
Møde i danske Bygder.....	265
Nødraab fra Finland	267
*Hans Christian Andersen	268
*Paaskesang.....	270
*Ved en Høstfest i Fredsville, Ia.....	271
*Danmark.....	274
*Grundlovssange: I.....	276
— II.....	278
*Ved danske Folkefester i Chicago: I	279
— — — II.....	281
— — — III.....	282
*H. J. Kristofersen	284
*F. L. Grundtvig	286
*Ved Konsul C. H. Hansens og Hustrus Solv-bryllup	288
*En ny og fornøjelig Vise.....	290
Hestrup	292
Grosserer Chr. Møller-Andersen	293
Vilh. Beck	295
F. L. Grundtvig.....	297

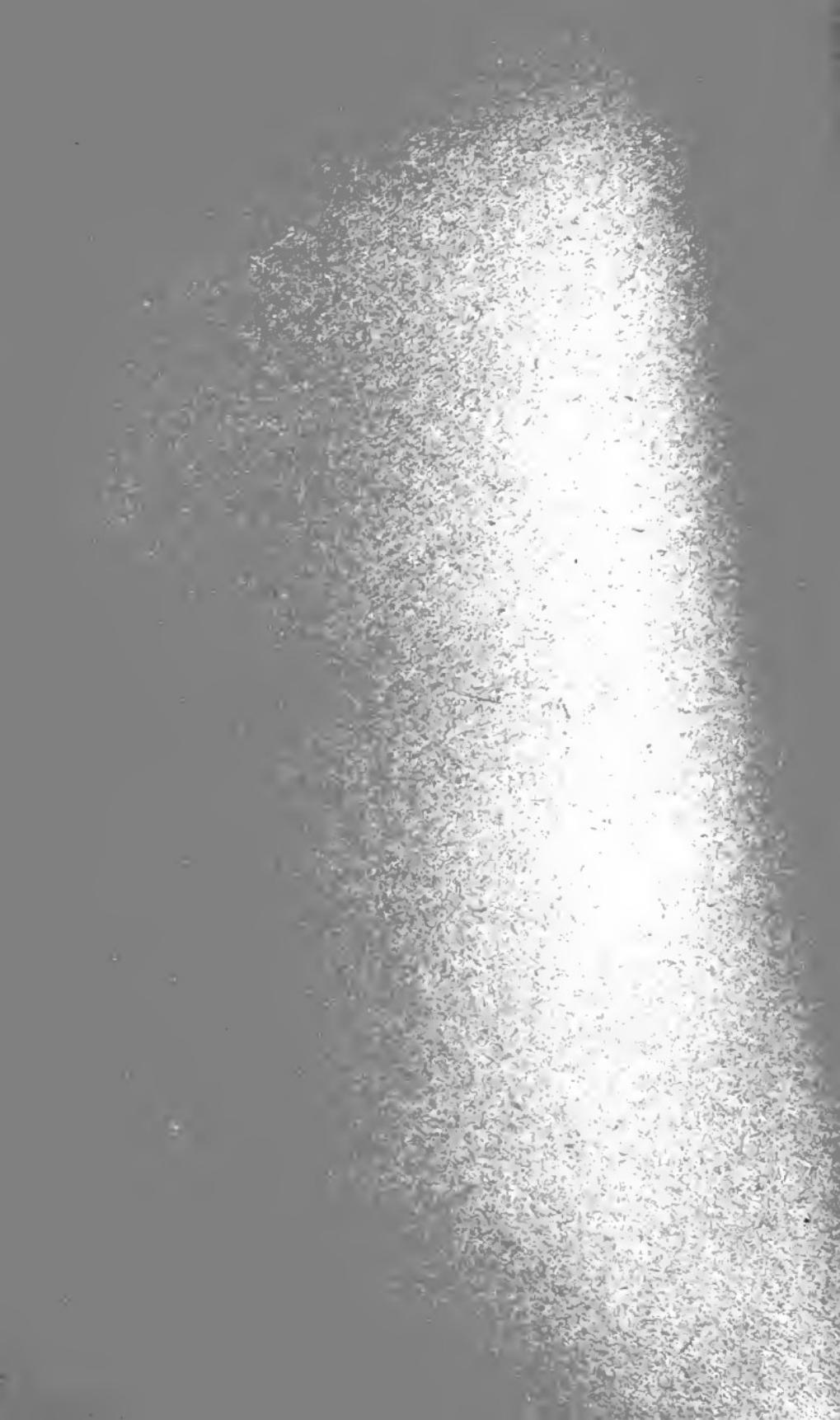
Rettelser.

Side 7, Linje 8, til Modersmaalet, — læs: til paa Modersmaalet.

- „ 23, „ 6, Jærtegn, — læs: Jærtregn.
„ 36, „ 19, i forandres til :
„ 54, „ 1, i, — læs: I.
„ 64, „ 15, ny, — læs: nye.
„ 67, „ i Overskriften, Sang, — læs: Savn.
„ 95, „ 11, hver, — læs: hvert.
„ 155, „ 22, om, — læs: og
„ 161, „ 23, men, — læs: med.
„ 165, „ 19, til, — læs: ti.
„ 171, „ 13, du kan, — læs: kan du.
„ 174, „ 10, og Love, — læs: og om Love.
„ 192, „ 5, ny, — læs: nye.
„ 198, „ 30, Himle, — læs: Himlen.
„ 200, „ 8, takke, — læs: at takke.
„ 205, „ 19, Vogmandslæs, — læs: Vognmandslæs.
„ 214, „ 8, Vilje —, — læs: Vilje.
„ 234, „ under Overskriften, 1899, — læs: 1896.
„ 249, „ 14, i, — læs: I.
„ 252, „ 22, vor, — læs: vort.
„ 253, „ 18, ædel, — læs: ædelt.
„ 258, „ 2, fødtes, — læs: fødtes i.
„ 259, „ 14, Frelseren, — læs: Frelserens.
„ 264, „ 5, bliven, — læs: bliver.
„ 266, „ 11, Danmark, — læs: Danmarks.
„ 266, „ 17, Praien, — læs: Prærien.
„ 270, „ 20, Længsler, — læs: Sorger.

Da jeg ikke selv har havt Lejlighed til at læse Korrektur paa Arbejdet, har en Del Trykfejl indsneget sig. Ovenfor er der peget paa de værste. Retskrivningen er kun til Dels min egen. De ti Digte i min Bog, „Vaarbud“, findes ogsaa i denne Samling. De med * betegnede Digte har ikke før været trykt eller kun været trykt som Manuskript.

A. D.

UCSB LIBRARY

X-72698

SOUTHERN REGIONAL LIBRARY FACILITY

A 000 661 663 5

